

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 249

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 15 octombrie 1996

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
388.		— Ordin al ministrului de stat, ministrul muncii și protecției sociale, privind aprobarea normelor metodologice în aplicarea prevederilor Legii protecției muncii nr. 90/1996	1-2
		Norme metodologice privind autorizarea funcționării persoanelor juridice și fizice din punct de vedere al protecției muncii.....	2-4
		Norme metodologice privind certificarea calității de protecție a prototipurilor sortimentelor de echipament individual de protecție și de lucru și avizarea introducerii lor în fabricație.....	4-9
		Norme metodologice referitoare la certificarea calității din punct de vedere al securității muncii a echipamentelor tehnice.....	10-18
		Norme metodologice privind avizarea documentațiilor cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii.....	18-20
		Norme metodologice privind clasificarea minelor din punct de vedere al emanațiilor de gaze	20-22
		Norme metodologice privind comunicarea, cercetarea, înregistrarea, raportarea, evidența accidentelor de muncă și declararea, confirmarea, înregistrarea, raportarea, evidența bolilor profesionale, precum și a celorlalți indicatori care definesc morbiditatea profesională....	22-34
		Norme metodologice privind finanțarea cheltuielilor pentru realizarea măsurilor de protecție a muncii.....	35
		Norme metodologice privind locul de muncă cu pericol deosebit și pericol iminent de accidentare	35-37
		REPUBLICĂRI	
		Hotărârea Guvernului nr. 885/1995 privind unele măsuri de organizare unitară a evidenței acționarilor și acțiunilor societăților comerciale.....	37-46

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

ORDIN

privind aprobarea normelor metodologice în aplicarea prevederilor Legii protecției muncii nr. 90/1996

Ministru de stat, ministrul muncii și protecției sociale, numit în baza Decretului nr. 223/1992 pentru numirea Guvernului României,

având în vedere:

— Legea protecției muncii nr. 90/1996;

— Hotărârea Guvernului nr. 448/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Protecției Sociale, republicată,

emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă următoarele norme metodologice referitoare la:

a) autorizarea funcționării persoanelor juridice și fizice din punct de vedere al protecției muncii;

b) certificarea calității de protecție a prototipurilor sortimentelor de echipament individual de protecție și de lucru și avizarea introducerii lor în fabricație;

c) certificarea calității din punct de vedere al securității muncii, a echipamentelor tehnice;

d) avizarea documentațiilor cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii;

e) clasificarea minelor din punct de vedere al emanațiilor de gaze;

f) comunicarea, cercetarea, înregistrarea, raportarea, evidența accidentelor de muncă și declararea, confirmarea, înregistrarea, raportarea, evidența bolilor profesionale, precum și a celorlalți indicatori care definesc morbiditatea profesională;

g) finanțarea cheltuielilor pentru realizarea măsurilor de protecție a muncii;

h) locul de muncă cu pericol deosebit și pericol iminent de accidentare.

Art. 2. — Normele metodologice prevăzute la art. 1 se aplică o dată cu intrarea în vigoare a Legii protecției muncii nr. 90/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 157 din 23 iulie 1996.

Începând cu aceeași dată se abrogă:

a) Ordinul nr. 104 din 20 septembrie 1991 al ministrului muncii și protecției sociale — Departamentul protecției

muncii — referitor la Normele metodologice privind autorizarea funcționării unităților din punct de vedere al protecției muncii;

b) Ordinul nr. 270/954/1992 al ministrului muncii și protecției sociale și al ministrului sănătății privind comunicarea, cercetarea, înregistrarea, raportarea și evidența accidentelor de muncă și a bolilor profesionale;

c) Ordinul nr. 190/1975 al ministrului muncii privind avizarea dispozitivelor și instalațiilor de protecție a muncii în vederea generalizării lor pe economie, precum și a prototipurilor de echipament de protecție și echipament de lucru.

Art. 3. — Normele metodologice menționate la art. 1 sunt obligatorii pentru toate activitățile din economia națională, indiferent de forma de proprietate a capitalului social, și se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministru de stat,
ministrul muncii și protecției sociale,
Dan Mircea Popescu

București, 10 septembrie 1996.
Nr. 388.

NORME METODOLOGICE

privind autorizarea funcționării persoanelor juridice și fizice din punct de vedere al protecției muncii

În aplicarea prevederilor art. 9, art. 18 alin. (1) lit. b), art. 20 lit. c) și ale art. 47 alin. (1) lit. a) din Legea protecției muncii nr. 90/1996, se emit prezentele norme metodologice:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) În conformitate cu prevederile art. 9 din Legea protecției muncii nr. 90/1996, desfășurarea activităților de către persoanele juridice și fizice este condiționată de obținerea autorizației de funcționare din punct de vedere al protecției muncii, emisă de inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii.

(2) Unitățile Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Ministerului Justiției — Direcția generală a penitenciarelor, Ministerului Finanțelor — Garda financiară, Serviciului Român de Informații, ale Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și ale Serviciului de Protecție și Pază vor fi autorizate de către organele proprii.

Art. 2. — Prin *persoane juridice și fizice* se înțelege: agenții economici din sectorul public, privat și cooperatist, inclusiv cei cu capital social străin, care desfășoară activități pe teritoriul României, autoritățile și instituțiile publice, agenții economici români care efectuează lucrări cu personal român pe teritoriul altor țări, în baza unor convenții internaționale sau contracte bilaterale, asociațiile și organizațiile nonprofit, precum și asociațiile cu scop lucrativ care își desfășoară activitatea în baza prevederilor legale.

Art. 3. — (1) Prezentele norme metodologice stabilesc condițiile ce trebuie îndeplinite de către persoanele juridice și fizice pentru obținerea autorizației de funcționare din punct de vedere al protecției muncii.

(2) Autorizația de funcționare din punct de vedere al protecției muncii reprezintă documentul prin care se atestă că, la data verificării, persoana juridică sau fizică îndepli-

nește condițiile minime stabilite prin standardele și normele de securitate în vigoare, astfel încât să fie prevenite accidente de muncă și îmbolnăvirile profesionale.

Art. 4. — Autorizația de funcționare din punct de vedere al protecției muncii se eliberează de către inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii, pe raza căruia se află sediul persoanei juridice sau adresa persoanei fizice.

CAPITOLUL II

Obligațiile solicitantului

Art. 5. — În vederea obținerii autorizației de funcționare din punct de vedere al protecției muncii, persoana juridică și persoana fizică vor depune, la inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii, un dosar cuprinzând următoarele documente:

1. cerere de acordare a autorizației, adresată inspectoratului de stat teritorial pentru protecția muncii, semnată de conducătorul persoanei juridice sau de persoana fizică, conform anexei nr. 1, însoțită de fișa de identificare (anexa nr. 2);

2. certificat de înmatriculare de la Registrul comerțului și statutul de funcționare al persoanei juridice, înregistrat la Camera de comerț și industrie sau, în cazul unor instituții, actele normative de înființare;

3. memoriu tehnic, care va cuprinde:

a) denumirea proiectului, numărul și data elaborării proiectului pentru construcții, tehnologii și activități conexe. În cazul în care persoana juridică nu dispune de proiectele menționate mai sus, va prezenta un raport de expertiză întocmit de organisme sau de persoane autorizate;

- b) descrierea activităților, cu prezentarea riscurilor de accidentare sau de îmbolnăvire profesională, generate de mijloacele de producție, procesul de muncă și mediul de lucru, precum și măsurile ce se asigură pentru prevenirea acestora;
- c) specificarea faptului că echipamentele tehnice din dotare corespund din punct de vedere al normelor și standardelor de protecție a muncii, care se va face prin completarea fișei cu cerințele minime de securitate (anexa nr. 3). Se exceptează echipamentele tehnice care funcționează în atmosfere potențial explozive. Acestea trebuie certificate pentru lucrul în atmosfere explozive;
- d) lista cu dotările existente la locurile de muncă, pentru intervenție în caz de avarii în instalații, de acordare a primului ajutor în caz de accident sau intoxicații, conform baremurilor prevăzute de norme sau de alte acte normative în vigoare;
- e) lista substanțelor toxice, explozive și inflamabile care se utilizează sau se degajă în procesul de producție și nivelul concentrațiilor acestora în mediul de lucru, prevăzut în proiect, care nu trebuie să depășească concentrațiile maxime admise prin legislația în vigoare. Aceasta va fi însoțită de fișele de securitate (model-anexă nr. 4);
- f) organizarea activității de protecție a muncii;
- g) menționarea existenței instrucțiunilor proprii de securitate a muncii, stabilite în raport cu condițiile în care se desfășoară activitatea la locurile de muncă;
- h) lista utilajelor și instalațiilor care intră sub incidența I.S.C.I.R., cu menționarea numărului autorizației și a datei scadente de verificare;
4. copii de pe contractele, autorizațiile și/sau avizele obținute în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, după caz, de la:
- a) Inspectoratul de poliție sanitară și medicină preventivă;
- b) Inspectoratul sanitar veterinar de stat (pentru sectorul de producere, prelucrare, conservare, depozitare și desfacere a produselor alimentare de natură animală);
- c) Grupul de pompieri militari, acolo unde este cazul (unde s-au dat);
- d) Comisia Națională pentru Activități Nucleare, pentru persoanele juridice a căror activitate este supusă unor regimuri speciale conform legii;
- e) Comisia Națională pentru Avizarea în Construcții, Lucrări Publice și Amenajarea Teritoriului;
- f) autorizația de utilizare sau de producere a substanțelor toxice sau orice altă activitate privind circulația produselor și substanțelor toxice;
- g) autorizația privind utilizarea, prepararea, experimentarea, deținerea, tranzitarea pe teritoriul țării, transmiterea sub orice formă, transportul, depozitarea, manipularea, precum și orice operațiune și import-export de materii explozive;
- h) procesul-verbal de punere în funcțiune definitivă, încheiat cu furnizorul de energie electrică;
- i) procesul-verbal de punere în funcțiune (deschidere) a instalațiilor de gaze naturale, încheiat cu furnizorul de gaze naturale;
- j) acordul și/sau autorizația de mediu, în funcție de specificul activității;
5. pentru unitățile în care tehnologia creează sau se desfășoară în zone cu pericol de explozie, se vor prezenta:
- a) copii de pe certificatele de conformitate ale echipamentelor tehnice folosite în zonele cu pericol de explozie, emise pe baza procedurilor și condițiilor stabilite de către Societatea Comercială

„Insemex“ — S.A. Petroșani sau de către persoanele juridice ori fizice abilitate de aceasta;

- b) tabel cu personalul specializat și atestat de Societatea Comercială „Insemex“ — S.A. Petroșani pentru executarea reviziilor și reparațiilor, precum și pentru controlul calității echipamentelor tehnice cu protecție antiexplozivă sau copie de pe contractul de prestări de servicii încheiat cu o unitate de specialitate abilitată de Societatea Comercială „Insemex“ — S.A. Petroșani;

6. buletinele de verificare a prizelor și a legăturilor la centura de împământare, emise de o unitate autorizată sau de formații proprii autorizate.

Art. 6. — Necesitatea autorizării persoanelor fizice se hotărăște de către inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii, în funcție de natura și de riscurile activității.

Art. 7. — În funcție de specificul activității, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii poate solicita și alte date necesare în vederea emiterii autorizației.

Emiterea autorizației de funcționare va fi condiționată de procesul-verbal de recepție a punerii în funcțiune a capacităților de producție.

CAPITOLUL III

Emiterea autorizației

Art. 8. — (1) După înregistrarea cererii și a documentației pentru obținerea autorizației, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii va analiza, în termen de 30 de zile, documentația prezentată și va verifica la fața locului existența măsurilor minime necesare de prevenire a accidentelor de muncă și a îmbolnăvirilor profesionale, precum și a celorlalte elemente cuprinse în documentație (avize, determinări etc.).

(2) Prin verificarea la fața locului se urmărește modul cum sunt asigurate condițiile minime necesare pentru respectarea prevederilor normelor generale și specifice de protecție a muncii, în vederea prevenirii accidentelor de muncă și îmbolnăvirilor profesionale, și anume, dacă:

a) echipamentele tehnice (instalațiile, utilajele, mașinile) din producția internă sau din import corespund din punct de vedere al normelor și standardelor de securitate a muncii sau sunt certificate din punct de vedere al securității muncii;

b) există sisteme pentru captarea, reținerea și neutralizarea substanțelor nocive, toxice și explozive care rezultă din desfășurarea proceselor tehnologice, funcționalitatea și eficiența acestora;

c) s-a asigurat și s-a dotat personalul cu echipament de protecție și de lucru, în concordanță cu riscurile existente;

d) sunt asigurate, conform standardelor și normelor de securitate a muncii, sistemele și dispozitivele de protecție și aparatul de măsură și control necesare desfășurării procesului tehnologic în condiții de siguranță;

e) există dotarea cu mijloacele de intervenție necesare pentru lichidarea avariilor și pentru acordarea primului ajutor;

f) s-a asigurat încadrarea cu personal calificat și autorizat pentru meseriile prevăzute în normele generale de protecție a muncii sau în alte reglementări;

g) sunt nominalizate și se ține evidența locurilor de muncă cu condiții deosebite: grele, vătămătoare sau periculoase, la data verificării.

În urma verificării se întocmește un raport, conform modelului din anexa nr. 5.

(3) În situația în care o persoană juridică are o activitate permanentă pe raza altui județ, cererea și documentația pentru autorizare se va înainta inspectoratului de stat teritorial pentru protecția muncii pe raza căruia se află subunitatea. În acest scop, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii va analiza documentația, va verifica subunitatea și va emite autorizația parțială de funcționare din punct de vedere al protecției muncii (anexa nr. 6).

(4) O copie de pe autorizația parțială de funcționare a subunității se include în documentația pe care o înaintază persoana juridică la inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii pe raza căruia își are sediul persoana juridică, în vederea obținerii autorizației de funcționare din punct de vedere al protecției muncii (anexa nr. 6).

Art. 9. — (1) Pentru clarificarea unor probleme în vederea autorizării, dacă situația o impune, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii solicită efectuarea, de către organisme abilitate, a unor studii, analize, expertize tehnice, măsurători și determinări, inclusiv prin luarea de probe de produse sau materiale.

(2) Costul acestor lucrări se suportă de către solicitantul autorizației.

Art. 10. — (1) În urma analizării documentației și a verificării la fața locului, dacă se constată că sunt îndeplinite condițiile legale, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii eliberează autorizația de funcționare din punct de vedere al protecției muncii.

(2) În situația în care, cu ocazia verificării, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii constată că nu sunt îndeplinite condițiile de autorizare, va respinge cererea și va comunica în scris solicitantului decizia luată și motivele pentru care s-a dispus în acest sens.

(3) În cazul în care solicitantul nu este de acord cu decizia inspectoratului de stat teritorial pentru protecția muncii, acesta o poate contesta, în termen de 30 de zile de la înștiințare, la Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

(4) Dacă se constată că sunt subunități (fabrici, filiale, sucursale, secții, ateliere, stații) care îndeplinesc condițiile de autorizare din punct de vedere al protecției muncii, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii poate emite autorizație parțială de funcționare pentru acestea.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 11. — (1) Modificarea oricărei condiții inițiale din documentația în baza căreia s-a obținut autorizația de funcționare impune revizuirea acesteia. În acest caz, persoana juridică sau fizică va anunța inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii și va solicita revizuirea autorizației.

(2) Inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii va dispune completarea măsurilor de securitate a muncii sau, dacă este cazul, va emite o autorizație nouă.

Art. 12. — Răspunderea pentru întocmirea corectă a documentației revine conducerii persoanei juridice, respectiv persoanei fizice.

Art. 13. — Conform prevederilor art. 46 din Legea protecției muncii nr. 90/1996, persoanele juridice sau fizice, care, la data intrării în vigoare a acesteia, își desfășoară activitatea fără a fi autorizate din punct de vedere al protecției muncii, sunt obligate ca, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a legii, să solicite inspectoratelor de stat teritoriale pentru protecția muncii emiterea autorizației de funcționare.

Art. 14. — (1) Autorizația de funcționare din punct de vedere al protecției muncii se retrage, de către emitent, în cazul în care se constată că nu sunt menținute condițiile existente la data obținerii acesteia, conform art. 20 lit. c) din Legea protecției muncii nr. 90/1996.

(2) Retragera autorizației de funcționare din punct de vedere al protecției muncii se face pe baza unui proces-verbal întocmit de către inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii, în care se arată motivele acestei decizii. Un exemplar din procesul-verbal se înaintază la Ministerul Muncii și Protecției Sociale spre informare.

Art. 15. — Inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii țin evidența cererilor de soluționare pentru emiterea autorizației de funcționare, precum și a autorizațiilor eliberate, a retragerilor de autorizație și a reautorizărilor, conform modelului din anexa nr. 7.

NORME METODOLOGICE

privind certificarea calității de protecție a prototipurilor sortimentelor de echipament individual de protecție și de lucru și avizarea introducerii lor în fabricație

În temeiul art. 47 alin. (1) lit. b) din Legea protecției muncii nr. 90/1996, se emit prezentele norme metodologice.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Obiectul normei metodologice este de a stabili:

a) procedurile de avizare și de certificare a calității de protecție a echipamentului individual de protecție și a echipamentului individual de lucru, precum și a materialelor și semifabricatelor destinate producerii lor;

b) cerințele esențiale de securitate, cuprinse în anexa nr. 1, care trebuie îndeplinite la proiectarea, realizarea, importul și comercializarea echipamentului sus-amintit;

c) organismele recunoscute pentru certificarea acestora.

Art. 2. — (1) Normele metodologice se aplică persoanelor juridice și fizice din domeniile public și privat, care produc, importă și comercializează echipament individual de protecție și echipament individual de lucru, materiale și

semifabricate destinate producerii lor, astfel încât să se asigure funcția de protecție conform normelor și standardelor de protecție a muncii.

(2) Sunt exceptate de la prevederile prezentelor norme metodologice:

a) sortimentele de echipament individual de protecție și echipament individual de lucru, create și produse special pentru Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne, Ministerul Justiției — Direcția generală a penitenciarelor, Ministerul Finanțelor — Garda financiară, Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Comunicații Speciale, Serviciul de Protecție și Pază;

b) sortimentele de echipament individual de protecție, create și produse pentru lupta contra incendiilor;

c) sortimentele de echipament individual de protecție pentru autoapărare;

- d) sortimentele de echipament individual de protecție și salvare a personalului și pasagerilor avioanelor și navelor;
- e) sortimentele de echipament individual de protecție, destinate personalului din cadrul activității nucleare;
- f) alte sortimente excluse prin lege.

Art. 3. — În sensul prezentelor norme metodologice:

a) *echipamentul individual de protecție (E.I.P.)* reprezintă mijloacele cu care este dotat fiecare participant la procesul de muncă pentru a fi protejat împotriva riscurilor de accidentare și de îmbolnăvire profesională;

b) *echipamentul individual de lucru (E.I.L.)* reprezintă mijloacele pe care persoanele juridice și persoanele fizice le acordă unui salariat pentru protejarea îmbrăcămintei și încălțămintei proprii în timpul procesului de muncă;

c) *sortimentul de E.I.P. sau E.I.L.* reprezintă grupul de mijloace individuale, diferențiat prin forma constructivă generală, zona anatomică protejată și caracteristicile funcționale;

d) *modelul de E.I.P. sau E.I.L.* reprezintă grupul de mijloace individuale, diferențiat prin materiile prime de bază, tehnologia de realizare sau particularitățile constructive și care este propriu unui fabricant;

e) *prototipul de E.I.P. sau E.I.L.* reprezintă unul sau mai multe exemplare dintr-un model nou-fabricat sau importat;

f) *neconformitate* este nesatisfacerea uneia sau mai multor cerințe esențiale privind calitatea de protecție a echipamentului individual de protecție și a celui de lucru sau elementele sistemului calității față de condițiile specifice; în funcție de performanțele vizate de cerințele nesatisfăcute, prin analiza și evaluarea calității pe principiu statistic, neconformitățile se pot grupa în majore sau minore;

g) *sistemul calității* este ansamblul de structuri organizatorice, responsabilități, proceduri, procese și resurse, care are ca scop implementarea managementului calității.

Art. 4. — Orice model de E.I.P. sau E.I.L. fabricat în țară sau importat trebuie să îndeplinească cerințele esențiale de securitate transpuse în reguli tehnice într-unul sau mai multe standarde, norme, prescripții și fișe tehnice. Lista acestor reglementări se publică periodic de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Art. 5. — Conformitatea modelelor de E.I.P. sau E.I.L. cu cerințele esențiale de securitate se atestă prin certificarea calității de protecție. În funcție de complexitatea modelelor, certificarea se face de către organismele recunoscute de Ministerul Muncii și Protecției Sociale sau de către producător, importator, comerciant, prin procedurile stabilite de prezentele norme metodologice.

Art. 6. — Introducerea în fabricație a sortimentelor noi de E.I.P. și E.I.L., comercializarea acestora și a celor importate sunt permise numai după avizarea lor de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale. Avizul se acordă unui singur solicitant (producător, importator, comerciant) pe baza documentației întocmite de acesta, conform prevederilor prezentelor norme metodologice.

Art. 7. — Expunerea la târguri și saloane autorizate a modelelor noi de E.I.P. și E.I.L., produse în țară sau importate și neavizate de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, precum și folosirea acestora în scop demonstrativ sunt permise pe durată limitată, cu condiția respectării prevederilor art. 4, și când în apropierea exponatelor se amplasează un „avertisment“. Avertismentul trebuie redactat în limba română, vizibil, clar și va menționa interdicția utilizării produsului.

Art. 8. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale notifică, pentru aplicarea procedurilor de certificare a calității de protecție a E.I.P., următoarele organisme recunoscute:

a) Institutul de Cercetări Științifice pentru Protecția Muncii (I.C.S.P.M.) — București, pentru E.I.P. împotriva riscurilor industriale;

b) Institutul Național pentru Securitatea Minieră și Protecție Antiexplozivă (INSEMEX) — Petroșani, pentru E.I.P. împotriva riscurilor legate de lucrul în atmosferă potențial explozivă, lucrul cu substanțe explozive și pentru activitatea minieră din subteran.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate recunoaște și alte organisme care îndeplinesc criteriile generale impuse de sistemul național de certificare și prevederile SR EN 45011/1993.

CAPITOLUL II

Avizarea prototipurilor de E.I.P. și E.I.L.

Art. 9. — Pentru avizarea prototipurilor de E.I.P. și E.I.L., solicitantul se adresează Ministerului Muncii și Protecției Sociale cu o cerere scrisă, care conține:

- a) numele și adresa solicitantului;
- b) locul de fabricație și numele producătorului (dacă este diferit de solicitant);
- c) denumirea produsului pentru care se solicită avizul (inclusiv numărul de model la fabricant, unde este cazul);
- d) scopul solicitării avizului (introducere în fabricație, import, comercializare).

Art. 10. — Cererea trebuie însoțită de un dosar, care să cuprindă:

- a) memoriul de prezentare: descrierea produsului, domeniul de utilizare, lista cerințelor aplicabile pe care producătorul se angajează să le respecte, modul de marcare, standardul românesc, profesional sau de firmă, fișa tehnică a produsului;
- b) descrierea sistemului calității folosit de producător sau certificatul de atestare/aprobare a sistemului calității;
- c) declarația de conformitate prin care solicitantul garantează că sunt respectate cerințele esențiale de securitate specifice și, după caz, certificatul de conformitate eliberat de organismele recunoscute, prin care se atestă că sunt îndeplinite aceste cerințe;
- d) un exemplar din prospectul produsului (întocmit conform anexei nr.1 pct. 1.10.);
- e) statutul societății și certificatul de înmatriculare a acesteia;
- f) împuternicirea scrisă de reprezentare, în cazul în care solicitantul este altul decât producătorul, importatorul sau comerciantul;
- g) autorizația de funcționare din punct de vedere al protecției muncii, eliberată de I.S.T.P.M. din județul de reședință a solicitantului;
- h) două mostre din produsul supus avizării.

Art. 11. — (1) După primirea cererii, a dosarului complet și a mostrelor, Ministerul Muncii și Protecției Sociale procedează la examinarea acestora, verificând dacă:

- a) documentația cuprinde toate elementele necesare;
- b) specificațiile cuprinse în documentație asigură respectarea cerințelor esențiale de securitate sau a regulilor tehnice aplicabile;
- c) mostrele prezentate sunt conforme cu specificațiile din documentație;
- d) sistemul calității, prevăzut de fabricant, garantează conformitatea cu mostrele prezentate spre avizare;
- f) procedura de certificare la care a fost supus sortimentul de E.I.P. a fost adecvată.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate solicita completări sau modificări ale documentației, efectuarea unor

încercări de laborator suplimentare, supunerea E.I.P. procedurilor „examen de tip” sau de „certificare a calității producției”, costurile aferente fiind suportate de solicitant.

Art. 12. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale va transmite solicitantului rezultatul evaluării, care se concretizează prin:

a) *aviz definitiv* de introducere în fabricație, import sau comercializare — când sunt îndeplinite toate cerințele;

b) *aviz pentru o perioadă limitată* de introducere în fabricație, import sau comercializare, în cazul în care se consideră oportună obținerea unor informații ulterioare privind comportarea în exploatare sau dacă în urma evaluării se semnalează anumite neconformități cu regulile tehnice, care nu afectează calitatea de protecție și pot fi remediate până la comercializare;

c) *respingerea*, în scris, a cererii solicitantului, motivând cauzele acesteia, atunci când produsul sau sistemul de asigurare a calității preconizat de solicitant prezintă neconformități față de cerințele esențiale.

(2) În situațiile de la lit. a) și b), procedura de avizare se finalizează prin:

a) *aviz scris* care reproduce concluziile evaluării;

b) aplicarea unei etichete permanente pe mostră care devine *prototip avizat*.

(3) Eticheta va conține: denumirea solicitantului, a produsului, numărul de model la producător, materia primă, sigla organismului care a acordat avizul (ștampila), numărul avizului.

Art. 13. — După obținerea avizului scris și a prototipului avizat, solicitantul are dreptul să aplice, pe toate produsele identice cu acesta, marcajul de conformitate de securitate (CS), conform anexei nr. 3, și să elibereze declarația de conformitate CS, conform anexei nr. 2, ceea ce permite comercializarea și utilizarea produsului.

Art. 14. — Avizul pentru o perioadă limitată poate deveni definitiv, dacă solicitantul dovedește, în termenul stabilit, rezolvarea observațiilor făcute de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, sau poate fi prelungit numai în cazuri justificate.

Art. 15. — Respingerea avizării unui produs poate face obiectul unei contestații depuse la Ministerul Muncii și Protecției Sociale în termen de maximum 30 de zile de la data comunicării.

Art. 16. — Documentația tehnică, ștampilată de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, se păstrează la solicitant, în condiții de arhivă, pentru a fi prezentată organelor competente.

Art. 17. — Datele privind prototipurile avizate sunt înscrise în *Registrul unic de E.I.P. și E.I.L. avizate*, la Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Art. 18. — În situația în care producătorul intenționează să aducă modificări unui produs avizat, el este obligat să le comunice Ministerului Muncii și Protecției Sociale, care analizează modificările respective și decide asupra oportunității prelungirii avizului pentru produsul modificat sau a necesității unei noi evaluări prin *examen CS de tip*.

Art. 19. — Dacă în timpul fabricației sau al utilizării E.I.P. sau E.I.L. se dovedește că acestea nu respectă anumite cerințe aplicabile, Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate retrage avizul dat. Această decizie va fi luată după ce titularul avizului a fost convocat pentru a-și prezenta punctul de vedere. Decizia de retragere a avizului poate face obiectul unei contestații în condițiile prevăzute la art. 15.

Art. 20. — În cazul unor reclamații repetate privind neconformitatea produselor cu cerințele esențiale sau cu specificațiile tehnice garantate de producător, Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate impune efectuarea evaluării prin *examen CS de tip* asupra oricărui model de E.I.P. sau E.I.L. care a fost avizat. Costul încercărilor și al evaluărilor este suportat de titularul avizului. Dacă în urma evaluării se constată că nu sunt respectate cerințele de securitate, Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate retrage avizul.

CAPITOLUL III

Certificarea calității de protecție

Art. 21. — (1) Certificarea calității de protecție reprezintă acțiunea unei terțe părți, care dovedește existența încrederii că un model de E.I.P., corespunzător identificat, prototip sau produs final al unui proces tehnologic este în conformitate cu un anumit standard sau cu un alt document normativ ce transpune cerințele esențiale de securitate aplicabile, conform domeniului de utilizare definit.

(2) Se supun certificării, de către organisme recunoscute, modelele de E.I.P., destinate a proteja împotriva unor riscuri ce nu pot fi sesizate în timp util pentru a evita accidentarea, sau cele pentru care Ministerul Muncii și Protecției Sociale stabilește necesitatea confirmării calității de protecție de către organisme recunoscute.

(3) În funcție de complexitatea E.I.P. și de riscurile împotriva cărora acestea sunt destinate, certificarea se face prin:

a) examen CS de tip;

b) sistem de garantare a calității CS a produsului final sau prin sistem de asigurare a calității CS a producției, cu supraveghere, ambele sisteme vizând certificarea calității producției.

Art. 22. — (1) Pentru sortimentele de E.I.P. de concepție simplă și E.I.L., producătorul, importatorul sau reprezentanții acestora declară, pe proprie răspundere, că produsele sunt conforme cu cerințele esențiale, garantează acest lucru și emit declarația de conformitate.

(2) Sunt definite ca *E.I.P. de concepție simplă* sortimentele pentru care utilizatorul poate aprecia el însuși eficacitatea folosirii acestora împotriva unor riscuri minime al căror efect este perceput în timp optim pentru a se evita accidentarea. Din această categorie fac parte sortimentele destinate prevenirii accidentelor datorate:

a) agresiunilor mecanice ale căror efecte sunt superficiale (exemplu: mănuși pentru grădinari, degetare etc.);

b) produselor de întreținere slab nocive, ale căror efecte sunt ușor reversibile (exemplu: mănuși de protecție contra soluțiilor diluate de detergent etc.);

c) riscurilor întâlnite la manipularea obiectelor calde ale căror temperaturi nu depășesc 50°C sau care produc șocuri puțin periculoase (exemplu: mănuși, șorturi de uz profesional etc.);

d) condițiilor atmosferice care nu sunt excepționale și nici extreme: intemperii, mediu cu temperaturi cuprinse între -5°C și +40°C și viteza vântului de maximum 5 m/sec.;

e) șocurilor și vibrațiilor slabe care nu afectează părți vitale ale corpului și nu pot provoca leziuni ireversibile (exemplu: bonete, basmale, mănuși, încălțăminte ușoară etc.);

f) radiațiilor solare (exemplu: ochelari de soare etc.).

Art. 23. — Producătorul sau importatorul unui model nou de E.I.P. de concepție simplă sau E.I.L. trebuie să fie în măsură să prezinte Ministerului Muncii și Protecției

Sociale sau organismelor recunoscute de acesta, la cerere, următoarea documentație:

- a) dosar tehnic de fabricație, constituit din:
  - desenul de ansamblu al modelului, cu detalii, însoțit, eventual, de note de calcul, rezultate ale unor încercări, experimentări, în măsura în care sunt necesare pentru confirmarea respectării cerințelor esențiale de securitate;
  - lista completă a cerințelor esențiale luate în considerare la proiectarea modelului sau lista specificațiilor tehnice pe care producătorul își propune să le respecte. Aceste elemente pot fi conținute în standardul de firmă sau în fișa tehnică a fabricantului;
- b) descrierea sistemului de calitate al producătorului: mijloace de control al calității, încercări pe care producătorul le efectuează pe parcursul procesului tehnologic;
- c) un exemplar din prospectul produsului;
- d) un exemplar din declarația de conformitate a producătorului.

CAPITOLUL IV

Procedura de certificare „Examen CS de tip“

Art. 24. — (1) Sunt supuse procedurii de certificare „examen CS de tip“ toate sortimentele de E.I.P. fabricate sau importate în vederea comercializării, cu excepția celor prevăzute la art. 22 alin. (2).

(2) Procedura de certificare, denumită „examen CS de tip“, este procedura prin care un organism recunoscut constată, în urma examinării produsului, a documentației și prin încercări de laborator pe exemplare de produs, că un model de E.I.P. satisface cerințele esențiale și regulile tehnice care îi sunt aplicabile.

Art. 25. — (1) Producătorul sau importatorul de E.I.P. este obligat să solicite organismelor recunoscute de Ministerul Muncii și Protecției Sociale efectuarea evaluării conformității cu cerințele esențiale de securitate pentru orice model nou-fabricat sau importat. În acest scop solicitantul va depune la organismul recunoscut următoarele:

- a) cererea de certificare a conformității produsului, conținând:
  - numele și adresa solicitantului;
  - locul fabricării și numele producătorului (când acesta este diferit de solicitant);
  - denumirea produsului supus procedurii de certificare și numărul de model;
- b) declarația de conformitate emisă și semnată de solicitant, în care se menționează că produsele prezentate respectă cerințele esențiale de securitate și specificațiile din documentația tehnică;
- c) documentația tehnică.

(2) Pentru produsele importate, documentația tehnică este formată dintr-un memoriu de prezentare (care să conțină descrierea specificațiilor tehnice respectate de producător, denumirea organismului internațional care a efectuat certificarea), copia de pe certificatul de atestare a conformității cu cerințele esențiale de securitate și de pe certificatul de calitate emis de producător, precum și versiunea în limba română a acestora.

(3) În lipsa certificatului de atestare, produsele vor fi supuse obligatoriu procedurii de certificare, pe fiecare lot importat de E.I.P., conform art. 44.

(4) Pentru produsele fabricate în țară, documentația tehnică este formată din:

- a) domeniul de utilizare (prezentare scrisă);
- b) lista completă a cerințelor esențiale de securitate luate în considerare la proiectare sau lista regulilor tehnice

pe care producătorul își propune să le respecte, sau lista condițiilor tehnice de execuție. Aceste elemente pot fi conținute în standardul de firmă sau într-un memoriu tehnic;

c) desenul de ansamblu al E.I.P. și detalii, însoțite eventual de note de calcul, rezultate ale unor încercări și experimentări, în măsura în care sunt necesare pentru confirmarea respectării cerințelor esențiale de securitate;

d) descrierea sistemului calității produsului (mijloace de control al calității, încercări pe care producătorul le efectuează pe parcursul procesului tehnologic);

e) un exemplar din prospectul produsului;

f) un număr de produse necesare pentru examinări și încercări de laborator, stabilit de organismul recunoscut pentru aplicarea procedurii.

Art. 26. — Organismul recunoscut pentru aplicarea procedurii efectuează examinarea documentației tehnice și a modelului de E.I.P., după cum urmează:

A. Examinarea documentației tehnice

În cadrul acestei examinări, verifică dacă:

- a) documentația cuprinde toate elementele necesare;
- b) condițiile tehnice de execuție prevăzute de producător asigură îndeplinirea cerințelor esențiale sau respectarea regulilor tehnice care îi sunt aplicabile modelului.

B. Examinarea modelului de E.I.P. pus la dispoziție de solicitant

În cadrul acestei examinări se verifică dacă produsele în cauză au fost executate conform prevederilor din documentația tehnică și dacă pot fi utilizate în condiții de securitate, conform destinației lor. Organismul recunoscut verifică, de asemenea, conformitatea produsului cu regulile tehnice care îi sunt aplicabile și efectuează încercările de laborator adecvate, urmărindu-se conformitatea produselor cu regulile tehnice cuprinse în documentație sau conformitatea produselor cu condițiile tehnice de execuție ale producătorului, în măsura în care acestea au fost în prealabil recunoscute ca fiind conforme regulilor tehnice aplicabile sortimentului respectiv de E.I.P.

Art. 27. — Organismul recunoscut colaborează cu solicitantul pe parcursul examinării și poate cere completări sau modificări ale documentației și modelului.

Art. 28. — Când organismul recunoscut decide că modelul de E.I.P. examinat îndeplinește cerințele esențiale de securitate sau regulile tehnice care îi sunt aplicabile emite *certificatul de conformitate* cu cerințele de securitate prin *examen CS de tip*. Acesta va conține concluziile examinării, precum și descrierea produsului sau desenele necesare pentru identificare.

Art. 29. — Când organismul recunoscut decide că modelul de E.I.P. examinat nu este conform cerințelor esențiale sau regulilor tehnice aplicabile, el îl înștiințează pe solicitant asupra refuzului de acordare a certificatului de conformitate, decizia finală fiind luată după convocarea spre consultare a acestuia.

Art. 30. — Organismul recunoscut pentru efectuarea examenului CS de tip va comunica, în scris, decizia luată solicitantului și Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

Art. 31. — (1) Contestațiile cu privire la deciziile luate de organismul recunoscut pentru certificare se adresează Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

(2) Rezolvarea contestațiilor se face de către o comisie constituită în acest scop, în cadrul sistemului de certificare a calității de securitate a muncii la nivelul Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

Art. 32. — (1) Certificatul de conformitate prin examen CS de tip poate fi retras în orice moment de către emitent, dacă în timpul utilizării produsului se dovedește că nu au fost respectate anumite reguli tehnice care sunt aplicabile. Această decizie se ia după ce titularul certificatului de conformitate a fost convocat pentru a-și prezenta punctul de vedere.

(2) Organismul recunoscut informează Ministerul Muncii și Protecției Sociale despre decizia de retragere a certificatului de conformitate.

(3) Decizia de retragere a certificatului de conformitate poate face obiectul unei contestații, în condițiile prevăzute la art. 31.

Art. 33. — Titularul unui certificat de conformitate prin examen CS de tip primește dreptul de a aplica pe prototipul supus certificării *marcajul de conformitate CS* (anexa nr. 3).

Art. 34. — Fabricantul sau importatorul unui sortiment de E.I.P. din domeniul de aplicare a prezentei proceduri este obligat să solicite reevaluarea prin examen CS de tip la fiecare 3 ani. Dacă producătorul/importatorul nu a solicitat reevaluarea prin examen CS de tip la termenul stabilit, organismul recunoscut va informa Ministerul Muncii și Protecției Sociale, care retrage avizul acordat.

Art. 35. — Organismele recunoscute păstrează documentația și o mostră-martor de E.I.P., în condiții de arhivă.

Art. 36. — Modelele de E.I.P., care, în urma evaluării prin examen CS de tip, au obținut certificatul de conformitate, vor fi înscrise în Registrul de E.I.P. și E.I.L. certificate. Informațiile privind aceste modele vor fi publicate periodic.

Art. 37. — Costurile determinate de aplicarea procedurii prevăzute la art. 26, precum și cele determinate de investigațiile care se fac pentru rezolvarea contestațiilor prevăzute la art. 31 și 32, dovedite din vina solicitantului, se suportă de către acesta.

CAPITOLUL V

Proceduri de certificare a calității producției de E.I.P.

Art. 38. — (1) Sortimentele de E.I.P. de concepție complexă, destinate protejării utilizatorului împotriva riscurilor de accidentare mortală și celor care pot produce efecte ireversibile asupra sănătății, ale căror prototipuri au fost certificate prin examen CS de tip și avizate, trebuie supuse, la alegerea solicitantului, uneia dintre procedurile de certificare a calității producției.

(2) Fac parte din această categorie următoarele sortimente de E.I.P.:

a) aparatele de protecție respiratorie care protejează contra aerosolilor solizi, lichizi sau contra gazelor periculoase, iritante, toxice sau radiotoxice;

b) aparatele de protecție respiratorie complet izolante față de atmosferă, inclusiv cele destinate scufundării;

c) E.I.P. care asigură o protecție limitată în timp împotriva agresiunilor chimice sau împotriva radiațiilor ionizante;

d) E.I.P. și echipamentele individuale de intervenție în ambianțe calde, ale căror efecte sunt comparabile cu cele ale unei temperaturi a aerului egală sau mai mare de 100°C, cu sau fără radiații infraroșii, flăcări sau particule de materiale topite;

e) E.I.P. și echipamentele individuale de intervenție în ambianțe reci, ale căror efecte sunt comparabile cu cele ale unei temperaturi a aerului mai mică sau egală cu -50°C;

f) E.I.P. destinate a proteja împotriva căderii de la înălțime;

g) E.I.P. destinate a proteja împotriva riscurilor electrice pentru lucrări executate sub tensiuni periculoase sau cele izolante împotriva tensiunilor înalte.

Art. 39. — Pentru certificarea calității producției, solicitantul înaintează o cerere unui singur organism recunoscut, putând opta pentru una dintre următoarele proceduri:

a) sistem de garantare a calității CS a produsului final;

b) sistem de asigurare a calității CS a producției cu supraveghere.

Art. 40. — (1) Sistemul de garantare a calității CS a produsului final este procedura prin care un organism recunoscut atestă, prin examinări și încercări de laborator, efectuate pe principiul statistic, că fabricantul a luat toate măsurile necesare pentru a asigura omogenitatea producției și conformitatea fiecărui produs cu modelul care a făcut obiectul avizării.

(2) Organismul recunoscut pentru aplicarea acestei proceduri este același cu cel care aplică procedura examen CS de tip.

(3) Cererea înaintată de fabricant se va face o dată cu cea pentru examenul CS de tip.

(4) Organismul recunoscut poate preleva cel puțin o dată pe an un număr adecvat de exemplare de E.I.P., la intervale aleatorii, și efectuează asupra acestora examinări și încercări de laborator specifice, pentru a se asigura de conformitatea produselor cu prototipul avizat.

(5) Organismul recunoscut pune la dispoziția solicitantului un raport de expertiză, într-un termen de cel mult două luni de la data prelevării.

(6) Când raportul de expertiză demonstrează neconformitatea producției cu prototipul avizat, organismul recunoscut propune măsurile care se impun, funcție de defectele semnalate și informează Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

(7) Măsurile menționate în alineatul precedent pot fi: propuneri de modificare a procesului tehnologic sau a controlului final al calității, efectuarea de remedieri, declasarea (acolo unde standardele permit) sau rebutarea produselor, sistarea livrărilor. Costurile rezultate din aplicarea acestei proceduri și a măsurilor sunt suportate de producător/comerciant.

(8) Dacă la aplicarea procedurii se constată neconformități majore ale producției realizate cu prototipul avizat sau, atunci când nu se aplică măsurile stabilite anterior, organismul recunoscut care a făcut examinarea propune Ministerului Muncii și Protecției Sociale retragerea avizului.

Art. 41. — (1) Sistemul de asigurare a calității producției cu supraveghere CS este procedura prin care un organism recunoscut de Ministerul Muncii și Protecției Sociale aprobă sistemul calității solicitantului și controlează, prin supraveghere, dacă acesta își îndeplinește corect obligațiile.

(2) Sistemul calității, propus de solicitant, trebuie să garanteze că fiecare produs este conform cu prototipul avizat și să îndeplinească cerințele din reglementările privind sistemul național de certificare.

(3) Pentru aprobarea sistemului de asigurare a calității, producătorul va depune o cerere de evaluare a acestuia la un organism recunoscut, prezentând:

a) toate informațiile privind modelele de E.I.P. supuse procedurii, inclusiv documentația tehnică prevăzută la art. 25 lit. c);

b) documentația referitoare la sistemul de asigurare a calității, cuprinzând obiectivele de calitate, organigrama, repartitia competențelor în privința calității E.I.P., examinările

și încercările care trebuie făcute de solicitant, mijloacele prevăzute pentru a verifica funcționarea eficientă a sistemului de asigurare a calității;

c) angajamentul de a îndeplini obligațiile care rezultă din sistemul de asigurare a calității și de a menține eficiența acestuia.

(4) Organismul recunoscut efectuează toate evaluările necesare privind elementele sistemului calității, aplicând prevederile Sistemului național de certificare și asigurându-se că acesta garantează conformitatea fiecărui produs cu prototipul avizat.

(5) Organismul recunoscut comunică decizia sa producătorului și Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

(6) Organismul recunoscut controlează prin supraveghere dacă producătorul își îndeplinește corect obligațiile, efectuând periodic controale inopinate și anchete în spații de producție și de depozitare. Întocmește rapoarte de expertiză sau rapoarte de control, pe care le înaintează producătorului. Acesta este obligat să asigure accesul organismului recunoscut la locurile supuse controlului și să furnizeze toate informațiile necesare, respectiv:

- a) documentația privind sistemul calității;
- b) documentația tehnică;
- c) manualul calității.

(7) Când rapoartele prevăzute la alin. (6) semnalează neconformități ale sistemului calității, organismul recunoscut propune măsurile care se impun: creșterea frecvenței anchetelor sau a controalelor inopinate, modificarea dispozițiilor interne de aplicare a sistemului, retragerea aprobării sistemului calității.

Costurile rezultate din aplicarea procedurii și a acestor măsuri sunt suportate de producător.

Art. 42. — În caz de retragere a aprobării sistemului calității, este interzisă producerea modelelor de E.I.P. până la realizarea efectivă a tuturor măsurilor care să îndeplinească cerințele prevăzute la art. 40.

Art. 43. — (1) Producătorul este obligat să informeze organismul care a aprobat sistemul calității despre orice intenție de modificare a acestuia.

(2) Organismul recunoscut examinează modificările și decide dacă sistemul de asigurare a calității propus răspunde exigențelor. Decizia va fi comunicată, în scris, producătorului și poate face obiectul unei contestații la Ministerul Muncii și Protecției Sociale, ca și în cazul celorlalte proceduri.

Art. 44. — În cazul loturilor de E.I.P. importate, pentru care nu se poate prezenta copia de pe certificatul de atestare a conformității cu cerințele esențiale de securitate (obținut de producător de la un organism recunoscut în țara de origine) și varianta certificatului în limba română, se aplică obligatoriu procedura „sistem de garantare a calității CS a produsului final“, pe fiecare lot.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 45. — (1) Produsele care au fost avizate conform prezentelor norme metodologice vor fi prevăzute cu marcajul de conformitate CS (anexa nr. 3), care se aplică direct pe produs, clar și cât mai rezistent, iar în cazuri de excepție, pe etichetele însoțitoare.

(2) Marcajul de conformitate CS este pus de producător, importator sau de responsabilul cu vânzarea și atestă că exemplarul este conform cu cerințele de securitate sau cu regulile tehnice aplicabile și respectă procedurile de avizare și certificare corespunzătoare.

Art. 46. — (1) Producătorul, importatorul sau comerciantul unui sortiment de E.I.P. sau E.I.L., care a fost avizat și certificat conform procedurilor de mai sus, va emite și va semna declarația de conformitate CS (anexa nr. 2). Declarația de conformitate CS va fi dată fiecărui cumpărător, precum și organelor competente, la cererea acestora.

(2) Declarația de conformitate CS împreună cu marcajul de conformitate CS, aplicat, permit comercializarea și utilizarea produsului respectiv.

Art. 47. — Răspunderea pentru conformitatea cu prototipul avizat a fiecărui exemplar de E.I.P. sau de E.I.L., fabricat și comercializat, revine responsabilului operațiunii respective.

Art. 48. — (1) Ministrul Muncii și Protecției Sociale efectuează controale, din proprie inițiativă sau ca urmare a unor reclamații, la unitățile de fabricație și comercializare a E.I.P. și a E.I.L. privind modul în care se respectă prevederile prezentelor norme metodologice, și poate dispune prelevarea de eșantioane pentru efectuarea unor verificări și încercări de laborator de către un organism recunoscut.

(2) Producătorul/importatorul sau reprezentantul acestuia este obligat să comunice rezultatele la Ministerul Muncii și Protecției Sociale, cel târziu în termen de 15 zile de la primirea comunicării de la organismul recunoscut care a făcut verificările. Ministerul Muncii și Protecției Sociale va dispune măsurile corespunzătoare care sunt obligatorii.

(3) Costurile eventualelor încercări și determinări, necesare în urma controalelor menționate, sunt suportate de către producător/importator.

Art. 49. — (1) Dacă în timpul utilizării unui sortiment de E.I.P. sau de E.I.L. supus procedurilor de certificare și avizare se semnalează reclamații justificate privind calitatea de protecție (neîndeplinirea cerințelor esențiale, nerespectarea regulilor tehnice aplicabile etc.), Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate dispune:

- a) interzicerea fabricării, importului și comercializării sub orice formă;
- b) condiționarea fabricării, importului sau comercializării de îndeplinirea, de către responsabilul operațiunii, a unor verificări, încercări, modificări ale sistemului calității, modificări ale instrucțiunilor de utilizare a modelelor respective de E.I.P. și de E.I.L.

(2) Decizia de retragere a certificatului de conformitate CS de către organismul recunoscut în acest sens este considerată reclamație justificată.

(3) Deciziile sunt luate după ce producătorul/importatorul/comerciantul a fost invitat să-și prezinte punctul de vedere.

(4) În cazul în care se face uz de prevederea cuprinsă la lit. b) de mai sus, producătorul/importatorul este obligat să suporte costurile aferente.

Art. 50. — Se interzice personalului care exercită activități legate de aplicarea prevederilor prezentelor norme metodologice să divulge informații privind secrete de fabricație sau de comerț.

Art. 51. — Specialiștii din Sistemul național de certificare a calității, care desfășoară activități de certificare în domeniul securității muncii, trebuie să fie autorizați printr-un certificat de competență emis de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale sau de către organismele recunoscute de acesta.

Art. 52. — Încălcarea prevederilor prezentelor norme metodologice atage, după caz, răspunderea potrivit Legii nr. 90/1996.

NORME METODOLOGICE**referitoare la certificarea calității din punct de vedere al securității muncii a echipamentelor tehnice****SECȚIUNEA A**

Ministerul Muncii și Protecției Sociale,
având în vedere Tratatul de constituire a Comunității Europene și, în special, art. 100 al acestuia,
luând în considerare Directiva nr. 89/392/CEE referitoare la mașini, cu modificările din directivele nr. 91/368/CEE,
nr. 93/44/CEE și nr. 94/68/CEE,

luând în considerare Directiva nr. 89/336/CEE referitoare la compatibilitate electromagnetică și Directiva
nr. 73/23/CEE referitoare la materialele electrice utilizate la o tensiune nominală cuprinsă între 50—1.000 V.c.a. și
între 75—1.500 V.c.c.,

în temeiul art. 12 alin. (2), (3) și (4), art. 18 alin. (1) lit. a), art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea protecției muncii
nr. 90/1996,

luând în considerare că este de datoria Ministerului Muncii și Protecției Sociale de a asigura, pe teritoriul
României, securitatea și sănătatea persoanelor și, dacă este cazul, a bunurilor decurgând din utilizarea echipamentelor
tehnice,

luând în considerare faptul că între statele membre ale Uniunii Europene și România diferă cerințele care trebuie
îndeplinite, în ceea ce privește amploarea lor și diferitele proceduri de certificare, și că asemenea diferențe ar putea deci
ridica unele bariere comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene și România,

luând în considerare că armonizarea legislației române cu cea existentă în statele membre ale Uniunii Europene
este singurul mod de a elimina aceste bariere din comerțul liber; luând în considerare că acest obiectiv nu poate fi rea-
lizat în mod satisfăcător de România separat; luând în considerare că aceste norme metodologice stabilesc cerințele care
sunt vitale pentru libertatea de mișcare a echipamentelor tehnice,

luând în considerare că reglementările destinate eliminării barierelor tehnice din comerț trebuie să urmeze noua
abordare a directivelor Uniunii Europene,

luând în considerare că costul social al numărului mare de accidente de muncă provocate direct de utilizarea
echipamentelor tehnice poate fi redus prin integrarea măsurilor de securitate în concepția și fabricarea acestora,

considerând că respectarea cerințelor esențiale de securitate și sănătate constituie un imperativ pentru asigurarea
securității echipamentelor tehnice,

considerând că, cu ocazia târgurilor și a expozițiilor, este posibil să se expună echipamente tehnice care nu sunt
conforme cu prevederile normelor metodologice, că este indicat, în același timp, să fie informați factorii interesați de
această neconformitate și de imposibilitatea de a cumpăra echipamentele tehnice în acest stadiu,

luând în considerare că aceste norme metodologice prezintă numai cerințele esențiale; luând în considerare fap-
tul că, în scopul de a se facilita sarcina dovedirii conformității cu cerințele esențiale, sunt necesare standardele românești,
care preiau standarde europene armonizate, astfel încât conformitatea cu acestea să permită să se presupună că un pro-
dus întrunește cerințele esențiale,

luând în considerare că trebuie îmbunătățită structura legislativă pentru a se asigura ca patronii și lucrătorii să-și
aducă o contribuție eficientă și adecvată la procesul de standardizare,

luând în considerare că s-a prevăzut de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale aplicarea marcajului de fabri-
cant; luând în considerare că marcarea înseamnă că produsul este în conformitate cu toate cerințele esențiale și proce-
durile de evaluare care se aplică la produsul respectiv,

luând în considerare că Ministerul Muncii și Protecției Sociale, conform prevederii art. 100 A al Tratatului de con-
stituire a Comunității Europene, poate lua măsuri temporare pentru a se limita sau pentru a se interzice punerea pe
piață și folosirea echipamentelor tehnice, în cazurile în care acestea prezintă un risc deosebit pentru securitatea persoa-
nelor, cu condiția ca măsurile să fie supuse unei proceduri de control,

luând în considerare că este necesar să se prevadă un angajament de tranziție care să permită echipamentelor
tehnice, fabricate în conformitate cu reglementările în vigoare la data adoptării prezentelor norme metodologice, să fie
comercializate și utilizate,

a adoptat secțiunea „A” a prezentelor norme metodologice referitoare la certificarea calității din punct de vedere al
securității muncii a echipamentelor tehnice utilizate în medii normale.

CAPITOLUL I**Dispoziții generale**

Art. 1. — (1) În conformitate cu prevederile Legii pro-
tecției muncii nr. 90/1996 se constituie Sistemul de certifi-
care a calității din punct de vedere al securității muncii,
format din organisme de certificare, cu centre și filiale de
certificare, respectiv laboratoare de încercări, coordonat și
gestionat de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

(2) Prezentele norme metodologice stabilesc procedurile
de certificare a echipamentelor tehnice din punct de vedere
al securității muncii, cerințele esențiale de securitate și

sănătate (anexa nr. 1) pe care trebuie să le posedate echi-
pamentele tehnice pentru a garanta securitatea și sănăta-
tea salariaților, a altor persoane, precum și integritatea
bunurilor.

(3) Echipamentele tehnice care fac obiectul operațiunilor
de expunere, punere în vânzare, vânzare, import, închi-
riere, punere la dispoziție sau cedare, sub orice titlu, tre-
buie proiectate și construite astfel ca amplasarea, punerea
în funcțiune, utilizarea, reglajul, întreținerea și repararea lor,
în condiții conforme destinației prevăzute de fabricant, să
nu expună la nici un risc securitatea și sănătatea persoa-
nelor.

Art. 2. — Ministerul Muncii și Protecției Sociale:

a) elaborează și stabilește politica de certificare a echipamentelor tehnice din punct de vedere al securității muncii;

b) urmărește aplicarea reglementărilor stabilite și controlează modul în care se respectă procedurile și condițiile de certificare;

c) dispune măsurile necesare pentru ca echipamentele tehnice, care trebuie supuse certificării în condițiile prezentelor norme metodologice, să nu fie comercializate și utilizate, dacă nu au fost certificate conform procedurilor aplicabile;

d) elaborează acte normative, reglementări tehnice specifice etc., conexe prezentelor norme metodologice.

Art. 3. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale nu se poate opune expunerii la târguri și expoziții sau la demonstrații, pentru o perioadă determinată, a echipamentelor tehnice fabricate în țară sau importate, care nu sunt conforme cu prevederile prezentelor norme metodologice.

(2) Expunerea este condiționată de amplasarea în apropierea echipamentului tehnic a unui avertisment pe un panou vizibil, care să menționeze neconformitatea cu anumite cerințe și imposibilitatea cumpărării echipamentului tehnic înainte de a fi certificat.

(3) În timpul demonstrațiilor trebuie luate măsuri de securitate adecvate pentru a se asigura protecția persoanelor însărcinate cu aceste operațiuni, precum și a celor expuse la riscuri.

CAPITOLUL II

Domeniul de aplicare, cerințe

Art. 4. — (1) Echipamentele tehnice fabricate în țară sau importate se certifică conform prezentelor norme metodologice.

(2) În sensul prezentelor norme metodologice, prin *echipament tehnic* se înțelege orice mașină, utilaj, instalație, aparatură, dispozitiv, unealtă sau alt mijloc asemănător, folosit de salariați în procesul muncii.

Art. 5. — Nu constituie obiectul prezentelor norme metodologice următoarele echipamente tehnice:

a) mașini acționate exclusiv prin energie umană, cu excepția celor utilizate pentru ridicarea sarcinilor;

b) mașini de uz medical, folosite direct pe pacient;

c) materiale specifice pentru parcuri de distracții;

d) cazane de abur și recipiente sub presiune;

e) mașini proiectate special sau utilizate în scopuri nucleare și a căror defectare poate provoca o emisie de substanțe radioactive;

f) surse radioactive încorporate într-o mașină;

g) arme de foc;

h) rezervoare de stocare și conducte pentru transportul benzinei, carburanților, lichidelor inflamabile și al substanțelor periculoase;

i) mijloace de transport, adică vehicule și remorci, destinate transportului aerian, rutier, feroviar sau pe apă, de persoane și/sau mărfuri, inclusiv echipamentele de bord ale acestora, cu excepția mijloacelor de transport utilizate în industria extractivă, precum și a celor pentru transportat material exploziv;

k) instalații cu cablu pentru transport de persoane;

l) ascensoare;

m) mijloace de transport cu cremalieră pentru persoane;

n) elevatoare teatrale;

o) mașini proiectate și construite special în scopuri militare sau de menținere a ordinii;

p) unelte manuale, scule;

r) echipamente electrice pentru utilizări medicale și electroradiologice;

s) componente electrice pentru ascensoare de mărfuri și persoane;

ș) contoare electrice;

t) echipamente gospodărești (menajere) pentru conectare la rețea;

ț) dispozitive pentru alimentarea cu curent a împrejurimilor de pajiște;

u) echipamente electrice speciale pentru utilizare pe nave, aeronave sau pe căi ferate și a căror prescripții corespund instalațiilor internaționale.

Art. 6. — (1) Echipamentele tehnice la care se aplică prezentele norme metodologice trebuie să satisfacă cerințele esențiale de securitate și sănătate enunțate în anexa nr. 1, transpuse, total sau parțial, în standarde și norme de protecția muncii.

(2) Echipamentele și sistemele protectoare, care funcționează în atmosfere potențial explozive, trebuie să satisfacă prevederile din secțiunea B a prezentelor norme metodologice.

Art. 7. — Având în vedere Legea protecției muncii și condițiile concrete din economia națională, Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate completa dispozițiile prezentelor norme metodologice cu cerințe suplimentare, necesare asigurării protecției salariaților și a altor persoane.

Art. 8. — Competența soluționării sesizărilor privind gradul de acoperire a riscurilor prezentate de echipamentele tehnice atât prin cerințele esențiale de securitate și sănătate, cât și prin standarde, norme, revine în exclusivitate Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

CAPITOLUL III

Proceduri de certificare

Art. 9. — Echipamentele tehnice pot fi fabricate, importate, comercializate, utilizate, numai dacă sunt certificate și îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 6 din prezentele norme, astfel:

a) echipamentele tehnice, care sunt prevăzute în anexa nr. 7, se supun procedurii certificării de conformitate prin examen CS de tip, în condițiile art. 17;

b) echipamentele tehnice care nu sunt prevăzute în anexa nr. 7 se supun procedurii certificării efectuate de fabricant, denumită și *autocertificare*, în condițiile art. 16.

Art. 10. — (1) Fabricantul, importatorul sau responsabilul cu punerea pe piață (distribuitorul autorizat) a unui exemplar nou de echipament tehnic, care face obiectul prezentelor norme metodologice, trebuie să întocmească și să semneze o declarație CS de conformitate, redactată conform anexei nr. 2, care atestă că respectivul echipament tehnic este conform cu prevederile prezentelor norme metodologice.

(2) Declarația de conformitate trebuie să fie transmisă beneficiarului echipamentului tehnic supus operațiunilor de expunere, punere în vânzare, vânzare, import, închiriere, cedare sau punere la dispoziție, sub orice titlu.

Art. 11. — (1) Echipamentele tehnice de ocazie se supun procedurilor de certificare, înainte de punerea pe piață.

(2) În timpul expunerii, punerii în vânzare, vânzării, importului, închirierii, cedării sau punerii la dispoziție, sub orice titlu, a unui echipament tehnic de ocazie, care face obiectul prezentelor norme metodologice, responsabilul operațiunilor sus-menționate trebuie să dețină și/sau să transmită beneficiarului o declarație de conformitate, redactată conform anexei nr. 2.

Art. 12. — Se supun procedurilor de certificare și echipamentele tehnice fabricate pentru uz propriu.

Art. 13. — (1) Fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat trebuie să aplice pe echipamentele tehnice certificate marcajul de securitate CS, conform anexei nr. 5.

(2) Marcajul de securitate trebuie să fie aplicat în mod distinct, lizibil, durabil și atestă că exemplarul de echipament tehnic a fost supus procedurilor de certificare și este conform cu prevederile prezentelor norme metodologice.

(3) Este interzis să se aplice pe echipamentele tehnice alte mărci sau inscripții care pot să creeze confuzie cu marcajul CS.

Art. 14. — (1) Este interzisă punerea în vânzare, vânzarea, importul, închirierea, punerea la dispoziție și cedarea, sub orice titlu, a echipamentelor tehnice, dacă nu au fost certificate conform procedurilor de certificare.

(2) Dacă fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat nu a îndeplinit obligațiile ce îi revin conform prezentelor norme metodologice, aceste obligații trebuie îndeplinite de către beneficiarul echipamentului.

(3) Este interzis să se aplice pe un echipament tehnic, pe ambalajul său sau pe orice document referitor la acesta un marcaj prevăzut în cadrul certificării de conformitate sau de a se elibera o declarație de conformitate, dacă respectivul echipament tehnic nu a fost certificat.

Art. 15. — Costurile aferente operațiunilor de certificare pentru echipamentele tehnice, care se supun procedurilor de certificare, sunt suportate de solicitant.

**Procedura de certificare de conformitate
efectuată de fabricant (autocertificare)**

Art. 16. — (1) Certificarea efectuată de fabricant, denumită *autocertificare*, este procedura prin care fabricantul sau distribuitorul autorizat declară pe propria răspundere, prin întocmirea și semnarea declarației de conformitate, conform anexei nr. 2, că exemplarul de echipament tehnic este conform cu prevederile prezentelor norme metodologice.

(2) Fabricantul sau distribuitorul autorizat trebuie să efectueze cercetările și probele (încercările) necesare pe componente, accesorii sau pe întregul echipament tehnic, pentru a stabili dacă acesta, prin proiectare și construcție, poate fi asamblat și pus în funcțiune în condiții de securitate.

(3) Fabricantul sau distribuitorul autorizat redactează o declarație de conformitate și întocmește documentația tehnică, conform anexei nr. 3, pe care le prezintă organismului recunoscut, însoțite de o cerere scrisă de examinare și înregistrare a echipamentului tehnic în Registrul echipamentelor tehnice supuse autocertificării.

(4) Organismul recunoscut va examina și va păstra această documentație, comunicând în termen de două luni numărul de înregistrare al acesteia în Registrul echipamentelor tehnice supuse autocertificării sau refuzul motivat al înregistrării.

(5) Registrul echipamentelor tehnice supuse autocertificării este administrat de Ministerul Muncii și Protecției Sociale și este gestionat de organismul recunoscut.

(6) După obținerea atestării, fabricantul sau distribuitorul autorizat poate aplica marcajul de securitate, iar echipamentele tehnice însoțite de declarația de conformitate pot fi puse pe piață.

(7) Fabricantul sau distribuitorul autorizat poate solicita organismului recunoscut evaluarea documentației tehnice, corespunzător prevederilor prezentelor norme.

**Procedura de certificare de conformitate
prin examen CS de tip**

Art. 17. — (1) Certificarea de conformitate prin examen CS de tip este procedura prin care un organism recunoscut constată și atestă că modelul de echipament tehnic satisface prevederile prezentelor norme metodologice.

(2) Fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat trebuie să introducă cererea de certificare prin examen CS de tip la un singur organism recunoscut, pentru fiecare model de echipament tehnic.

(3) Cererea de certificare prin examen CS de tip trebuie să conțină denumirea/numele și sediul/adresa fabricantului, importatorului sau distribuitorului autorizat, locul de fabricare a echipamentului tehnic și să fie însoțit de:

a) documentația tehnică prevăzută la anexa nr. 3;

b) un exemplar din modelul de echipament tehnic supus certificării sau, după caz, indicarea locului unde acesta poate fi examinat.

(4) Organismul de certificare recunoscut, sesizat prin cererea de certificare de conformitate, prin examen CS de tip, va proceda la evaluarea sistemului de calitate, la examinarea documentației tehnice și va supune echipamentul tehnic încercărilor corespunzătoare în laboratoarele proprii sau în alte laboratoare de încercări recunoscute de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

(5) După examinarea modelului de echipament tehnic, organismul de certificare recunoscut va întocmi procesul-verbal de certificare, în care se va concluziona dacă:

a) modelul de echipament tehnic, supus procedurii de certificare, este conform cu cerințele esențiale de securitate și sănătate ce îi sunt aplicabile și nu expune la riscuri utilizatorii sau alte persoane.

Organismul recunoscut va lua în evidență și va păstra un exemplar din documentația tehnică și, în înțelegere cu solicitantul, exemplarul modelului de echipament tehnic sau părți din echipamentul tehnic, dacă sunt necesare pentru comparare cu procedura proprie. Aceste materiale de referință trebuie să fie confidentiale.

În acest caz, organismul recunoscut va transmite solicitantului certificatul de conformitate, întocmit conform anexei nr. 4, procesul-verbal de certificare și va înregistra echipamentul tehnic în Registrul echipamentelor tehnice supuse examenului CS de tip.

Registrul echipamentelor tehnice supuse examenului CS de tip este administrat de Ministerul Muncii și Protecției Sociale și gestionat de organismul recunoscut.

După înregistrare, fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat poate aplica marcajul de securitate, iar echipamentele tehnice, însoțite de declarația de conformitate, pot fi puse pe piață;

b) modelul de echipament tehnic supus procedurii de certificare prin examen CS de tip nu este conform cu cerințele esențiale de securitate și sănătate din prezentele norme metodologice.

În acest caz, organismul recunoscut va transmite solicitantului un exemplar din procesul-verbal de certificare, în care se va motiva cauza respingerii și, totodată, va informa despre aceasta Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Art. 18. — (1) Orice modificare făcută sau care se intenționează a fi făcută modelului de echipament tehnic certificat trebuie adusă la cunoștință organismului de certificare.

(2) Organismul de certificare ia cunoștință de aceste modificări și, în cazul în care se asigură că ele nu fac necesară o nouă certificare, comunică solicitantului că certificarea inițială rămâne valabilă pentru modelul astfel modificat.

(3) În caz contrar, organismul de certificare comunică fabricantului, importatorului sau distribuitorului autorizat că certificarea inițială își încetează valabilitatea pentru modelul astfel modificat. Dacă fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat decide să mențină modificările aduse echipamentului tehnic, acesta trebuie să supună modelul modificat unei noi proceduri de certificare.

CAPITOLUL IV

Organisme de certificare

Art. 19. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale recunoaște organismele de certificare a echipamentelor tehnice, conform prezentelor norme metodologice, și publică, pentru informare, lista acestora.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să aplice criteriile prevăzute în anexa nr. 6 pentru evaluarea organismelor de certificare care urmează să fie recunoscute.

(3) Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate să retragă recunoașterea unui organism de certificare, dacă constată că acesta nu satisface criteriile prevăzute în anexa nr. 6, făcând publică decizia luată.

(4) Organismele recunoscute vor întocmi proceduri proprii de certificare, având drept bază prevederile prezentelor norme metodologice, care vor fi aprobate de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

(5) Ministerul Muncii și Protecției Sociale recunoaște laboratoarele de încercări, conform criteriilor prevăzute în anexa nr. 6, pentru evaluarea acestora.

(6) Organismele de certificare, laboratoarele de încercări din cadrul altor sisteme de certificare a calității pot aplica prevederile prezentelor norme metodologice, numai după obținerea recunoașterii din partea Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

Art. 20. — Organismele de certificare trebuie:

a) să îndeplinească condițiile prevăzute în anexa nr. 6;

b) să permită persoanelor desemnate de Ministerul Muncii și Protecției Sociale accesul liber, în vederea efectuării acțiunilor de control și a verificărilor privind îndeplinirea obligațiilor care le revin prin prezentele norme metodologice;

c) să furnizeze Ministerului Muncii și Protecției Sociale toate informațiile solicitate privind operațiunile de certificare sau de control al conformității.

Art. 21. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale abilitază Institutul de Cercetări Științifice pentru Protecția Muncii (I.C.S.P.M.) București să aplice procedurile de certificare prevăzute în prezentele norme metodologice, cu obligația încadrării în prevederile art. 20 lit. a).

(2) I.C.S.P.M. București aplică procedurile de certificare pentru echipamentele tehnice, fabricate în țară sau importate, cu excepția celor destinate folosirii în atmosfere potențial explozive.

(3) Organismele de certificare recunoscute trebuie să colaboreze și să se informeze reciproc, astfel ca împreună să asigure îndeplinirea corectă și completă a prevederilor prezentelor norme metodologice.

CAPITOLUL V

Control și prevenire

Art. 22. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale are dreptul și este obligat să controleze în unitățile de fabricație, depozitare, comercializare și utilizare dacă echipamentele tehnice îndeplinesc prevederile prezentelor norme metodologice și poate dispune prelevarea de eșantioane pentru efectuarea unor verificări și încercări la organismele recunoscute.

(2) Costurile examinărilor sau ale încercărilor efectuate de organismele de certificare recunoscute, ca urmare a unor inspecții sau controale dispuse de Ministerul Muncii și Protecției Sociale, în baza unor constatări, reclamații etc., vor fi suportate de către fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat.

(3) Fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat comunică reprezentanților Ministerului Muncii și Protecției Sociale rezultatele verificărilor, cel târziu în termen de 15 zile de la primirea lor de la organismul recunoscut.

Art. 23. — Ministerul Muncii și Protecției Sociale controlează modul de organizare, la fabricant, a activității de control al conformității pe fluxul de fabricație și a echipamentului tehnic (E.T.) finit sau a sistemului de asigurare a calității pe care-l aplică.

Art. 24. — Ministerul Muncii și Protecției Sociale nu poate interzice sau restrânge comercializarea, punerea în funcțiune și utilizarea echipamentelor tehnice care respectă prevederile prezentelor norme metodologice.

Art. 25. — Ministerul Muncii și Protecției Sociale poate interzice punerea în vânzare, importul, închirierea, punerea la dispoziție, cedarea, sub orice titlu, punerea în funcțiune și utilizarea, și poate dispune retragerea de pe piață a unui model de echipament tehnic care face obiectul prezentelor norme metodologice, dacă acesta:

a) pune în pericol securitatea și sănătatea persoanelor și, după caz, a bunurilor;

b) nu este conform cu prevederile art. 1 alin. (2) referitoare la cerințele esențiale de securitate și sănătate etc.;

c) nu a fost supus procedurilor de certificare aplicabile, conform prezentelor norme metodologice;

d) este însoțit de declarația de conformitate și/sau este prevăzut cu marcajul de securitate CS, întocmit și, respectiv, aplicat fără respectarea prevederilor prezentelor norme metodologice.

Art. 26. — (1) În cazul în care Ministerul Muncii și Protecției Sociale constată că echipamentul tehnic însoțit de declarația de conformitate și/sau prevăzut cu marcajul de securitate, utilizat conform destinației prevăzute de fabricant, riscă să compromită securitatea persoanelor și, după caz, a bunurilor, ia toate măsurile necesare pentru retragerea echipamentului tehnic de pe piață, interzicerea comercializării și utilizării.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale informează imediat persoanele fizice și/sau juridice interesate asupra măsurii luate, indicând rațiunile deciziei sale și cauza neconformității rezultate:

a) din nerespectarea cerințelor esențiale de securitate și sănătate și/sau dintr-o necorespunzătoare aplicare a standardelor prevăzute la art. 6;

b) dintr-o lacună a standardelor prevăzute la art. 6.

Art. 27. — În cazul în care Ministerul Muncii și Protecției Sociale constată că standardele și normele referitoare la securitatea muncii nu satisfac în totalitate cerințele esențiale de securitate și sănătate, acesta expune rațiunile constatării, pe care le comunică organelor în drept, notificând, după caz, admiterea, completarea sau interzicerea aplicării acestora.

Notificările se înscriu într-un registru special de evidență.

Art. 28. — (1) Fabricantul, importatorul sau distribuitorul autorizat trebuie să conserve și să țină la dispoziția Ministerului Muncii și Protecției Sociale și a organismelor de certificare recunoscute documentația tehnică, întocmită conform prevederilor prezentelor norme metodologice, minimum 10 ani de la data fabricației ultimului exemplar al modelului de echipament tehnic.

(2) Nepunerea la dispoziție a respectivei documentații Ministerului Muncii și Protecției Sociale în termenul stabilit constituie un indiciu de neconformitate a echipamentului tehnic și va fi susceptibilă interzicerea comercializării și utilizării oricărui exemplar al modelului de echipament tehnic care face obiectul documentației tehnice.

Art. 29. — (1) Certificatul de conformitate, emis conform prezentelor norme metodologice, poate fi retras din dispoziția Ministerului Muncii și Protecției Sociale, dacă se constată nerespectarea cerințelor esențiale de securitate și sănătate, a standardelor și normelor de securitate a muncii aplicabile. Această decizie este luată după ce titularul certificatului de conformitate a fost solicitat să-și prezinte punctul de vedere.

(2) Decizia trebuie să fie motivată prin neconformități suficiente de importante pentru a justifica punerea în cauză a deciziei inițiale de eliberare a certificatului de conformitate.

Art. 30. — Deciziile luate de organismele recunoscute în ceea ce privește declarația de conformitate, întocmirea și înregistrarea certificatului de conformitate stabilit prin procedura de certificare, neconfirmarea primirii documentației tehnice și nerespectarea de către organismele recunoscute a termenelor prevăzute pentru efectuarea acestor formalități pot constitui obiectul unei reclamații adresate Ministerului Muncii și Protecției Sociale, care trebuie să hotărască soluția definitivă în termen de maximum două luni.

Art. 31. — (1) Contestațiile cu privire la deciziile luate de organismul de certificare recunoscut se adresează Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

(2) Rezolvarea contestațiilor se face de către o comisie constituită în acest scop, după examinarea poziției solicitantului cererii de certificare și a organismului recunoscut.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 32. — Încălcarea prevederilor prezentelor norme metodologice atrage, după caz, răspunderea disciplinară, administrativă, materială, civilă sau penală, potrivit Legii protecției muncii.

Art. 33. — Răspunderea pentru daunele provocate de echipamentele tehnice fabricate în țară sau importate, care nu îndeplinesc prevederile prezentelor norme metodologice, revine celor care le-au fabricat, comercializat sau utilizat fără declarația de conformitate și/sau marcajul de securitate.

Art. 34. — Toate deciziile luate în vederea aplicării prezentelor norme metodologice, care conduc la interzicerea sau restrângerea comercializării și utilizării echipamentelor tehnice, trebuie bine argumentate, indicându-se căile și termenele de contestație.

Art. 35. — Documentația tehnică, certificatul de conformitate, declarația de conformitate, reclamațiile și întreaga corespondență legată de acestea etc., precum și toate deciziile luate în aplicarea prevederilor prezentelor norme metodologice trebuie redactate în limba română.

Art. 36. — Se interzice ca personalul propriu sau atras din instituțiile publice și organismele recunoscute, care exercită activități legate de aplicarea prevederilor prezentelor norme metodologice, să divulge informațiile obținute în exercitarea atribuțiilor lor.

Art. 37. — (1) Specialiștii altor sisteme de certificare a calității, care desfășoară activități de audit în domeniul securității muncii, trebuie să fie autorizați printr-un certificat de competență emis de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale sau de către organismele mandatate de acesta.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale publică lista specialiștilor pe care îi autorizează pentru activitatea de audit.

Art. 38. — (1) Pentru mașinile, utilajele și instalațiile prevăzute în anexa nr. 7 la poz. 5), 8), 14), 15) și 16) și, de asemenea, pentru dispozitivele de securitate, termenul pentru inițierea procedurilor de certificare este de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice.

(2) Pentru celelalte categorii de mașini, utilaje și instalații, termenul pentru inițierea procedurilor de certificare este de 24 de luni de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice.

SECȚIUNEA B

Ministerul Muncii și Protecției Sociale,
având în vedere Tratatul de constituire a Comunității Europene și, în special, art. 100A al acestuia,
luând în considerare Directiva nr. 94/9/EC privind echipamentele și sistemele protectoare destinate utilizării în atmosfere potențial explozive,
în temeiul art. 12 alin. (2), (3), (4), art. 18 alin. (1) lit. a) și al art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea protecției muncii nr. 90/1996,

luând în considerare că este de datoria Ministerului Muncii și Protecției Sociale să asigure pe teritoriul României securitatea și sănătatea persoanelor și, dacă este cazul, a bunurilor, în special cea a lucrătorilor împotriva pericolelor care rezultă din folosirea echipamentelor și a sistemelor care asigură protecția împotriva atmosferelor potențial explozive,

luând în considerare că prevederi obligatorii din statele membre ale Uniunii Europene determină nivelul de securitate care trebuie atins de echipamente și sisteme protectoare destinate folosirii în atmosfere potențial explozive; luând în considerare că acestea sunt în general specificații electrice și neelectrice, având un efect asupra concepției și structurii echipamentelor care pot fi folosite în atmosfere potențial explozive,

luând în considerare faptul că între statele membre ale Uniunii Europene și România diferă cerințele care trebuie îndeplinite, în ceea ce privește amplasarea lor, și diferitele proceduri de certificare; luând în considerare că asemenea diferențe ar putea deci ridica unele bariere comerțului dintre statele membre ale Uniunii Europene și România,

luând în considerare că armonizarea legislației române cu cea existentă în statele membre ale Uniunii Europene este singurul mod de a elimina aceste bariere ale comerțului liber; luând în considerare că acest obiectiv nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către România, separat; luând în considerare că aceste norme metodologice stabilesc cerințele care sunt vitale pentru libertatea de mișcare a echipamentelor la care se referă,

luând în considerare că reglementările destinate eliminării barierelor tehnice din comerț trebuie să urmeze Noua abordare a directivelor Uniunii Europene, care impune o definiție a cerințelor privind securitatea și a altor cerințe ale societății, fără reducerea nivelurilor existente; luând în considerare că rezoluția Consiliului Uniunii Europene privind Noua abordare a directivelor Uniunii Europene din mai 1985 prevede ca un număr foarte mare de produse să fie acoperit de o singură directivă pentru evitarea amendamentelor frecvente și a proliferării unor asemenea documente,

luând în considerare că directivele au contribuit ca legislația statelor membre ale Uniunii Europene pentru echipamente electrice utilizate în atmosfere potențial explozive să facă pași concreți spre protecția contra exploziilor, prin măsurile legate de structura echipamentelor în chestiune, și că au contribuit la eliminarea barierelor în comerț în acest domeniu; luând în considerare că, în paralel, este necesară o revizie și o expansiune a directivelor existente, întrucât trebuie luate măsuri de apărare împotriva pericolelor potențiale generate de asemenea echipamente. Aceasta înseamnă în special că măsurile destinate garantării protecției eficiente a utilizatorilor și a terțelor părți trebuie să fie deja avute în vedere în fazele de proiectare și fabricare,

luând în considerare că formele de pericol, măsurile de protecție și metodele de încercare sunt adesea foarte asemănătoare, dacă nu identice, atât pentru echipamentele miniere cât și pentru cele de suprafață; luând în considerare că, din aceste motive, este absolut necesar să se acopere prin prezentele norme metodologice echipamentele și sistemele protectoare ce intră în ambele grupe,

luând în considerare că cele două grupe de echipamente menționate mai sus sunt folosite într-un mare număr de sectoare comerciale și industriale și au o deosebită semnificație economică; luând în considerare că respectarea cerințelor de securitate și sănătate sunt esențiale pentru a se asigura securitatea echipamentelor și a sistemelor protectoare, luând în considerare că aceste cerințe au fost subdivizate în cerințe generale și suplimentare care trebuie respectate de echipamente și sisteme protectoare; luând în considerare că, în special, cerințele suplimentare sunt destinate pentru a se ține seama de pericolele existente sau potențiale; luând în considerare că echipamentele și sistemele protectoare trebuie să includă, deci, cel puțin una dintre aceste cerințe, în cazul în care aceasta este necesară pentru funcționarea lor corespunzătoare sau trebuie să se aplice la utilizarea destinată acestora; luând în considerare că noțiunea de utilizare destinată este de importanță primordială pentru asigurarea protecției la explozie a echipamentelor și sistemelor protectoare; luând în considerare că este esențial ca fabricantii să furnizeze informații complete; luând în considerare că este, de asemenea, necesară marcarea clară, specifică a echipamentelor enunțate, care stabilește utilizarea într-o atmosferă potențial explozivă,

luând în considerare, deci, că aceste norme metodologice prezintă numai cerințele esențiale; luând în considerare faptul că, în scopul de a se facilita sarcina dovedirii conformității cu cerințele esențiale, sunt necesare standarde românești care preiau standarde europene armonizate, mai ales cu privire la aspectele neelectrice ale protecției împotriva exploziilor, standardele privind proiectarea, fabricarea și încercarea echipamentelor, încât conformitatea cu acestea să permită să se presupună că un produs întrunește asemenea cerințe esențiale,

luând în considerare că trebuie îmbunătățită structura legislativă pentru a se asigura ca patronii și lucrătorii să-și aducă o contribuție eficientă și adecvată la procesul de standardizare,

luând în considerare că, având în vedere natura riscurilor implicate în folosirea echipamentelor în atmosfere potențial explozive, este necesară stabilirea unor proceduri care să se aplice la evaluarea conformității cu cerințele de bază ale normelor metodologice; luând în considerare că aceste proceduri trebuie concepute în lumina nivelului de risc care poate fi inerent la echipamente și/sau împotriva căruia sistemele trebuie să protejeze mediul înconjurător învecinat; luând în considerare, deci, că fiecare categorie de conformitate a echipamentelor trebuie să fie completată printr-o procedură adecvată sau o selecție între mai multe proceduri echivalente; luând în considerare că s-a prevăzut de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale aplicarea marcatului de fabricant sau al reprezentantului său autorizat din România; luând în considerare că marcarea înseamnă că produsul este în conformitate cu toate cerințele de bază și cu procedurile de evaluare care se aplică la produsul respectiv,

luând în considerare că Ministerul Muncii și Protecției Sociale, conform prevederii art. 100A al tratatului, poate lua măsuri temporare pentru a se limita sau interzice punerea pe piață și folosirea echipamentelor și sistemelor protectoare, în cazurile în care acestea prezintă un risc deosebit pentru securitatea persoanelor și, dacă este cazul, a animalelor domestice sau a proprietății, cu condiția ca măsurile să fie supuse unei proceduri de control,

luând în considerare că este necesar să se prevadă un aranjament de tranziție care să permită echipamentelor fabricate în conformitate cu regulamentele naționale în vigoare la data adoptării prezentelor norme metodologice să fie comercializate și puse în serviciu,

a adoptat Secțiunea „B” a prezentelor norme metodologice, referitoare la certificarea calității din punct de vedere al securității muncii a echipamentelor și sistemelor protectoare destinate a fi utilizate în atmosfere potențial explozive.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Secțiunea B a prezentelor norme metodologice se referă la echipamente și sisteme protectoare destinate folosirii în atmosfere potențial explozive.

(2) Dispozitivele de siguranță, dispozitivele de control și dispozitivele de reglare, destinate folosirii în afara atmosferelor potențial explozive, dar necesare pentru/sau care contribuie la funcționarea în condiții de securitate a echipamentelor și sistemelor protectoare cu referire la riscurile de explozie, sunt, de asemenea, incluse sub incidența prezentelor norme metodologice.

(3) În cadrul prezentelor norme metodologice sunt valabile următoarele definiții:

Echipamente și sisteme protectoare destinate folosirii în atmosfere potențial explozive:

a) *echipamente* — mașini, instalații, utilaje, aparatură, dispozitive fixe sau mobile, componente de control și instrumentația din acestea, sisteme de detectare sau prevenire care, separat sau împreună, sunt destinate generării, transferului, stocării, măsurării, controlului sau transformării energiei folosite pentru prelucrarea materiei și care pot cauza o explozie prin propriile lor surse potențiale de aprindere;

b) *sisteme protectoare* — entități constructive destinate opririi imediate a exploziilor incipiente și/sau limitării domeniului efectiv al flăcărilor de explozie și al presiunilor de explozie. Sistemele protectoare pot fi integrate în echipamente sau pot fi puse separat pe piață în sisteme autonome;

c) *componente* — orice piesă esențială pentru funcționarea sigură a echipamentelor și sistemelor protectoare, dar fără a avea funcție autonomă.

Atmosfere explozive:

Amestecul cu aer, în condiții atmosferice, al substanțelor inflamabile sub formă de gaze, vapori, cețuri sau prafuri în care, după ce s-a produs aprinderea, combustia se propagă la întregul amestec nears.

Atmosferă potențial explozivă:

O atmosferă care poate deveni explozivă în urma condițiilor locale și operaționale.

Grupe și categorii de echipamente:

Echipamente din grupa I se referă la echipamente destinate folosirii în minele subterane și la acele părți ale instalațiilor de suprafață ale unor astfel de mine, care pot fi expuse la grizu și/sau praf de combustibil.

Echipamente din grupa a II-a se referă la echipamente destinate folosirii în alte locuri, care pot fi expuse la atmosfere explozive.

Categoriile de echipamente care definesc nivelurile cerute de protecție sunt descrise în anexa nr. 1.

Echipamentele și sistemele protectoare pot fi destinate numai unei anumite atmosfere explozive. În acest caz, acestea trebuie să fie marcate corespunzător.

Utilizare destinată:

Folosirea echipamentelor, sistemelor protectoare și a dispozitivelor menționate în art. 1 alin. (2), în conformitate cu grupa și cu categoria echipamentelor, trebuie să se facă cu toate informațiile furnizate de fabricant, care sunt necesare pentru funcționarea sigură a echipamentelor, sistemelor protectoare și dispozitivelor.

(4) Următoarele echipamente sunt excluse din domeniul prezentelor norme metodologice:

— dispozitive medicale destinate a fi folosite într-un mediu ambiant medical;

— echipamente și sisteme protectoare, la care pericolul de explozie rezultă exclusiv din prezența substanțelor explozive sau a substanțelor chimice instabile;

— echipamente destinate a fi folosite în medii ambiante domestice și necomerciale în care atmosferele potențial explozive pot fi create, doar rareori, numai în urma unei scurgeri accidentale de gaz combustibil;

— echipamente individuale de protecție (E.I.P.) cuprinse în Normele metodologice privind certificarea calității de protecție a prototipurilor sortimentelor de echipament individual de protecție și de lucru și avizarea introducerii lor în fabricație;

— nave și platforme marine mobile, împreună cu echipamentele de la bordul acestora;

— mijloace de transport, adică vehicule și remorcile lor, destinate numai pentru transportul aerian al pasagerilor sau pe rețelele rutiere, feroviare, sau pe apă, ca și acele mijloace destinate transportului aerian de bunuri, pe rețele rutiere, feroviare sau pe apă. Nu trebuie excluse vehiculele destinate folosirii într-o atmosferă potențial explozivă.

Art. 2. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să ia toate măsurile adecvate pentru a se asigura ca

echipamentele, sistemele protectoare și dispozitivele menționate în art. 1 alin. (2) să poată fi puse pe piață și puse în funcțiune, numai dacă, în cazul instalării, întreținerii și folosirii pentru scopul destinat, ele nu periclitează sănătatea și securitatea persoanelor și, dacă este cazul, a bunurilor.

(2) Prevederile prezentelor norme metodologice nu limitează dreptul Ministerului Muncii și Protecției Sociale de a stabili și alte cerințe care apar necesare în scopul asigurării protecției persoanelor și, în special, a lucrătorilor, atunci când folosesc echipamentele, sistemele protectoare și dispozitivele menționate la art. 1 alin. (2).

(3) Ministerul Muncii și Protecției Sociale nu trebuie să împiedice expunerea la târguri, expoziții sau demonstrații a echipamentelor, sistemelor protectoare sau dispozitivelor menționate la art. 1 alin. (2), care nu sunt conforme prevederilor prezentelor norme metodologice, cu condiția ca un semn vizibil să indice clar că asemenea echipamente, sisteme protectoare și dispozitive nu se conformează și că ele nu se oferă la vânzare până când nu au fost aduse în conformitate de către fabricant sau de către reprezentantul său autorizat stabilit în România.

(4) Pe durata demonstrațiilor trebuie luate măsuri de securitate adecvate pentru asigurarea protecției persoanelor.

Art. 3. — Echipamentele, sistemele protectoare și dispozitivele menționate la art. 1 alin. (2), la care se referă prezentele norme metodologice, trebuie să satisfacă cerințele esențiale de securitate și de sănătate în muncă, stabilite în anexa nr. 2, care se aplică ținându-se seama de utilizarea destinată lor.

Art. 4. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale nu trebuie să interzică, să restrângă sau să împiedice punerea pe piață și punerea în funcțiune pe teritoriul României a echipamentelor, sistemelor protectoare sau dispozitivelor menționate la art. 1 alin. (2), care sunt conforme prevederilor acestor norme.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale nu trebuie să interzică, să restrângă sau să împiedice punerea pe piață a unor componente care, fiind însoțite de un certificat de conformitate, așa cum se menționează în art. 8 alin. (3), sunt destinate încorporării în echipamente sau sisteme protectoare, așa cum sunt ele definite în prezentele norme metodologice.

Art. 5. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale se conformează prevederilor prezentelor norme metodologice, inclusiv procedurilor relevante pentru evaluarea conformității stabilite la cap. II, și anume:

a) echipamentele, sistemele protectoare și dispozitivele menționate la art. 1 alin. (2) vor fi însoțite de declarația de conformitate menționată în anexa nr. 10B și vor avea marcajul „Ex” prevăzut în art. 10;

b) componentele menționate la art. 4 alin. (2) vor fi însoțite de certificatul de conformitate menționat la art. 8 alin. (3) din cap. II.

(2) În absența unor standarde românești care preiau standarde europene armonizate, Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a aduce la cunoștință părților interesate standardele și specificațiile tehnice existente, referitoare la ceea ce este important sau relevant pentru implementarea cerințelor esențiale privind securitatea și sănătatea în muncă.

(3) În cazul în care un standard românesc, care preia un standard european armonizat, cuprinde una sau mai multe dintre cerințele esențiale de securitate și sănătate, se presupune că echipamentele și sistemele protectoare, dispozitivele menționate la art. 1 alin. (2) sau componentele menționate la art. 4 alin. (2), construite în conformitate cu

standardul respectiv, trebuie să fie considerate în conformitate cu cerințele esențiale de securitate și sănătate aplicabile.

(4) Ministerul Muncii și Protecției Sociale va publica lista standardelor românești de securitatea muncii obligatorii.

(5) Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să se asigure că sunt luate măsuri adecvate pentru a permite partenerilor sociali să influențeze procedeul de elaborare și monitorizare a standardelor românești.

Art. 6. — În cazul în care Ministerul Muncii și Protecției Sociale constată că standardele și normele referitoare la securitatea muncii nu satisfac, în totalitate, cerințele esențiale de securitate și sănătate expune rațiunile constatării, pe care le comunică organelor în drept, notificând, după caz, admiterea, completarea sau interzicerea aplicării acestora. Notificările se înscriu într-un registru special de evidență.

Art. 7. — (1) În cazul în care Ministerul Muncii și Protecției Sociale consideră că echipamentele, sistemele protectoare sau dispozitivele menționate la art. 1 alin. (2), prevăzute cu marcajul de securitate „Ex” și folosite în conformitate cu utilizarea destinată, pot pune în pericol securitatea persoanelor și, dacă este cazul, a bunurilor și animalelor domestice, acesta trebuie să ia toate măsurile necesare pentru a retrage aceste echipamente, sisteme protectoare sau dispozitive de pe piață, pentru a interzice punerea pe piață, punerea în funcțiune sau folosirea acestora, sau pentru a restrânge libera circulație a acestora.

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale va informa factorii interesați cu privire la orice măsură de acest gen, indicând motivele deciziei luate și, în special, dacă neconformitatea se datorează:

a) nesatisfacerii cerințelor esențiale menționate la art. 3;
b) aplicării incorecte a standardelor menționate la art. 5 alin. (2);

c) lacunelor din standardele menționate la art. 5 alin. (2).

(3) Ministerul Muncii și Protecției Sociale va începe, fără întârziere, consultații cu părțile interesate.

(4) În cazul în care, după consultări, acesta consideră că măsura este justificată, va informa imediat factorii interesați.

(5) În cazul în care consideră, după consultații, că acțiunea este nejustificată, va informa pe fabricant sau pe reprezentantul acestuia.

(6) În cazul în care decizia menționată la alin. (1) se bazează pe o lacună a standardelor și în cazul în care Ministerul Muncii și Protecției Sociale își menține poziția, se va trece la modificarea standardului în cauză.

(7) În cazul în care un echipament sau un sistem protector, care nu respectă conformitatea, are prevăzut marcajul de securitate „Ex”, Ministerul Muncii și Protecției Sociale va lua măsurile corespunzătoare împotriva persoanei sau persoanelor care au aplicat acest marcaj și va informa factorii interesați.

(8) Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să se asigure că factorii interesați au fost informați asupra desfășurării și asupra rezultatelor acestei proceduri.

CAPITOLUL II

Proceduri pentru evaluarea conformității

Art. 8. — (1) Procedurile pentru evaluarea conformității echipamentelor, inclusiv, dacă este necesar, a dispozitivelor menționate la art. 1 alin. (2) trebuie să țină seama de următoarele:

A) Echipamente din grupa I și a II-a, categoriile M1 și 1

Fabricantul sau reprezentantul său autorizat stabilit în România trebuie, pentru a aplica marcajul „Ex”, să respecte

procedura de certificare prin examen CS de tip (menționată în anexa nr. 3), împreună cu:

a) procedura referitoare la asigurarea calității producției (menționată în anexa nr. 4); sau

b) procedura referitoare la verificarea produsului (menționată în anexa nr. 5).

B) Echipamente din grupa I și a II-a, categoriile M2 și 2

(1) În cazul motoarelor cu combustie internă și al echipamentelor electrice din aceste grupe și categorii, fabricantul sau reprezentantul său autorizat stabilit în România trebuie să urmeze procedura de certificare prin examen CS de tip (menționată în anexa nr. 3), împreună cu:

a) procedura referitoare la conformitatea de tip (menționată în anexa nr. 6); sau

b) procedura referitoare la asigurarea calității de produs (menționată în anexa nr. 7).

(2) În cazul altor echipamente din aceste grupe și categorii, fabricantul sau reprezentantul său autorizat în România trebuie, pentru a aplica marcajul „Ex”, să respecte procedura privind controlul intern al producției (menționată în anexa nr. 8) și să înainteze dosarul prevăzut la paragraful 3 al anexei nr. 8 organismului recunoscut, care trebuie să confirme primirea lui, îndată ce este posibil, și să-l rețină.

C) Echipamente din grupa a II-a, categoria 3

Fabricantul sau reprezentantul său autorizat în România trebuie, pentru a aplica marcajul „Ex”, să urmeze procedura referitoare la controlul intern al producției (menționată în anexa nr. 8).

D) Echipamente din grupele I și a II-a

Pe lângă procedurile menționate în alin. 1 lit. a), b) și c), fabricantul sau reprezentantul său autorizat în România poate urma, de asemenea, pentru a aplica marcajul „Ex”, procedura cu privire la verificarea entității (menționată în anexa nr. 9).

(2) Prevederile alin. 1 lit. a) sau d) de mai sus trebuie folosite pentru evaluarea conformității sistemelor protectoare autonome.

(3) Prevederile menționate la alin. (1) trebuie aplicate la componentele menționate la art. 4 alin. (2), cu excepția aplicării marcajului „Ex”.

Trebuie emis un certificat de către fabricant sau de către reprezentantul său autorizat stabilit în România, declarând conformitatea componentelor cu prevederile care se referă la ele din prezentele norme metodologice și enunțând caracteristicile lor și cum trebuie să fie ele încorporate în echipamentele sau în sistemele protectoare, pentru a ajuta conformarea cu cerințele esențiale aplicabile la echipamente sau la sistemele protectoare complete.

(4) Fabricantul sau reprezentantul său autorizat stabilit în România poate urma, pentru a aplica marcajul „Ex”, procedura referitoare la controlul intern al producției (menționată în anexa nr. 8) cu referire la aspectele de securitate specificate la pct. 1.2.7. din anexa nr. 2.

(5) Neluând în considerare paragrafele anterioare, Ministerul Muncii și Protecției Sociale, în caz de solicitări justificate, poate autoriza punerea pe piață și punerea în funcțiune pe teritoriul României a echipamentelor, sistemelor protectoare și dispozitivelor individuale menționate la art. 1 alin. (2), în legătură cu care nu s-au aplicat procedurile menționate la alineatele anterioare și a căror folosire este în interesul protecției.

(6) Documentele și corespondența privind procedurile menționate la alineatele de mai sus trebuie redactate în limba română.

Art. 9. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale recunoaște organismele care trebuie să aplice procedurile menționate la art. 8 alin. (1).

(2) Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să aplice criteriile prevăzute în anexa nr. 11 la evaluarea organismelor recunoscute. Organismele care îndeplinesc criteriile de evaluare prevăzute în standardele românești corespunzătoare trebuie considerate că îndeplinesc aceste criterii.

(3) Ministerul Muncii și Protecției Sociale care a recunoscut un organism poate să-și retragă recunoașterea, dacă constată că organismul nu mai satisface criteriile menționate în anexa nr. 11.

În consecință, va informa imediat toți factorii interesați.

(4) Ministerul Muncii și Protecției Sociale recunoaște Centrului autonom de încercare și certificare de pe lângă Institutul Național pentru Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă (I.N.S.E.M.E.X.) Petroșani dreptul de a aplica procedurile de certificare prevăzute la art. 8, cu obligația încadrării în prevederile anexei nr. 11.

(5) Centrul autonom de încercare și certificare de pe lângă I.N.S.E.M.E.X. Petroșani cuprinde serviciul pentru certificarea echipamentelor „Ex”, care aplică procedurile de certificare pentru echipamente și pentru sisteme protectoare pentru atmosfere potențial explozive și subterane.

(6) Organismele de certificare recunoscute trebuie să colaboreze și să se informeze reciproc, astfel ca, împreună, să asigure îndeplinirea corectă și completă a procedurilor prevăzute în prezentele norme metodologice.

CAPITOLUL III

Marcajul de securitate „Ex”

Art. 10. — (1) Marcajul de securitate „Ex” va consta în inițialele „Ex”. Forma marcajului care trebuie folosit este prezentată în anexa nr. 10 A.

(2) Marcajul „Ex” trebuie să fie urmat de numărul de identificare a organismului recunoscut, acolo unde un asemenea organism este implicat în etapa de control al producției.

(3) Marcajul „Ex” trebuie fixat distinct, vizibil, lizibil și indelebil pe echipamente și pe sisteme protectoare, în plus față de prevederile pct. 1.0.5. din anexa nr. 2.

(4) Trebuie să se interzică aplicarea pe echipamente și pe sisteme protectoare a marcajelor care ar putea induce în eroare terțe părți, în ceea ce privește înțelesul și forma marcajului „Ex”.

(5) Se poate aplica orice alt marcaj pe echipamente sau pe sisteme protectoare, cu condiția să nu se reducă prin aceasta vizibilitatea și lizibilitatea marcajului „Ex”.

Art. 11. — (1) În cazul în care Ministerul Muncii și Protecției Sociale constată că marcajul „Ex” a fost aplicat incorect, fabricantul sau reprezentantul său autorizat stabilit în România va fi obligat să ia măsuri ca produsul să se conformeze prevederilor privind marcajul „Ex” și să înceteze încălcarea conformității în condițiile impuse de prezentele norme metodologice.

(2) În cazul în care se menține neconformitatea, Ministerul Muncii și Protecției Sociale va lua toate măsurile corespunzătoare pentru a limita sau pentru a interzice punerea produsului respectiv pe piață sau pentru a asigura retragerea lui de pe piață, în conformitate cu prevederile prevăzute la art. 7.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 12. — (1) Toate deciziile luate în conformitate cu prevederile prezentelor norme metodologice, care limitează sau interzic punerea pe piață și/sau punerea în funcțiune sau solicită retragerea de pe piață a unui echipament, sistem protector sau dispozitiv menționat la art. 1 alin. (2) trebuie să stabilească temeiurile exacte pe care se bazează.

(2) O asemenea decizie trebuie să fie notificată imediat părții interesate, care trebuie informată în același timp asupra remedierilor legale pe care trebuie să le efectueze în cadrul legilor în vigoare și asupra limitelor de timp la care sunt supuse aceste remedieri.

Art. 13. — (1) Ministerul Muncii și Protecției Sociale trebuie să se asigure că toate părțile implicate în aplicarea prevederilor prezentelor norme metodologice sunt obligate să respecte confidențialitatea în ceea ce privește toate informațiile obținute în procesul de desfășurare a sarcinilor lor.

(2) Aceasta nu afectează obligațiile Ministerului Muncii și Protecției Sociale și ale organismelor recunoscute în ceea ce privește informarea reciprocă și difuzarea avertismentelor.

Art. 14. — Ministerul Muncii și Protecției Sociale va permite, pe o perioadă de 6 ani, punerea pe piață și în funcțiune a echipamentelor și sistemelor protectoare care se conformează reglementărilor de securitate în vigoare la data adoptării prezentelor norme metodologice.

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

NORME METODOLOGICE

privind avizarea documentațiilor cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii

În aplicarea prevederilor art. 47 alin. (1) lit. d) din Legea protecției muncii nr. 90/1996, se emit prezentele norme metodologice.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele norme metodologice au ca scop, în principal, stabilirea tipurilor de documentații cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii, care se supun avizării, a cerințelor care stau la baza realizării acestora, precum și a procedurii de avizare.

Art. 2. — (1) În sensul prezentelor norme metodologice, prin documentații cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii, care se supun avizării, se înțelege:

- a) filme de protecție a muncii, realizate de studiouri profesionale;
- b) afișe și pliante de protecție a muncii;

- c) manuale și cursuri destinate formării și perfecționării angajaților în domeniul protecției muncii;
- d) manuale și cursuri de protecție a muncii pentru elevi și studenți;
- e) cărți și broșuri de specialitate;
- f) teste de verificare a cunoștințelor de protecție a muncii;
- g) diapozitive și altele asemenea.

(2) Nu se supun avizării materialele realizate de persoane juridice sau fizice, care conțin informații și aspecte din activitatea proprie și sunt utilizate pentru instruirea și informarea în domeniul protecției muncii a angajaților săi, ca de exemplu: folii transparente, machete, mulaje, grafice, fotomontaje, casete video, simulatoare.

Art. 3. — Avizarea materialelor cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii, menționate la art. 2 alin. (1), se face de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale — Protecția Muncii.

CAPITOLUL II

Cerințe obligatorii de realizare a materialelor cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul protecției muncii

Art. 4. — (1) Cerințele generale pentru realizarea materialelor specificate la art. 2 sunt:

- a) conținutul materialelor să fie în concordanță cu legislația în domeniu, în vigoare;
- b) conținutul materialelor să reflecte în mod corect bazele teoretice și metodologico-aplicative ale protecției muncii;
- c) realizarea materialelor să se bazeze pe principiile pedagogiei moderne;
- d) conținutul și realizarea materialelor să fie în concordanță cu nivelul de pregătire a subiecților cărora li se adresează.

(2) Cerințele specifice pentru realizarea materialelor menționate la art. 2 sunt:

2.1. pentru realizarea filmelor de protecție a muncii:

- a) scenariul să asigure perceperea corectă și clară a mesajului;
- b) imagine clară și sugestivă (cromatică, fond, iluminare, unghiulație, efecte speciale);
- c) sonor clar (dialog, comentarii, muzică, zgomot);
- d) sincronizare imagine-sunet;
- e) forme de prezentare: filmare reală și animație;
- f) durata proiecției: 10—20 de minute;

2.2. pentru realizarea afișelor și pliantelor de protecție a muncii:

- a) grafică simplă, fără greșeli tehnice, subliniindu-se elementele principale ale temei și suprimându-se detaliile nesemnificative;
- b) utilizarea unor culori vii, contrastante, în concordanță cu subiectul;
- c) fără text sau cu text scurt, concis și vizibil de la o distanță de 4—5 metri;

2.3. pentru realizarea manualelor și cursurilor de protecție a muncii pentru elevi și studenți:

- a) să fie elaborate în baza unei documentări bibliografice la zi;
- b) să folosească terminologia specifică protecției muncii;
- c) redactarea cursului să fie clară, concisă, fără formulări șablon;
- d) cunoștințele să fie expuse în mod sistematic, într-o ordine logică;
- e) gradul de abstractizare să fie în concordanță cu nivelul persoanelor cărora li se adresează;

f) structura materialelor să asigure o alternanță și un raport între cunoștințele teoretice și practice corespunzătoare nivelului de pregătire a personalului căruia le sunt adresate;

g) să cuprindă ilustrații și desene, ideograme și tabele;

2.4. pentru realizarea testelor de verificare a cunoștințelor de protecție a muncii:

- a) să cuprindă un număr suficient de întrebări-problemă din materialul de instruire utilizat (Norme de protecție a muncii);
- b) întrebările care compun textul să fie formulate într-o formă clară și concisă;
- c) întrebările care compun textul să fie astfel formulate încât să permită un răspuns scurt, care să necesite cât mai puțin timp pentru scris (sublinierea, numerotarea, un singur cuvânt scris, un semn făcut etc.);
- d) să fie însoțite de sistemul de cotare, grile de verificare, instrucțiuni de completare și foaia de răspuns.

CAPITOLUL III

Criterii și proceduri de avizare

Art. 5. — Materialele cu caracter tehnic de informare și instruire în domeniul protecției muncii, menționate la art. 2 alin. (1), pot fi utilizate sau comercializate, numai dacă sunt avizate de către comisia de avizare din cadrul Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

Art. 6. — În vederea obținerii avizului, elaboratorii vor prezenta materialele comisiei de avizare în mod etapizat, astfel:

- filme:
  - etapa 1 — tematica și scenariul;
  - etapa a 2-a — vizionare și avizare în faza premergătoare montajului final, organizată de realizatori;
  - etapa a 3-a — vizionare finală organizată de realizatori;
- afișe, pliante:
  - macheta afișului
- manuale, cărți, broșuri și cursuri:
  - a) conținutul tematic
  - b) manuscris
- teste de verificare a cunoștințelor:
  - conținutul testului
- diapozitive:
  - tematica

Art. 7. — Comisia de avizare din Ministerul Muncii și Protecției Sociale — Protecția Muncii va comunica în scris solicitanților concluzia privind avizarea sau neavizarea materialelor, în termen de 30 de zile de la data primirii lor.

Art. 8. — Documentațiile respinse vor fi returnate elaboratorului pentru a fi refăcute în sensul celor specificate în referatele de specialitate.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 9. — (1) Comisia de avizare va fi numită de conducerea Ministerului Muncii și Protecției Sociale și își va desfășura activitatea în baza regulamentului propriu de organizare și funcționare.

(2) În comisia de avizare vor fi cooptați, după caz, și specialiști din domeniile: pedagogie, artă cinematografică (regizor sau critic de film), artă plastică (grafician).

Art. 10. — Obligația privind obținerea avizului pentru documentațiile precizate la art. 2 alin. (1) revine elaboratorilor acestora.

Art. 11. — Folosirea sau difuzarea materialelor prezentate la art. 2 alin. (1), neavizate, constituie contravenție și se sancționează conform legii.

Art. 12. — Este interzisă realizarea documentațiilor cu caracter tehnic de informare și de instruire în domeniul pro-

tecției muncii, prevăzute la art. 2 alin. (1), de către producătorii care nu au fost avizați de comisia Ministerului Muncii și Protecției Sociale.

Art. 13. — Producerea, folosirea sau difuzarea materialelor prezentate la art. 2 alin. (1), neavizate, constituie contravenție și se sancționează conform legii.

NORME METODOLOGICE

privind clasificarea minelor din punct de vedere al emanațiilor de gaze

În aplicarea prevederilor art. 47 alin. (1) lit. e) din Legea protecției muncii nr. 90/1996, se emit prezentele norme metodologice.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Prezentele norme metodologice au ca obiectiv cunoașterea regimului de degajare naturală a gazelor din zăcământ în rețeaua de lucrări miniere subterane.

Art. 2. — În accepțiunea prezentelor norme metodologice, prin *mină* se înțelege:

- minele de cărbuni, nisipuri și șisturi bituminoase;
- minele de sare;
- minele de minereuri sau zone ale acestora;
- lucrările miniere subterane de prospecțiuni și exploări geologice și cu caracter special.

Art. 3. — Prezența gazelor în subteran se poate manifesta prin:

a) emanație lentă de metan sau de bioxid de carbon, degajare continuă a gazului de pe suprafața masivului de roci aflat în contact cu atmosfera subterană, respectiv din pori, fisuri și crăpături, precum și din apele subterane care au străbătut roci calcaroase;

b) suflai de metan sau bioxid de carbon, manifestare dinamică și concentrată a gazului din fisuri, crăpături, goluri vizibile cu ochiul liber, cu efecte sonore și care, în condițiile asigurării debitelor de aer calculate după factorul gaz, produce creșterea concentrației de metan sau de bioxid de carbon peste 1% volum în pânză, profil sau la vatra lucrării miniere;

c) scurgerea de gaze și de cărbune și manifestarea dinamică a rocilor în care indicele de fragilitate (F_3), specific structurii și rezistenței mecanice a cărbunelui, are valori peste limita stabilită (30), iar cantitățile de gaze, care se produc, se datorează emanațiilor de metan ce au loc în cărbunele mărunț, scurs în lucrarea minieră într-un interval de timp relativ scurt;

d) erupția de metan, de bioxid de carbon și de material mărunț, manifestare dinamică sub greutatea coloanei de material, care provoacă pătrunderea acestuia în lucrarea minieră, fiind însoțită de degajarea metanului sau a bioxidului de carbon.

CAPITOLUL II

Criterii de clasificare a minelor

Art. 4. — Clasificarea minelor se efectuează luându-se în considerare atât degajările de metan (gaz exploziv), cât și degajările de bioxid de carbon (gaz asfixiant).

Art. 5. — (1) În funcție de absența sau prezența metanului în atmosfera subterană sau în masivul de roci, minele pot fi:

- cu regim negrizutos;
- cu regim grizutos.

(2) În categoria minelor cu regim grizutos se includ minele la care s-a pus în evidență prezența metanului în atmosfera subterană sau în masivul de roci.

(3) După debitul relativ de metan, minele grizutoase se clasifică în:

- mine de categoria I;
- mine de categoria a II-a.

CAPITOLUL III

Proceduri de clasificare

Art. 6. — Clasificarea minelor se execută la cererea unității economice de către un institut de specialitate autorizat, care întocmește documentația de clasificare sau de verificare a clasificării.

Art. 7. — Documentația de verificare a clasificării poate fi întocmită și de către agentul economic, în care caz aceasta va fi avizată de către un institut de specialitate autorizat.

Art. 8. — Verificarea clasificării se efectuează ori de câte ori se constată modificări ale degajării de gaze (metan sau bioxid de carbon) și în mod obligatoriu la fiecare 2 ani.

Art. 9. — Minele de cărbuni și șisturi bituminoase, care au fost încadrate în regim grizutos, nu pot fi trecute în categoria minelor negrizutoase.

Art. 10. — Documentația de clasificare și de verificare a clasificării va fi însoțită de organul coordonator al unității economice și va fi aprobată de Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Art. 11. — În cazul menținerii categoriei de încadrare, documentația de verificare a clasificării se avizează de către un institut de specialitate autorizat, urmând ca organul coordonator al agentului economic să înștiințeze Ministerul Muncii și Protecției Sociale.

Art. 12. — Documentația de clasificare și de verificare a clasificării va cuprinde:

- memoriu tehnic de prezentare a minei (lucrările miniere subterane);
- rezultatele studiului degajărilor de gaze (măsurători în subteran, analize, documentații de specialitate etc.), care determină încadrarea;
- partea grafică actualizată;
- avizul de clasificare sau de verificare a clasificării, eliberat de institutul de specialitate autorizat.

Art. 13. — Măsurătorile în vederea clasificării minelor, precum și cele de verificare periodică se efectuează după cum urmează:

A. În raport cu degajările de metan:

a) Se controlează prezența metanului în curenții secundari și principali de evacuare a aerului viciat din mină.

b) În cazul în care, în curenții de evacuare a aerului viciat, nu s-a pus în evidență prezența metanului, se va proceda la măsurarea conținutului acestuia în atmosfera subterană a locurilor de muncă, cu aparatura de detecție adecvată, în zonele unde este posibilă acumularea acestui gaz.

c) Dacă prin aceste măsurători nu s-a pus în evidență prezența metanului, în limita de precizie a aparaturii utilizate, se procedează la depistarea acestuia într-un front de

lucru în fund de sac cu deranjamente tectonice, cu avansare ascendentă, situat la nivelul inferior al minei. Măsurătorile se vor executa după oprirea instalației de aeraj parțial, pe o durată de maximum 24 de ore. În cazul în care concentrația de metan a atins valoarea de 2% în volum, măsurătorile vor fi sistate și se va repune în funcțiune instalația de aeraj, parțial.

d) Dacă prezența metanului nu a fost constatată în atmosfera subterană, se procedează la cercetarea acestuia în masivul de rocă utilă. În acest scop se vor executa trei găuri de probă cu lungimea maximă de 3 m fiecare, amplasate pe suprafața frontului, direcția acestora fiind prezentată în fig. nr. 1. În același scop se pot folosi și sondele de cercetare geologică, executate în sau spre stratul de cărbune.

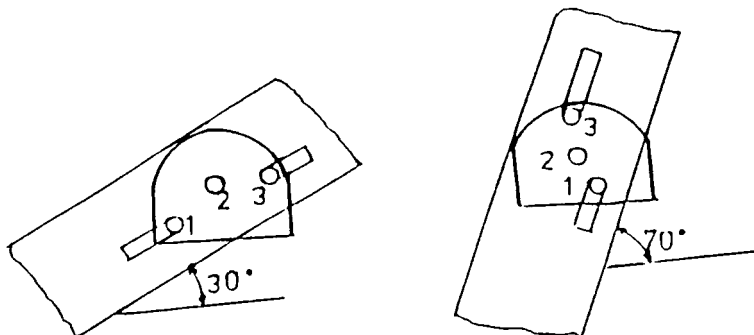

Figura nr. 1

După executarea găurilor de probă, în acestea se amplasează câte o sondă de colectare a gazelor și se etanșează corespunzător (fig. nr. 2 și 3).

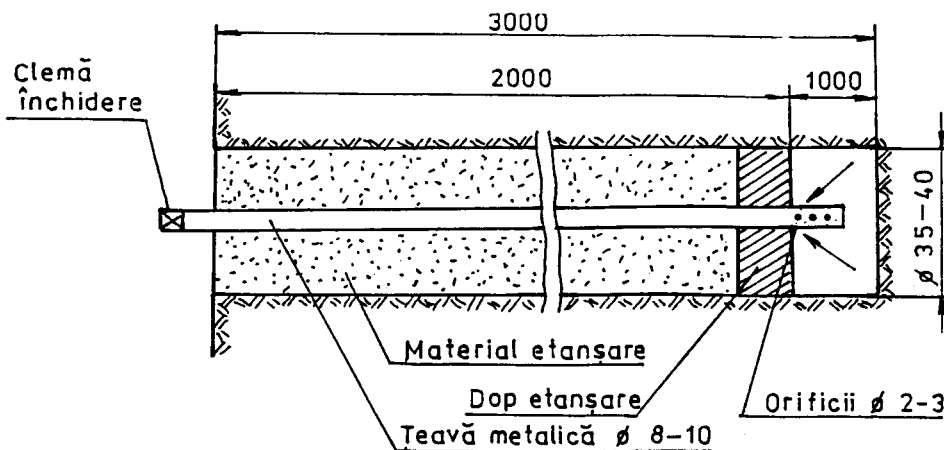

Figura nr. 2

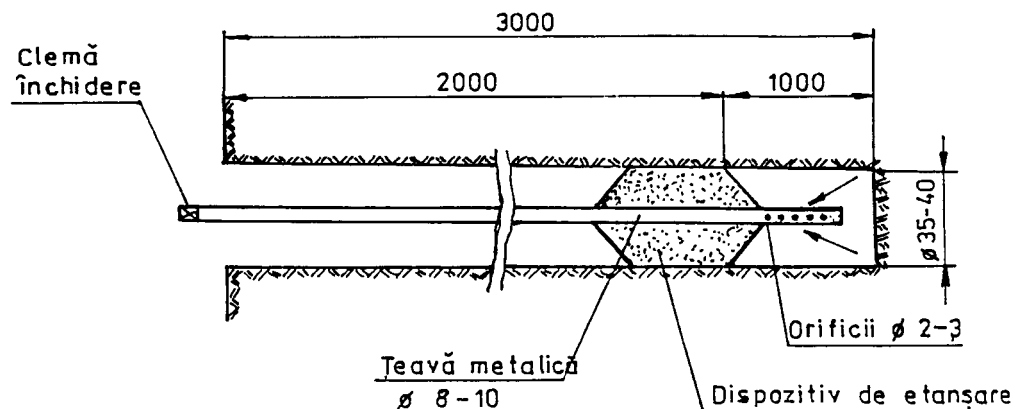

Figura nr. 3

Concentrația gazelor acumulate în spațiul izolat al găurii de probă se determină cu aparatura de detecție adecvată, la un interval de 24 de ore de la etanșarea acestora.

B. În raport cu degajările de bioxid de carbon:

a) Se controlează prezența bioxidului de carbon în curenții secundari și principali de evacuare a aerului.

b) În cazul în care nu s-a detectat prezența bioxidului de carbon în curenții de evacuare, în concentrație de minimum 1% în volum, se continuă cu cercetarea prezenței acestui gaz într-un front de lucru în fund de sac cu deranjamente tectonice, cu avansare descendentă (sau într-o lucrare orizontală), situat la nivelul inferior al minei. În aceste fronturi de lucru determinarea concentrației de bioxid de carbon se face după ce instalația de aeraj parțial a fost oprită 24 de ore și numai de către echipe dotate cu aparate izolante de salvare.

Art. 14. — (1) Pentru stabilirea categoriei minei (I și II) în funcție de debitul relativ de metan, se vor măsura debitele de aer și concentrațiile procentuale de metan în curenții principali de evacuare a aerului viciat.

(2) Concentrația de metan se determină cu aparatura de măsură corespunzătoare, pe baza a minimum două măsurători, respectându-se condiția ca diferența dintre două determinări să nu depășească eroarea de măsurare a aparaturii utilizate, indicate de producător. În caz contrar, operațiunea se repetă.

Art. 15. — Detectarea prezenței metanului în curenții de evacuare a aerului necesită executarea de măsurători specifice, după cum urmează:

a) în cursul unei luni calendaristice, trei măsurători la interval de 10 zile, fiecare măsurătoare efectuându-se într-o zi normală de lucru;

b) măsurătorile se vor efectua în toți curenții principali de evacuare a aerului, în fiecare schimb al zilei, în a doua jumătate a schimbului.

Art. 16. — (1) Debitul relativ de metan (q_r), specific unei stații principale de ventilație se determină cu relația:

$$q_r = \frac{q_a}{T} \text{ (m}^3\text{/t),}$$

unde: q_a = debitul maxim absolut de metan (m³/min.);
 T = producția realizată în tone în luna (perioada) în care s-au efectuat măsurătorile.

(2) Debitul maxim absolut de metan se va calcula cu relația:

$$q_a = \frac{31 \times 24 \times 60 \times (Q_1 C_1 + Q_2 C_2 + Q_3 C_3)}{3 \times 100} \text{ (m}^3\text{/lună),}$$

în care: Q_1, Q_2, Q_3 (m³/min.) și C_1, C_2, C_3 (% în vol.) reprezintă debitele de aer, respectiv concentrațiile de metan măsurate în lucrarea minieră de evacuare a aerului viciat, în cele trei schimburi. În cazul activității desfășurate în patru schimburi, se vor efectua patru măsurători (debit, concentrație de metan).

(3) În cazul minelor cu mai multe stații principale de ventilație, la stabilirea categoriei minei se va lua în considerare debitul relativ cu valoarea maximă.

NORME METODOLOGICE

privind comunicarea, cercetarea, înregistrarea, raportarea, evidența accidentelor de muncă și declararea, confirmarea, înregistrarea, raportarea, evidența bolilor profesionale, precum și a celorlalți indicatori care definesc morbiditatea profesională

În temeiul art. 47 alin. (1) lit. f) din Legea protecției muncii nr. 90/1996, se emit prezentele norme metodologice.

Dispoziții generale

Prezentele norme metodologice constituie cadrul de reglementare a unor proceduri, metode și mijloace de aplicare unitară a prevederilor Legii protecției muncii nr. 90/1996 pentru activitatea celor ce au în preocupările lor rezolvarea problemelor privind accidentele de muncă și bolile profesionale.

Art. 1. — Obiectivele principale sunt:

a) stabilirea unui sistem unitar de proceduri privind comunicarea, cercetarea, înregistrarea, evidența și declararea accidentelor de muncă, a incidentelor periculoase, precum și a bolilor profesionale;

b) stabilirea unui sistem coerent și eficient de colectare și prelucrare a informațiilor privind accidentele de muncă, incidentele periculoase și bolile profesionale, care să permită evidența efectelor produse și cauzele acestora, în vederea:

- orientării activității de prevenire;
- evaluării stării de sănătate a participanților la procesul de muncă;
- stabilirii unor măsuri eficiente de profilaxie;

— realizării unei bănci de date — istoric cu principalele caracteristici ale evenimentului;

c) validarea unor metode de comparare, în vederea efectuării de analize statistice, pe diferite criterii, pentru activitatea specifică protecției muncii, care să permită fundamentarea unor măsuri eficiente de prevenire și profilaxie;

d) asigurarea evidenței prin care se înregistrează și se conservă drepturile ce decurg dintr-un accident de muncă sau dintr-o boală profesională pentru victime, ca prestatori de muncă.

Art. 2. — Prezentele norme metodologice constituie cerințe fundamentale referitoare la comunicarea, cercetarea, înregistrarea, declararea și evidența accidentelor de muncă, a îmbolnăvirilor profesionale și a incidentelor periculoase.

Art. 3. — Dispozițiile prezentelor norme metodologice sunt obligatorii și se aplică*):

- a) tuturor domeniilor de activitate economică;
- b) tuturor persoanelor juridice și fizice, inclusiv celor cu capital străin, care desfășoară activități pe teritoriul României, precum și persoanelor juridice și fizice române care desfășoară activități în afara granițelor țării;
- c) tuturor participanților la procesul muncii, indiferent de situația lor profesională.

*) Cu excepția celor prevăzute în Legea protecției muncii nr. 90/1996.

CAPITOLUL I

Accidente de muncă și incidente periculoase*Secțiunea 1***Definiția și clasificarea accidentului de muncă**

Art. 4. — Prin *accident de muncă*, potrivit legislației în vigoare, se înțelege vătămarea violentă a organismului uman, precum și intoxicația acută profesională, care au loc în timpul procesului de muncă sau în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, indiferent de natura juridică a raportului de muncă în baza căruia se desfășoară activitatea, și care provoacă incapacitate temporară de muncă (ITM) de cel puțin 3 zile, invaliditate (INV) ori deces (D).

Art. 5. — În sensul celor prevăzute la art. 4, este, de asemenea, accident de muncă:

a) accidentul suferit de elevi, studenți și ucenici în timpul efectuării practicii profesionale;

b) accidentul suferit de persoanele care îndeplinesc sarcini de stat sau de interes public, în țară sau în afara granițelor țării, în timpul și din cauza îndeplinirii acestor sarcini;

c) accidentul survenit în cadrul activităților cultural-sportive organizate de instituții autorizate, în timpul și din cauza îndeplinirii acestor activități;

d) accidentul suferit de orice persoană, ca urmare a unei acțiuni întreprinse din proprie inițiativă pentru salvarea de vieți omenești;

e) accidentul suferit de orice persoană, ca urmare a unei acțiuni întreprinse din proprie inițiativă pentru prevenirea ori înlăturarea unui pericol care amenință avutul public;

f) accidentul de traseu, dacă deplasarea s-a făcut în timpul și pe traseul normal;

g) accidentul cauzat de activități care nu au legătură cu procesul muncii, dacă se produce la sediul persoanei juridice sau la adresa persoanei fizice ori în orice alt loc de muncă organizat de acestea, în timpul programului de muncă;

h) accidentul suferit în timpul deplasării de la sediul persoanei juridice sau fizice la locul de muncă sau de la un loc de muncă la altul, pentru îndeplinirea îndatoririlor de serviciu;

i) accidentul suferit în timpul deplasării de la sediul persoanei juridice sau de la adresa persoanei fizice la care este încadrată victima, sau de la orice alt loc de muncă organizat de acestea, la o altă persoană juridică sau fizică, pentru îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, pe durata normală de deplasare.

În situațiile menționate la lit. h) și i), deplasarea trebuie să se facă fără abateri nejustificate de la traseul normal și, de asemenea, transportul să se facă în condițiile prevăzute de normele de protecție a muncii sau de circulație, în vigoare;

j) accidentul suferit înainte sau după încetarea lucrului, dacă victima prelua sau preda uneltele de lucru, locul de muncă, utilajul sau materialele, dacă schimba îmbrăcămintea personală, de protecție sau de lucru, dacă se afla în baie sau în spălător, sau dacă se deplasa de la locul de muncă la ieșirea din incinta persoanei juridice sau fizice și invers;

k) accidentul suferit în timpul pauzelor regulamentare;

l) accidentul suferit de angajați ai persoanelor juridice române sau de persoane fizice române, delegați pentru îndeplinirea îndatoririlor de serviciu în afara granițelor țării, pe durata prevăzută în documentul de deplasare.

Deplasarea trebuie să se facă fără abateri nejustificate de la traseul programat;

m) accidentul suferit de personalul român care efectuează lucrări și servicii pe teritoriul altor țări, în baza unor

contracte, convenții sau în alte condiții prevăzute de lege, încheiate de persoane juridice române cu parteneri străini, în timpul și din cauza îndeplinirii îndatoririlor de serviciu;

n) accidentul suferit de cei care urmează cursuri de calificare, recalificare sau perfecționare a pregătirii profesionale, în timpul și din cauza efectuării activităților de instruire practică (de exemplu: șomerii);

o) accidentul determinat de fenomene sau calamități naturale cum ar fi: furtună, viscol, cutremur, inundație, alunecări de teren, trăsnet (electrocutare) etc., dacă victima se afla în timpul procesului de muncă sau în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu;

p) accidentul survenit în timpul vizitelor organizate la o persoană juridică sau fizică în scop profesional;

r) dispariția unei persoane, în condițiile unui accident de muncă și în împrejurări care îndreptățesc presupunerea decesului acesteia;

s) accidentul suferit de o persoană, aflată în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, ca urmare a unei agresiuni;

t) accidentul suferit de o persoană care se află în perioada de probă, în vederea angajării.

Art. 6. — Accidentele de muncă, în raport cu urmările produse, se clasifică astfel:

a) accidente care produc incapacitate temporară de muncă (ITM)

Accidentul care produce ITM determină întreruperea activității lucrătorului pe o anumită perioadă, cu o durată de cel puțin 3 zile calendaristice consecutive, confirmată prin certificat medical ca fiind urmare a accidentului produs.

Perioada de ITM se calculează prin însumarea numărului de zile calendaristice consecutive, acordate imediat după producerea accidentului, prin certificatul/certIFICATELE medicale, începând cu prima zi și terminând cu ultima zi înscrisă în acestea.

În cazul în care accidentatul și-a reluat activitatea după o perioadă de ITM și, ulterior, apar consecințe asupra sănătății victimei, confirmate prin act medical ca fiind urmare a accidentului suferit, accidentatul va beneficia în continuare de drepturile ce decurg dintr-un accident de muncă;

b) accident care produce invaliditate

Accidentul de muncă care produce INV determină pierderea totală sau parțială a capacității de muncă, confirmată prin decizie de încadrare într-un grad de INV, emisă de organele medicale în drept.

În situația în care, la momentul producerii accidentului, consecința acestuia este o *infirmiitate evidentă* (de exemplu: un braț smuls din umăr), evenimentul va fi declarat ca accident cu urmări de INV, numai după emiterea deciziei de INV de către organele medicale;

c) accident mortal

Accidentul de muncă mortal presupune decesul accidentatului imediat sau după un interval de timp, dacă acesta este confirmat, în baza unui act medico-legal, ca fiind urmare a accidentului suferit;

d) accident colectiv — dacă au fost accidentate cel puțin 3 persoane, în același timp și din aceleași cauze, în cadrul aceluiași eveniment.

*Secțiunea a 2-a***Comunicarea evenimentelor**

Art. 7. — (1) Orice eveniment produs în incinta persoanei juridice sau fizice, sau în orice alt loc de muncă organizat de acestea, va fi comunicat, de îndată, conducerii

respective, de către conducătorul locului de muncă sau de orice altă persoană, care are cunoștință despre producerea acestuia.

(2) Se va proceda în conformitate cu prevederile de la alin. (1) și în cazul persoanelor date dispărute, al accidentelor de traseu, precum și al accidentelor de circulație în care, printre victime, sunt și persoane aflate în îndeplinirea unor sarcini de serviciu.

(3) În cazul accidentelor de circulație soldate cu decesul victimelor, precum și în cazul vătămărilor grave și a incidentelor periculoase, produse pe drumurile publice, serviciile poliției rutiere/brigada de poliție rutieră a Capitalei vor anunța operativ, prin telefon, inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii (ISTPM) din județul respectiv.

(4) Dacă printre victimele accidentului se află și angajați ai altor persoane juridice, accidentul va fi comunicat și acestora, de către conducătorul persoanei juridice sau de către persoana fizică la care s-a produs evenimentul.

(5) Accidentul produs în condițiile prevăzute la art. 5 lit. d) și e), dacă a avut loc în afara incintei persoanei juridice sau fizice și nu a avut nici o legătură cu aceasta, va fi comunicat primăriei pe raza căreia s-a produs, de către orice persoană care are cunoștință despre producerea evenimentului.

(6) Victimele sau familia victimelor unui accident care are legătură cu serviciul au dreptul să sesizeze și să se informeze la ISTPM din județul respectiv asupra accidentului suferit.

Art. 8. — (1) Accidentul produs în condițiile prevăzute la art. 4 și 5, urmat de ITM, va fi comunicat, în maximum 48 de ore de la data producerii, prin orice mijloace, de către conducătorul persoanei juridice sau de către persoana fizică la care s-a produs accidentul, la ISTPM din județul pe teritoriul căruia a avut loc accidentul, precum și la cel din județul pe teritoriul căruia își are sediul persoana juridică unde era angajată victima.

(2) Accidentul mortal, cel care produce vătămare gravă, cel colectiv, precum și incidentul periculos vor fi comunicate, imediat, de către conducătorul persoanei juridice sau de către persoana fizică la care s-a produs evenimentul, organelor prevăzute la alin. (1), precum și organelor de urmărire penală, competente teritorial.

(3) În cazul persoanei date dispărută, al accidentului de traseu și al accidentului de circulație, conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică la care este/a fost angajată victima va proceda conform prevederilor alin. (1) și (2).

(4) Comunicarea evenimentelor menționate la alin. (2) și (3) este obligatorie, indiferent dacă acestea întrunesc sau nu condițiile unui accident de muncă.

Art. 9. — (1) Comunicarea operativă a accidentului va cuprinde următoarele informații:

a) denumirea/numele persoanei juridice sau al persoanei fizice la care s-a produs accidentul și, dacă este cazul, denumirea persoanei juridice la care este/a fost angajat accidentatul;

b) sediul/adresa și numărul de telefon ale persoanei juridice sau fizice;

c) locul unde s-a produs accidentul (secție, atelier, DN — în cazul accidentului de circulație etc.);

d) data și ora la care s-a produs accidentul/data și ora la care a decedat accidentatul;

e) datele personale ale victimei (numele și prenumele, ocupația, vârsta, starea civilă, vechimea în ocupație și la locul de muncă);

f) împrejurările care se cunosc și cauzele prezumtive;

g) consecințele accidentului;

h) numele și funcția persoanei care comunică accidentul;

i) data comunicării.

(2) Comunicarea operativă a incidentelor periculoase va cuprinde informațiile solicitate, prevăzute la alin. (1), mai puțin datele personale ale victimei.

Art. 10. — (1) În cazul persoanei spitalizate ca urmare a unui accident, conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică la care s-a produs accidentul se va informa asupra stării de sănătate a victimei și va comunica săptămânal, ISTPM, informațiile primite, până la rezolvarea definitivă a cazului.

(2) În cazul accidentului urmat de ITM și care, ulterior, are drept consecință decesul sau invaliditatea victimei, confirmată prin acte medicale, conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică la care s-a produs accidentul va înștiința, imediat, ISTPM din județul pe teritoriul căruia s-a produs accidentul, precum și pe cel din județul pe teritoriul căruia își are sediul.

Art. 11. — (1) Conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică va lua măsurile necesare pentru a nu se modifica starea de fapt rezultată din producerea evenimentului, până la primirea acordului din partea organelor care efectuează cercetarea, cu excepția cazurilor în care menținerea acestei stări ar genera producerea altor evenimente, ar agrava starea accidentaților sau ar pune în pericol viața celorlalți participanți la procesul muncii.

(2) În situația în care este necesar să se modifice starea de fapt rezultată din producerea evenimentului, se vor face, după posibilități, schițe sau fotografii ale locului unde s-a produs, se vor identifica și se vor ridica orice obiecte care conțin sau poartă o urmă a evenimentului. Aceste obiecte vor fi predate organelor care efectuează cercetarea, acestea constituind probe în cercetarea evenimentului.

(3) Pentru orice modificare a stării de fapt inițiale, rezultată din producerea evenimentului, conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică va asigura consemnarea într-un proces-verbal a tuturor modificărilor efectuate, pe propria răspundere.

Art. 12. — (1) Accidentul mortal, inclusiv persoanele date dispărute, accidentul colectiv, precum și incidentul periculos vor fi comunicate, de îndată, la Ministerul Muncii și Protecției Sociale — Protecția muncii (MMPS — Pr. M), de către ISTPM din județul pe teritoriul căruia a avut loc evenimentul, indiferent că întrunesc sau nu condițiile unui accident de muncă.

(2) Accidentul urmat de INV va fi comunicat la MMPS — Pr. M, de către ISTPM care îl are în evidență, imediat după primirea, la inspectorat, a deciziei de încadrare într-un grad de INV.

(3) Comunicarea operativă a accidentului, către MMPS — Pr. M, va cuprinde informațiile specificate în anexa nr. 1.

(4) Comunicarea operativă a incidentului periculos, către MMPS — Pr. M, va cuprinde informațiile specificate în anexa nr. 1, mai puțin cele referitoare la datele personale ale victimei.

Art. 13. — (1) Unitatea sanitară care acordă asistență medicală de urgență se va pronunța, în scris, cu privire la diagnosticul provizoriu, în cazurile de vătămare gravă, în termen de maximum 3 zile de la solicitarea organelor care efectuează cercetarea accidentului.

În aceste cazuri, unitatea sanitară va lua măsuri pentru recoltarea probelor de laborator, în vederea determinării consumului de alcool sau de droguri, precum și pentru recoltarea altor probe specifice solicitate de ISTPM, urmând să comunice rezultatul determinărilor specifice, în termen de 5 zile de la obținerea acestora.

(2) În caz de deces al persoanei accidentate în muncă, ISTPM va solicita, în scris, unității medico-legale competente, aprecierea faptului că decesul a fost sau nu urmarea

unei vătămări violente. Unitatea medico-legală va răspunde, în scris, imediat, acestei solicitări, urmând ca raportul de constatare medico-legală să fie trimis în termenul prevăzut de lege. Raportul de constatare medico-legală va conține și rezultatele determinărilor specifice.

(3) În cazul accidentului urmat de INV, unitatea de expertiză medicală și recuperare a capacității de muncă, care a emis decizia de încadrare într-un grad de INV, va trimite o copie de pe decizie, în termen de 3 zile de la data eliberării acesteia, la ISTPM din județul respectiv.

Secțiunea a 3-a **Cercetarea evenimentelor**

Art. 14. — (1) Cercetarea evenimentelor are ca scop stabilirea împrejurărilor și a cauzelor care au condus la producerea acestora, a reglementărilor legale încălcate, a răspunderilor și a măsurilor ce se impun a fi luate pentru prevenirea producerii altor cazuri similare și, respectiv, pentru determinarea caracterului accidentului.

(2) Cercetarea oricărui eveniment este obligatorie, inclusiv în cazul persoanelor date dispărute, indiferent dacă întrunește sau nu condițiile unui accident de muncă.

(3) Cercetarea se face, imediat după comunicare, astfel:
a) de către persoana juridică la care s-a produs evenimentul, în cazul accidentelor care au antrenat ITM.

În cazul accidentelor urmate de vătămare gravă, cercetarea se face de către persoana juridică, sub supravegherea ISTPM.

Persoana juridică sau persoana fizică va cerceta, de asemenea, accidentul ușor;

b) de către ISTPM din județul pe teritoriul căruia s-a produs evenimentul, în cazul accidentelor mortale, al situațiilor cu persoane date dispărute, al accidentelor care produc INV, al celor colective, precum și în cazul incidentelor periculoase.

ISTPM va cerceta, de asemenea, accidentele care produc ITM, suferite de angajații persoanelor fizice;

c) de către MMPS — Pr. M, în cazul accidentelor colective și al incidentelor periculoase, care prezintă un grad ridicat de complexitate.

Art. 15. — Evenimentele care se produc în unități ale Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Ministerului Justiției — Direcția generală a penitenciarelor — și ale Ministerului Finanțelor — Garda financiară —, precum și ale Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Serviciului de Protecție și Pază se cercetează de către organele acestor ministere și servicii, în conformitate cu normele metodologice proprii privind comunicarea, cercetarea și raportarea accidentelor de muncă, emise în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 16. — (1) Pentru cercetarea accidentelor care produc ITM răspunde conducătorul persoanei juridice care organizează activitatea în care s-a produs evenimentul, acesta având obligația să numească, de îndată, prin decizie scrisă, comisia de cercetare din care va face parte și o persoană din compartimentul de protecție a muncii cu atribuții speciale de protecție a muncii.

(2) Comisia de cercetare a accidentului se recomandă a avea în componență cel puțin trei persoane.

(3) Dacă în accident sunt implicate una sau mai multe victime angajate la persoane juridice diferite, la cercetare pot participa și delegați ai acestora.

(4) Pentru cercetarea accidentului de traseu, urmat de ITM, răspunde conducătorul persoanei juridice la care este angajată victima;

(5) Pentru cercetarea accidentului de circulație pe drumurile publice, urmat de ITM, răspunde conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică care a organizat transportul.

(6) Pentru cercetarea evenimentului prevăzut la art. 5 lit. d) și e), dacă acesta a avut loc în afara teritoriului unei persoane juridice și nu a avut nici o legătură cu aceasta, răspunderea revine primăriei pe raza căreia s-a produs.

(7) Persoanele împuternicite, potrivit legii, cu efectuarea cercetării accidentului trebuie să aibă pregătire tehnică corespunzătoare și să nu fie implicate cu răspunderi în producerea evenimentului.

(8) Persoana fizică, precum și persoana juridică care nu dispune de personal competent, nu îndeplinește condițiile de la alin. (7) sau nu are personal suficient, trebuie să asigure cercetarea apelând la persoane abilitate să efectueze cercetări ale accidentelor, respectiv la ISTPM, în condițiile prevederilor art. 20 lit. n) din Legea protecției muncii, sau la un agent economic din sectorul privat, autorizat de către MMPS — Pr. M să desfășoare activitate de consulting în domeniul protecției muncii.

În această situație, cheltuielile ocazionate de cercetarea accidentului vor fi suportate de persoana juridică sau fizică pentru care se solicită cercetarea.

Art. 17 — (1) În cazul accidentelor de circulație pe drumurile publice, serviciile poliției rutiere/brigada de poliție rutieră a Capitalei vor transmite organelor împuternicite să efectueze cercetarea, la cererea acestora, în termen de 5 zile de la solicitare, un exemplar din procesul-verbal de cercetare la fața locului și orice alte documente existente, necesare cercetării, copii de pe declarații, foaia de parcurs, delegație, schițe, persoanele răspunzătoare de încălcarea prevederilor din reglementările legale privind circulația rutieră și precizări privind eventuala începere a cercetării penale.

(2) În baza acestor acte și a altor documente din care să rezulte că victima se afla sau nu în îndeplinirea unor îndatoriri de serviciu, organele împuternicite potrivit legii vor efectua cercetarea de specialitate, determinând caracterul accidentului și, după caz, sancțiunile.

Art. 18. — (1) Evenimentele produse în activitățile nucleare, datorită unor cauze specifice acestor activități, se vor cerceta de către organele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, potrivit atribuțiilor ce le revin.

(2) În cazul evenimentelor produse în activitățile nucleare, soldate cu victime, un exemplar din procesul-verbal de cercetare va fi înaintat, în cel mult 5 zile de la data la care accidentul a fost comunicat Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, la ISTPM din județul respectiv, care va finaliza cercetarea de specialitate și va stabili caracterul accidentului.

Art. 19. — Persoanele împuternicite, potrivit legii, să efectueze cercetarea evenimentelor au dreptul să ia declarații scrise, să solicite sau să consulte orice acte sau documente ale persoanei juridice sau persoanei fizice, să preleveze/să solicite prelevarea de probe necesare cercetării, iar cei ce le dețin sunt obligați să le pună la dispoziție.

Art. 20. — (1) Pentru cercetarea evenimentelor, MMPS — Pr. M și ISTPM pot solicita, după caz, experți sau specialiști din cadrul unor agenți economici sau de la inspectoratele de poliție sanitară și medicină preventivă, Inspectia de Stat pentru Cazane, Recipienti sub Presiune și Instalații de Ridicat (ISCIR), Comandamentul pompierilor, Institutul Național de Securitate Minieră și Protecție Antiexplozivă (INSEMEX) etc., iar acestea sunt obligate să răspundă solicitării.

(2) În aceste situații, specialiștii solicitați întocmesc un act de expertiză tehnică ce va face parte din dosarul de cercetare.

(3) Cheltuielile aferente efectuării expertizelor se suportă de persoana juridică sau persoana fizică la care a avut loc evenimentul.

Art. 21. — (1) Cercetarea accidentului urmat de ITM se va încheia în cel mult 5 zile de la data producerii, cu excepția cazurilor când sunt necesare expertize, situații în care termenul se poate prelungi cu cel mult 5 zile.

(2) Cercetarea accidentului urmat de vătămare gravă se va încheia în cel mult 7 zile de la data producerii acestuia.

(3) Cercetarea accidentului mortal, inclusiv a situațiilor cu persoane date dispărute, a celui colectiv, precum și a incidentului periculos se va încheia în cel mult 10 zile de la data comunicării acestora.

(4) În cazuri excepționale, ISTPM, care cercetează evenimentele arătate la alin. (3), poate solicita, argumentat, la MMPS — Pr. M, prelungirea termenului de cercetare.

Art. 22. — (1) În cazul accidentului, care inițial a antrenat ITM și care, ulterior, a devenit accident mortal sau urmat de INV, confirmat prin decizie, ISTPM va completa, după caz, dosarul de cercetare, întocmit la data producerii evenimentului și, în baza actelor aflate în dosarul respectiv, va încheia procesul-verbal de cercetare care va fi atașat la dosar.

(2) Revizuirea dosarului de cercetare a accidentului prevăzut la alin. (1) se face în cel mult 3 zile de la primirea deciziei la ISTPM.

Art. 23. — Pentru unele situații neprevăzute în prezentele norme metodologice, privind cercetarea accidentelor care produc ITM, ISTPM vor stabili modul în care se va efectua cercetarea.

Art. 24. — (1) Cu prilejul cercetării evenimentelor, se întocmește un dosar, care va cuprinde:

- a) opisul actelor aflate în dosar;
- b) procesul-verbal de cercetare;
- c) schițe, fotografiile referitoare la eveniment;
- d) declarația accidentatului/accidentaților, în cazul accidentului urmat de ITM sau de INV;
- e) declarațiile martorilor și ale oricăror persoane care pot contribui la elucidarea împrejurărilor și a cauzelor reale ale producerii evenimentului;
- f) declarațiile persoanelor răspunzătoare de nerespectarea reglementărilor legale;
- g) copii de pe actele și documentele necesare pentru elucidarea împrejurărilor și a cauzelor reale ale evenimentului;
- h) orice alte documente, declarații, necesare pentru a determina caracterul accidentului;
- i) formularul pentru înregistrarea accidentului de muncă — FIAM.

(2) În funcție de eveniment, dosarul de cercetare va mai cuprinde, după caz:

- a) copie de pe autorizație, în cazul în care victima, în momentul accidentului, desfășura o activitate care necesita autorizare;
- b) acte de expertiză tehnică, întocmite cu ocazia cercetării evenimentului;
- c) concluziile raportului de constatare medico-legală, în cazul accidentului mortal;
- d) copie de pe hotărârea judecătorească prin care se declară decesul, în cazul persoanelor date dispărute;
- e) actul medical, emis de unitatea sanitară care a acordat asistența medicală de urgență, din care să rezulte

diagnosticul provizoriu, în cazul accidentelor urmate de vătămare gravă;

f) copie de pe certificatul/certIFICATELE de concediu medical, în cazul accidentului urmat de ITM, și copie de pe decizia de încadrare într-un grad de INV, în cazul accidentului urmat de INV, care se vor atașa la dosar după eliberarea de către unitatea sanitară;

g) actul emis de unitatea sanitară care a acordat asistență medicală de urgență, din care să rezulte data și ora când accidentatul s-a prezentat pentru consultație, precum și diagnosticul, în cazul accidentelor de traseu;

h) orice acte doveditoare, emise de organe autorizate și prezentate de accidentat, din care să se poată stabili locul, data și ora producerii accidentului sau să se poată justifica prezența victimei la locul, ora și data accidentării;

i) copie de pe procesul-verbal de cercetare la fața locului, încheiat de serviciile poliției rutiere/brigada poliției rutiere a Capitalei, în cazul accidentelor de circulație pe drumurile publice;

j) documente din care să rezulte că accidentatul îndeplinea îndatoriri de serviciu (foaie de parcurs, ordin de serviciu etc., în cazul accidentelor de circulație pe drumurile publice și al accidentelor în care sunt implicate persoane aflate în delegație).

Art. 25. — (1) Dosarul de cercetare a evenimentelor se va întocmi astfel:

a) într-un exemplar (originalul), pentru accidentele care produc ITM, care se păstrează în arhiva persoanei juridice sau fizice care înregistrează accidentul;

b) într-un exemplar (originalul), pentru accidentele urmate de vătămări grave, care se păstrează la ISTPM până la soluționarea cazului;

c) în două exemplare, pentru accidentele mortale, inclusiv pentru persoanele date dispărute, pentru accidentele colective și pentru cele care au produs INV, confirmate prin decizie, din care, un exemplar (originalul) se înaintează organului de urmărire penală și un exemplar se păstrează la ISTPM care a efectuat cercetarea;

d) într-un exemplar, pentru incidentele periculoase, care se păstrează la ISTPM care a efectuat cercetarea;

e) În trei exemplare, pentru evenimentele deosebite cercetate de MMPS — Pr. M, dintre care originalul se înaintează la organele de urmărire penală, un exemplar rămâne la MMPS — Pr. M și un exemplar la ISTPM din județul pe teritoriul căruia s-a produs evenimentul.

(2) În cazul în care faptele care au generat accidentele urmate de ITM, inclusiv vătămare gravă, sau incidentele periculoase au fost comise în astfel de condiții încât, potrivit legii, să fie considerate infracțiuni, dosarul de cercetare se încheie în două exemplare, originalul fiind înaintat organului de urmărire penală.

Art. 26. — (1) Dosarul de cercetare a accidentului, întocmit de comisia persoanei juridice sau de persoana fizică la care s-a produs evenimentul, va fi înaintat, pentru verificare și avizare, la ISTPM din județul respectiv, în termen de 5 zile de la finalizarea cercetării.

(2) ISTPM va aviza și va restitui dosarul în cel mult 7 zile de la data primirii.

(3) În cazul în care cercetarea nu a fost efectuată corespunzător, ISTPM poate dispune completarea sau, după caz, refacerea dosarului, iar persoana juridică sau fizică va răspunde solicitărilor stabilite de inspectorat.

(4) Dacă accidentul urmat de ITM s-a produs în condiții prevăzute la art. 25 alin. (2), ISTPM va înainta originalul dosarului de cercetare la organul de urmărire penală, imediat după avizare.

Art. 27. — (1) Dosarul de cercetare a accidentului mortal, a celui colectiv, precum și a incidentului periculos, întocmit de ISTPM, va fi înaintat, în vederea avizării, la MMPS — Pr. M, în cel mult 5 zile de la finalizarea cercetării.

(2) MMPS — Pr. M va aviza și va restitui dosarele prevăzute la alin. (1) în cel mult 10 zile de la data primirii.

(3) Dosarele de cercetare prevăzute la alin. (1) vor fi trimise, de către ISTPM, organelor de urmărire penală, numai după ce au fost avizate de MMPS — Pr. M.

(4) Dosarul de cercetare pentru cazul dispariției unei persoane, în condițiile unui accident de muncă și în împrejurări care îndreptățesc presupunerea decesului acesteia, va fi păstrat la ISTPM care a efectuat cercetarea, până la emiterea hotărârii judecătorești prin care se declară decesul persoanei dispărute, conform prevederilor legale în vigoare, după care va fi înaintat în vederea avizării la MMPS — Pr. M.

Art. 28. — Parchetele de pe lângă tribunale și judecătoria vor comunica ISTPM rezultatul anchetei penale, în termen de 15 zile de la definitivarea acesteia.

Art. 29. — Procesul-verbal de cercetare a evenimentelor va conține următoarele informații:

- a) data încheierii procesului-verbal;
- b) numele persoanelor care efectuează cercetarea accidentului și calitatea acestora, cu indicarea documentului potrivit căruia sunt îndreptățite să efectueze cercetarea, precum și instituția unde lucrează;
- c) perioada de timp și locul în care s-a efectuat cercetarea;
- d) obiectul cercetării;
- e) data (ziua, luna, anul) și ora producerii evenimentului. În cazul în care s-a produs un accident și ulterior a survenit decesul victimei/victimelor implicate în acest accident, se va preciza și data decesului;
- f) locul producerii evenimentului [subunitate, secție, atelier etc., drum național (DN), în cazul accidentelor de circulație];
- g) datele de identificare a persoanei juridice sau fizice la care s-a produs evenimentul, activitatea principală desfășurată de aceasta și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei juridice la care este/a fost încadrat accidentatul;
- h) datele de identificare a accidentatului/accidentaților (numele, prenumele, cetățenia, vârsta, starea civilă, numărul de copii minori, domiciliul, locul de muncă la care este încadrat, profesia de bază, ocupația în momentul accidentării, vechimea în muncă, în funcție sau în meserie și la locul de muncă, iar pentru persoanele care, în momentul accidentării, desfășurau o activitate pentru care este necesară autorizare, se va face referire și la aceasta);
- i) descrierea detaliată a locului, echipamentului tehnic, a împrejurărilor și modului în care s-a produs evenimentul, reconstituite, în special, în baza:
  - constatărilor făcute la locul accidentului;
  - declarației conducătorului locului de muncă;
  - declarației accidentatului/accidentaților, în cazul în care este posibil;
  - declarațiilor martorilor;
  - verificării altor acte și documente necesare stabilirii împrejurărilor;

k) urmările evenimentului și/sau urmările suferite de accidentat/accidentați;

l) cauzele reale ale evenimentului, cu trimitere la reglementările legale în vigoare, încălcate, precizând actele normative nerespectate, cu redarea integrală a textului acestora.

De asemenea, cauzele accidentului se vor clasifica și se vor codifica în funcție de elementele sistemului de muncă (executant, sarcină de muncă, mijloc de producție, mediu de muncă), conform instrucțiunilor în vigoare privind completarea FIAM.

Se consideră utilă sinteza metodologică prezentată în anexa nr. 12;

m) alte constatări făcute cu ocazia cercetării evenimentului;

n) persoanele răspunzătoare de încălcarea reglementărilor legale cu trimitere la actele normative și la articolele încălcate, în condițiile precizate la lit. l);

o) sancțiunile contravenționale aplicate, cu precizarea prevederilor legale încălcate și, după caz, propuneri pentru cercetare penală și/sau propuneri pentru sancțiuni administrative și/sau disciplinare;

p) persoana juridică sau fizică care va înregistra și va declara accidentul de muncă;

r) măsurile stabilite pentru prevenirea altor evenimente similare, precum și termenul de raportare la ISTPM privind soluționarea deficiențelor;

s) numărul de exemplare în care s-a încheiat procesul-verbal de cercetare și repartizarea acestora;

ș) semnătura persoanei/persoanelor care au efectuat cercetarea;

t) viza inspectorului-șef, în cazul evenimentelor cercetate de ISTPM, iar în cazul accidentelor cercetate de comisia persoanei juridice sau de persoana fizică, viza conducătorului acesteia sau a unei persoane cu delegație de competență.

Art. 30. — În situațiile în care, din cercetare, rezultă că accidentul nu întrunește condițiile pentru a fi încadrat ca accident de muncă, se va face această mențiune în procesul-verbal de cercetare și, după caz, se vor dispune măsurile care trebuie luate de conducătorul persoanei juridice sau de persoana fizică, pentru prevenirea unor cazuri asemănătoare.

Art. 31. — (1) În situația în care, cu ocazia cercetării unui eveniment, persoana/persoanele împuternicite/împuternicite în acest scop constată contravenții și, în același timp, face/fac și propuneri de anchetă penală, în procesul-verbal de cercetare se va menționa că sancțiunile dispuse contravenienților devin aplicabile imediat după finalizarea cercetării, fără a se aștepta instrumentarea cazului de către organele de urmărire penală competente.

(2) În cazul în care, cu ocazia cercetării unui eveniment, persoana/persoanele împuternicite/împuternicite în acest sens consideră că este necesar, poate/pot face și propuneri de sancțiuni disciplinare și/sau administrative, pe care le va/le vor menționa în procesul-verbal de cercetare.

Art. 32. — Procesul-verbal de cercetare a unui eveniment se întocmește:

- a) în două exemplare, în cazul accidentului urmat de ITM, din care:
  - un exemplar la dosarul de cercetare a persoanei juridice sau fizice la care s-a produs accidentul;
  - un exemplar la ISTPM care a avizat dosarul;

b) în trei exemplare, în cazul accidentului urmat de INV, din care:

- un exemplar la persoana juridică sau fizică la care s-a produs accidentul;
- un exemplar la dosarul înaintat organului de urmărire penală;
- un exemplar la dosarul ISTPM care a efectuat cercetarea;

c) în patru exemplare, în cazul accidentului mortal sau al celui colectiv, din care:

- un exemplar la persoana juridică sau fizică la care s-a produs accidentul;
- un exemplar la dosarul înaintat organului de urmărire penală;
- un exemplar la dosarul ISTPM care a efectuat cercetarea;
- un exemplar la MMPS — Pr. M;

d) în cazul în care accidentul va fi înregistrat de altă persoană juridică sau fizică decât cea la care acesta s-a produs, un exemplar din procesul-verbal de cercetare va fi trimis și acesteia;

e) în cazul în care persoana juridică sau fizică la care se înregistrează accidentul de muncă își are sediul pe teritoriul altui județ decât cel în care s-a produs accidentul, se va trimite un exemplar din procesul-verbal de cercetare și ISTPM din județul respectiv;

f) în patru exemplare, în cazul incidentului periculos, din care:

- un exemplar la persoana juridică sau fizică la care a avut loc incidentul;
- un exemplar la dosarul înaintat organelor de urmărire penală, dacă este cazul;
- un exemplar la dosarul ISTPM care a efectuat cercetarea;
- un exemplar la MMPS — Pr. M;

g) după caz, la solicitare, procesul-verbal de cercetare poate fi întocmit într-un număr mai mare de exemplare (exemplu: pentru instituțiile de asigurări).

Art. 33. — În cazul unui accident, cu ITM sau INV, certificatul medical, cu cod sau diagnostic de accident, va fi însoțit obligatoriu de declarația scrisă a celui pentru care s-a eliberat certificatul, din care să rezulte împrejurările în care a avut loc accidentul suferit, indiferent dacă accidentul întrunește sau nu condițiile unui accident de muncă.

Secțiunea a 4-a

Înregistrarea, evidența, declararea accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase

Art. 34. — (1) Înregistrarea, la nivel național, a accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase se face în baza procesului-verbal de cercetare, de către persoana juridică, precum și de persoana fizică la care s-a produs evenimentul.

La nivelul persoanei juridice sau fizice, înregistrarea se extinde și asupra accidentului ușor și se face în baza procesului-verbal de cercetare întocmit de comisia acesteia.

(2) Accidentul de muncă produs pe teritoriul unei persoane juridice sau fizice, alta decât cea la care este încadrată victima, în timpul prestării unor servicii pe bază de contract, comandă sau alte forme legale încheiate, se înregistrează potrivit clauzelor prevăzute, în acest sens, în documentele încheiate.

(3) În situația în care documentul încheiat nu prevede clauze în acest sens sau clauzele nu sunt suficient de acoperitoare pentru toate situațiile, accidentul se înregistrează

de către persoana juridică sau fizică răspunzătoare de conducerea și/sau de organizarea activității în care s-a produs evenimentul.

(4) Accidentul de muncă produs în timpul prestării unor servicii, pe bază de comandă, la domiciliul clientului, se înregistrează de către persoana juridică sau fizică la care este/a fost angajată victima.

(5) Accidentul suferit de o persoană, aflată în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu pe bază de delegație, pe teritoriul unei persoane juridice sau fizice, se înregistrează de către persoana juridică sau fizică răspunzătoare de conducerea și/sau de organizarea activității în cadrul căreia s-a produs accidentul.

(6) Accidentele suferite de elevi, studenți și ucenici în timpul desfășurării practicii profesionale se înregistrează de către persoana juridică sau fizică la care se efectuează practica.

(7) Accidentul de muncă suferit de persoanele care îndeplinesc sarcini de stat sau de interes public, pe teritoriul altor țări, se înregistrează de către persoana juridică română la care este/a fost angajat accidentatul.

(8) Accidentul de muncă suferit de o persoană, în cadrul activităților cultural-sportive, în timpul și din cauza îndeplinirii acestor activități, se înregistrează de către instituția organizatoare a acțiunii respective.

(9) Accidentul de muncă produs ca urmare a unei acțiuni întreprinse de o persoană, din proprie inițiativă, pentru salvarea de vieți omenești sau pentru prevenirea ori înlăturarea unui pericol ce amenință avutul public, se înregistrează de către persoana juridică sau fizică la care s-a produs evenimentul.

În cazul accidentului de această natură, produs în afara teritoriului unei persoane juridice sau fizice și care nu are nici o legătură cu aceasta, înregistrarea se face de către primăria pe raza căreia s-a produs.

(10) Accidentul de muncă de traseu și accidentul de muncă de circulație se înregistrează de către persoana juridică sau fizică la care este/a fost angajată victima.

(11) Accidentul produs în afara teritoriului persoanei juridice sau fizice la care este angajată victima, ca urmare a neluării unor măsuri de securitate (locuri periculoase nesemnalizate — exemplu: gropi, canale —, drumuri neînțreținute, conductorii electrici neizolați etc.), se înregistrează de către persoana juridică sau fizică care a creat sau este răspunzătoare de existența pericolului.

(12) Accidentul de muncă suferit de însoțitorii de încărcături (animale, substanțe periculoase), personalul de poștă de la vagoanele C.F.R. etc., angajați ai unor persoane juridice care, potrivit legii, sunt obligate să delege însoțitori pentru astfel de încărcături, pe mijloace de transport ce nu le aparțin, se va înregistra de către persoana juridică sau fizică răspunzătoare de organizarea activității în care s-a produs accidentul.

(13) Accidentul de muncă suferit de persoanele aflate la cursurile de reconversie, în timpul și din cauza activităților de instruire practică, se înregistrează de către persoana juridică unde se efectuează practica.

(14) Pentru unele situații neprevăzute în prezentele reglementări, cu privire la înregistrarea accidentelor de muncă, ISTPM vor stabili modul de înregistrare a accidentului în cauză.

Art. 35. — (1) Dispariția unei persoane, în condițiile unui accident de muncă și în împrejurări care îndreptătesc presupunerea decesului acesteia, se înregistrează ca accident mortal, după o perioadă de un an, respectiv, după emiterea hotărârii judecătorești, conform prevederilor legale, prin care este declarat decesul.

(2) Data înregistrării și deci a luării în evidență a accidentului de muncă mortal coincide cu data înscrisă în hotărârea judecătorească.

(3) Persoana juridică sau fizică la care a fost angajat dispărutul va comunica, imediat, numărul și data hotărârii judecătorești la ISTPM, pentru a fi înregistrată și de acesta.

Art. 36. — Accidentul de muncă urmat de INV se va înregistra pe baza procesului-verbal de cercetare întocmit de ISTPM, după emiterea deciziei de încadrare a victimei într-un grad de INV de către comisia de expertiză medicală.

Art. 37. — (1) În baza procesului-verbal de cercetare întocmit de organele abilitate prin lege, persoana juridică sau fizică la care se înregistrează accidentul va completa FIAM, care va fi tipizat, conform modelului din anexa nr. 2.

(2) FIAM se completează pentru fiecare persoană accidentată în parte și constituie documentul de declarare oficială a accidentului de muncă.

FIAM va purta semnătura și ștampila conducătorului persoanei juridice sau persoanei fizice, sau a unei persoane cu delegare de competență, și, de asemenea, semnătura și ștampila conducătorului ISTPM și semnătura inspectorului de specialitate care a verificat formularul.

(3) FIAM se completează, imediat după încheierea cercetării accidentului, conform instrucțiunilor de completare a FIAM, aflate în vigoare, în trei exemplare, care vor fi distribuite astfel:

a) un exemplar la persoana juridică sau fizică la care se înregistrează accidentul;

b) un exemplar la ISTPM din județul respectiv, în termen de 5 zile de la finalizarea cercetării (o dată cu dosarul pentru avizare);

c) un exemplar la persoana accidentată;

d) în cazul în care victima unui accident de muncă a fost propusă pentru pensionare, se va completa un exemplar de FIAM care se va anexa la dosarul de pensionare ce va fi înaintat unității de expertiză medicală și recuperare a capacității de muncă.

(4) În cazul accidentelor mortale, FIAM va fi înaintat la ISTPM, în termen de 5 zile de la data primirii procesului-verbal de cercetare întocmit de inspectorat și avizat de MMPS — Pr. M.

Art. 38. — (1) Persoana juridică sau fizică va ține evidența evenimentelor, pe care le înregistrează în:

a) Registrul de evidență a accidentațiilor în muncă, conform anexei nr. 3;

b) Registrul de evidență a incidentelor periculoase, conform anexei nr. 4;

c) Registrul de evidență a accidentelor ușoare, conform anexei nr. 5.

(2) În situația în care evenimentele se produc la subunități, inclusiv la cele dispersate pe teritoriul altor județe, evidența primară a acestora se ține la fiecare subunitate și, centralizat, la unitatea cu personalitate juridică.

(3) Dacă prin sistemul de organizare, unitatea cu personalitate juridică este subordonată unei alte unități coordonatoare, aceasta își va organiza evidența evenimentelor rezultate din întreaga activitate, respectiv din unitățile subordonate.

Modalitatea de raportare a evenimentelor de la unitățile subordonate la unitatea coordonatoare se va stabili de către acestea.

(4) Registrele de evidență se țin la zi și se completează pentru fiecare an calendaristic în parte, în baza FIAM și, respectiv, a procesului-verbal de cercetare a accidentelor ușoare și a incidentelor periculoase.

(5) Registrele de accidente vor cuprinde evidența nominală a persoanelor vătămate, iar în FIAM se va trece ace-

lași număr ca cel înscris în registru, în dreptul fiecărei persoane.

Art. 39. — Dacă o persoană este victima a două sau mai mult de două accidente, în cursul aceluiași an, fiecare accidentare este tratată distinct, procedându-se conform prevederilor prezentelor norme metodologice și, de fiecare dată, se înregistrează în registrul de evidență corespunzător.

Art. 40. — (1) În baza formularelor de înregistrare a accidentelor de muncă și a proceselor-verbale de cercetare a incidentelor periculoase, ISTPM va înregistra și va ține evidența tuturor accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase înregistrate de persoanele juridice sau fizice care au sediul pe teritoriul județului respectiv.

(2) Evidența se ține, de asemenea, în Registrul de evidență a accidentațiilor în muncă și, respectiv, în Registrul de evidență a incidentelor periculoase.

Art. 41. — (1) Dacă, prin sistemul de organizare, unitatea cu personalitate juridică are subunități cu autonomie funcțională și cu posibilități de organizare a unui compartiment de protecție a muncii, ce desfășoară o activitate cu caracter permanent sau de minimum 3 ani pe teritoriul altor județe, acestea vor declara și vor raporta statistic accidente de muncă și incidentele periculoase la ISTPM din județele pe teritoriul cărora funcționează.

(2) ISTPM respective vor înregistra și vor ține în evidență accidente de muncă și incidentele periculoase înregistrate de subunitățile menționate.

(3) În cazul subunităților dispersate pe teritoriul altor județe, care desfășoară activități cu caracter temporar, ocazional sau activități cu caracter permanent, dar nu îndeplinesc condițiile precizate la alin. (1), declararea și raportarea statistică a accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase se vor face la ISTPM din județul unde își are sediul unitatea cu personalitate juridică.

(4) ISTPM respectiv va înregistra și va ține evidența accidentelor de muncă și a incidentelor periculoase produse la subunitățile menționate la alin. (3).

(5) ISTPM din județele pe teritoriul cărora funcționează subunitățile menționate mai sus vor controla activitatea acestor subunități, vor cerceta evenimentele produse și vor aviza dosarele pentru accidente care au antrenat ITM.

(6) Un exemplar din procesele-verbale de cercetare a accidentelor vor fi înaintate, în vederea înregistrării, și la ISTPM din județul unde își are sediul unitatea cu personalitate juridică.

Art. 42. — (1) Persoanele juridice, inclusiv subunitățile menționate la art. 41 alin. (1) și persoanele fizice care au înregistrat accidente de muncă întocmesc, semestrial, un raport privind situația accidentațiilor care și-au încheiat perioada de ITM, conform anexei nr. 6, pe care îl înaintează ISTPM din județul respectiv, în cel mult 5 zile de la încheierea semestrului.

(2) Raportul va purta semnătura și ștampila conducătorului persoanei juridice sau ale persoanei fizice ori ale unei persoane cu delegare de competență, precum și semnătura persoanei care l-a întocmit.

Secțiunea a 5-a

Comunicarea, cercetarea, înregistrarea și declararea evenimentelor produse în afara granițelor României, în care sunt implicați angajați ai unor persoane juridice sau fizice române, aflați în îndeplinirea sarcinilor de stat, de interes public sau a îndatoririlor de serviciu

Art. 43. — (1) Comunicarea evenimentelor, produse în afara granițelor țării, în care sunt implicați angajați ai unor persoane juridice/persoane fizice române, se face conform prevederilor secțiunii a 2-a din prezentele norme metodolo-

gice, privind comunicarea evenimentelor, cu următoarele precizări:

a) Orice eveniment, produs pe teritoriul altei țări cu ocazia efectuării unor lucrări cu personal român, pe bază de contracte bilaterale, convenții internaționale sau în alte condiții prevăzute de lege, va fi comunicat, imediat, conducătorului formației de lucru, de către orice persoană care are cunoștință despre accident.

b) Conducătorul formației de lucru va înștiința, imediat, pe conducătorul persoanei juridice din țară (antreprenorul general), care a încheiat contractul cu partenerul străin, precum și misiunea diplomatică sau oficiul consular român din țara respectivă.

c) Orice accident, suferit de personalul misiunilor diplomatice sau al oficiilor consulare române, care funcționează pe teritoriul altor țări, precum și orice accident suferit de persoanele care îndeplinesc sarcini de stat sau de interes public în afara granițelor României, vor fi comunicate, imediat, șefului misiunii diplomatice sau oficiului consular român din țara respectivă.

d) Se va proceda conform prevederilor lit. c) și în cazul angajaților unei persoane juridice sau fizice române, aflați în delegație în afara granițelor României, în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu, în timpul deplasării și pe perioada înscrisă în documentul de deplasare.

e) Conducătorul misiunii diplomatice sau al oficiului consular român, care a primit comunicarea, va anunța, imediat, Ministerul Afacerilor Externe din România.

f) Dacă persoana vătămată este/a fost angajată la altă persoană juridică sau fizică, Ministerul Afacerilor Externe va comunica acesteia producerea evenimentului.

g) Conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică din țară care a primit comunicarea și al cărei angajat este/a fost persoana vătămată, precum și antreprenorul general care a încheiat contractul cu partenerul străin vor proceda conform prevederilor prezentelor norme metodologice.

Art. 44. — Cercetarea evenimentelor produse în afara granițelor țării, în care sunt implicați angajați ai unor persoane juridice sau fizice române, se va face conform prevederilor secțiunii a 3-a din prezentele norme metodologice, cu următoarele precizări:

1. Pentru cercetarea evenimentelor care s-au produs cu ocazia efectuării de lucrări cu personal român pe teritoriul altor țări, răspunde persoana juridică română care a încheiat contractul cu partenerul străin, indiferent de gravitatea evenimentului.

Cercetarea se face în conformitate cu precizările stabilite, în acest sens, în contractul încheiat de persoana juridică română cu partenerul străin și cu societățile comerciale asociate, din țară, ținându-se seama de prevederile prezentelor norme metodologice.

La cercetare poate participa și un delegat din partea misiunii diplomatice sau oficiului consular român din țara respectivă.

2. Pentru cercetarea evenimentelor în care au fost implicați lucrătorii misiunilor diplomatice sau ai oficiilor consulare române, persoanele care îndeplinesc sarcini de stat sau de interes public, în afara granițelor României, precum și angajații unei persoane juridice sau fizice române, aflați în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu în afara granițelor României, răspunde Ministerul Afacerilor Externe român, indiferent de gravitatea evenimentului.

3. Sub aspect infracțional, cercetarea evenimentelor menționate la pct. 1 și 2 se efectuează de organele competente din țara respectivă (poliție, parchet etc.), urmând ca persoanele juridice române să facă cercetarea de specialitate, stabilind caracterul accidentului.

Pentru aceasta, atât antreprenorul general care a încheiat contractul cu partenerul străin, cât și Ministerul Afacerilor Externe, imediat ce au fost înștiințați despre producerea evenimentului, vor numi, prin decizie scrisă, persoanele care vor efectua cercetarea de specialitate.

4. În cazul accidentului mortal, inclusiv al persoanelor date dispărute, al celui colectiv, al celui care a antrenat vătămare gravă precum și în cazul incidentului periculos, dacă organele române, abilitate prin lege să efectueze cercetarea acestor evenimente, consideră că este necesar, vor delega reprezentanți care să efectueze cercetarea de specialitate, la fața locului.

În această situație, cercetarea va începe conform prevederilor pct. 1 și 2 și se va finaliza, după caz, de ISTPM din județul pe teritoriul căruia se află persoana juridică română sau de MMPS — Pr. M.

Cheltuielile efectuate cu ocazia deplasării în vederea finalizării cercetării de către organele menționate vor fi suportate de către persoana juridică română care a încheiat contractul cu partenerul străin sau de către persoana juridică sau fizică al cărei angajat este accidentatul.

Art. 45. — (1) De întocmirea dosarelor de cercetare a evenimentelor răspunde persoana juridică care a încheiat contractul cu partenerul străin, în cazul efectuării de lucrări cu personal român, și, respectiv, Ministerul Afacerilor Externe, în cazul accidentelor suferite de angajații misiunilor diplomatice sau ai oficiilor consulare române.

(2) Dosarul de cercetare întocmit va cuprinde actele prevăzute la art. 24, completat cu:

a) copii de pe originalul documentelor de cercetare, emise de organele competente din țara pe teritoriul căreia s-a produs evenimentul, precum și traducerea acestora în limba română sau într-o limbă de circulație internațională;

b) copie de pe contractul încheiat cu partenerul străin, din care să rezulte: cine a încheiat contractul, obiectul contractului, ce fel de lucrări se execută, pe ce durată, locul unde se execută lucrările respective, clauzele referitoare la activitatea de protecție a muncii și la comunicarea, cercetarea și înregistrarea accidentelor, în cazul efectuării de lucrări cu personal român.

(3) Dosarul de cercetare a evenimentelor se va întocmi în numărul de exemplare precizat la art. 25.

(4) Imediat după finalizarea dosarului de cercetare, acesta va fi trimis persoanei juridice române semnatare a contractului cu partenerul străin sau persoanei juridice sau fizice al cărei angajat este/a fost accidentatul, care va proceda conform prevederilor prezentelor norme metodologice.

Dosarul va fi trimis în țară prin misiunea diplomatică sau prin oficiul consular român.

(5) Dosarele de cercetare, inclusiv cele pentru accidente care au antrenat ITM, vor fi verificate și avizate, conform prevederilor prezentelor norme metodologice, de ISTPM din județul pe teritoriul căruia se află persoana juridică sau fizică semnatară a contractului cu partenerul străin sau la care este/a fost angajat accidentatul.

(6) În cazul în care cercetarea de specialitate a evenimentelor a fost efectuată de către comisia persoanei juridice române și, cu ocazia verificării, ISTPM consideră că este necesar a se completa dosarul cu alte documente, persoana juridică va răspunde acestei solicitări, în termenul stabilit de ISTPM sau, după caz, de MMPS — Pr. M.

Art. 46. — Înregistrarea, evidența și declararea accidentelor de muncă, precum și a incidentelor periculoase se face de către persoana juridică sau fizică română al cărei angajat este/a fost accidentatul, iar în cazul efectuării de lucrări cu personal român, se face conform precizărilor din

contractele încheiate de persoana juridică română, atât cu partenerul străin, cât și cu partenerii de afaceri din țară.

Secțiunea a 6-a

Comunicarea și cercetarea evenimentelor produse pe teritoriul României în care sunt implicați cetățeni străini aflați în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu

Art. 47. — (1) Orice eveniment produs pe teritoriul României, în care sunt implicați cetățeni străini aflați în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, va fi comunicat, imediat, la ISTPM din județul pe teritoriul căruia a avut loc, de către conducătorul persoanei juridice sau fizice sau de către orice altă persoană care are cunoștință despre eveniment.

(2) ISTPM care a primit comunicarea va înștiința misiunea diplomatică sau consulatul țării din care provine persoana accidentată, prin intermediul MMPS — Pr. M.

Art. 48. — (1) Cercetarea unor astfel de evenimente se face de către ISTPM din județul pe teritoriul căruia s-au produs, împreună cu celelalte organe competente (parchet, poliție etc.), precum și cu reprezentanți ai firmei străine implicate în eveniment.

La cercetare poate participa un reprezentant al misiunii diplomatice sau al consulatului țării respective.

(2) Termenul *cercetare* va fi cel prevăzut de legislația română în vigoare.

(3) Dosarul de cercetare va fi întocmit de ISTPM și va cuprinde actele prevăzute la art. 24 din prezentele norme metodologice.

(4) Dosarul de cercetare se va întocmi în trei exemplare, din care:

a) originalul se va transmite organelor de urmărire penală;

b) un exemplar rămâne în arhiva inspectoratului care a efectuat cercetarea;

c) un exemplar se va transmite misiunii diplomatice sau consulatului țării de unde provine accidentatul și acesta va conține copii de pe originalul actelor de cercetare, precum și traducerea acestora în limba țării respective sau într-o limbă de circulație internațională.

CAPITOLUL II

Bolile profesionale și bolile legate de profesie

Secțiunea 1

Definiții

Art. 49. — Bolile profesionale sunt afecțiunile care se produc ca urmare a exercitării unei meserii sau a unei profesii, cauzate de factori nocivi fizici, chimici sau biologici, caracteristici locului de muncă, precum și de suprasolicitaarea diferitelor organe sau sisteme ale organismului, în procesul de muncă.

Art. 50. — Sunt boli profesionale și afecțiunile suferite de elevi, studenți și ucenici în timpul efectuării practicii profesionale, produse în condițiile menționate la art. 49.

Art. 51. — Intoxicația acută profesională se consideră și accident de muncă, iar boala transmisibilă profesională se declară și ca boală transmisibilă, conform normelor anti-epidemice în vigoare.

Art. 52. — Îmbolnăvirile de cancer la locurile de muncă în care există noxe potențial cancerigene se declară obligatoriu ca boli profesionale.

Art. 53. — (1) Bolile profesionale, ale căror cercetare, declarare și evidență sunt obligatorii, sunt cele prevăzute în lista-anexă nr. 7 la prezentele norme metodologice.

(2) Cercetarea, declararea și evidența bolilor profesionale enumerate în lista națională sunt obligatorii indiferent

dacă sunt sau nu urmate de incapacitate temporară de muncă sau dacă aceeași persoană a mai contractat boala respectivă, declarată anterior și vindecată.

Art. 54. — Bolile legate de profesii sunt boli cu determinare multifactorială, factorii profesionali având o contribuție semnificativă. Lista acestora este prezentată în anexa nr. 8.

Secțiunea a 2-a

Semnalarea, declararea, cercetarea și confirmarea bolilor profesionale

Art. 55. — (1) Bolile profesionale cât și suspiciunile de boli profesionale se vor semnala obligatoriu de către toți medicii care depistează astfel de îmbolnăviri cu prilejul oricărei prestații medicale: examene profilactice, consultații la cerere etc.

(2) Instituțiile medicale în care se internează bolnavi de cancer ce lucrează în locuri de muncă unde există noxe potențial cancerigene sunt obligate să investigheze pacienții asupra activității lor profesionale în astfel de locuri de muncă și să semnaleze, în scris, situațiile în care se suspectează riscul profesional, la inspectoratul de poliție sanitară și medicină preventivă județean în raza căruia se află locul de muncă, respectiv al municipiului București.

(3) Semnalarea se face prin completarea fișei BP1, prezentată în anexa nr. 9, care se transmite, în cel mai scurt termen, la inspectoratele de poliție sanitară și medicină preventivă județene, respectiv al municipiului București.

Art. 56. — (1) Cercetarea bolilor profesionale și a suspiciunilor de boală profesională se face în scopul confirmării diagnosticului de boală, al confirmării sau infirmării caracterului profesional, precum și pentru stabilirea cauzelor care au favorizat îmbolnăvirea.

(2) Confirmarea diagnosticului de boală se va face de către medicii de medicină a muncii, care pot efectua în acest scop investigații de specialitate cu sprijinul dispensarelor-policlinici, spitalelor, laboratoarelor și al clinicilor sau al institutelor de cercetări medicale.

Îmbolnăvirile de pneumoconioze se confirmă numai pe baza diagnosticului precizat de către comisiile teritoriale de pneumoconioze, potrivit reglementărilor în vigoare.

(3) Cercetarea cauzelor și confirmarea sau infirmarea caracterului profesional al bolii se fac de către medicul de medicină a muncii desemnat de inspectoratul de poliție sanitară și medicină preventivă. Agenții economici, organele de protecția muncii și personalul medico-sanitar din toate categoriile de unități sanitare, economice și social culturale sunt obligați să pună la dispoziția medicului de medicină a muncii documentația și datele necesare cercetării cauzelor acestor îmbolnăviri.

Art. 57. — (1) Factorii determinanți, condițiile care au favorizat apariția bolii, precum și măsurile ce se impun pentru prevenirea unor situații similare se consemnează într-un proces-verbal (anexa nr. 11), stabilindu-se, împreună cu conducătorul unității, termenele pentru remedierea deficiențelor constatate.

(2) Urmărirea eliminării sau reducerii factorilor generatori de îmbolnăviri profesionale, precum și aplicarea măsurilor stabilite conform prevederilor alineatului precedent se vor face de către inspectoratul de poliție sanitară și medicină preventivă județean sau al municipiului București, împreună cu ISTPM.

Secțiunea a 3-a

Declararea și evidența bolilor profesionale

Art. 58. — (1) Declararea bolilor profesionale se face de către inspectoratele de poliție sanitară și medicină preven-

tivă județene sau al municipiului București pe formularul BP2, care se înaintează la Institutul de Igienă, Sănătate Publică, Servicii de Sănătate și Conducere București — Secția „Medicina muncii” — în cursul lunii în care s-a confirmat îmbolnăvirea.

(2) În baza prelucrării acestor fișe se vor face informări periodice către organele interesate și analize anuale ale cauzelor îmbolnăvirilor, cu propuneri de îmbunătățire a activității în acest domeniu.

Art. 59. — (1) Inspectoratele de poliție sanitară și medicină preventivă vor păstra evidența centralizată a bolilor profesionale confirmate, înregistrate în județ, respectiv în municipiul București, într-un registru conținând rubricile din fișa BP2 prezentată în anexa nr. 10.

(2) O evidență similară vor avea și cabinetele de medicină a muncii pentru teritoriul arondat.

(3) Cazurile de pneumoconioze, precum și cazurile de cancer profesional se înregistrează la ultimul agent economic unde a lucrat bolnavul și unde există noxele care puteau produce aceste îmbolnăviri; ele se declară și se păstrează în evidență de către inspectoratul de poliție sanitară și medicină preventivă din județul sau din municipiul București în care se află agentul economic respectiv.

(4) Inspectoratul de poliție sanitară și medicină preventivă va trimite lunar la ISTPM situația statistică a bolilor profesionale înregistrate.

Art. 60. — (1) La agenții economici cu factori de risc susceptibili de a produce boli profesionale după o perioadă mai mare de latență se vor păstra în evidență, după încetarea expunerii, atât lista persoanelor expuse, cât și dosarul medical al acestora.

(2) Factorii de risc menționați la alin. (1), precum și durata păstrării documentelor respective în funcție de perioada de latență se vor stabili de către medicii de medicină a muncii din teritoriu, pentru fiecare agent economic.

Art. 61. — Evidența bolilor profesionale, precum și a bolilor multifactoriale constituie documentația de bază în evaluarea stării de sănătate a angajaților în raport cu factorii de risc, precum și în vederea stabilirii unor măsuri eficiente de profilaxie.

Art. 62. — (1) Periodic, serviciul medical al agentului economic, cabinetele de medicină a muncii și inspectoratele de poliție sanitară și medicină preventivă județene, respectiv al municipiului București, vor face analiza îmbolnăvirilor profesionale și a celor multifactoriale din cadrul agenților economici arondați, precizând cauzele acestor boli și măsurile de profilaxie necesare.

(2) Informarea întocmită se va comunica celor interesați, în vederea remedierii deficiențelor semnalate.

CAPITOLUL III

Dispoziții finale

Art. 63. — În contractele încheiate între persoanele juridice sau fizice pentru prestarea de activități și servicii vor fi prevăzute și clauze privind răspunderile referitoare la comunicarea, cercetarea și înregistrarea unor eventuale accidente de muncă.

Art. 64. — (1) În situația în care conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică, precum și persoanele implicate, din rândul angajaților acestora, nu sunt de acord cu concluziile stabilite în procesul-verbal de cercetare a accidentului sau cu măsura de înregistrare a acestuia, se pot adresa, în termen de 15 zile de la data primirii procesului-verbal de cercetare, la ISTPM sau, după caz, la MMPS — Pr. M.

(2) Soluțiile adoptate în aceste situații vor fi comunicate celor interesați, în termen de 20 de zile de la data primirii contestației și rămân definitive.

Art. 65. — Dosarele și procesele-verbale de cercetare a accidentelor de muncă, precum și registrele de evidență se păstrează în arhivă timp de minimum 30 de ani de la data producerii evenimentului. Pentru incidentele periculoase, această perioadă este de 10 ani.

Art. 66. — (1) Sesizările și reclamațiile cu privire la accidente se rezolvă de către ISTPM, care are obligația să păstreze confidențialitatea în legătură cu acestea și să comunice răspunsul în termen de 20 de zile de la data primirii sesizării.

(2) Dacă în urma investigațiilor rezultă că accidentul este de muncă, ISTPM va lua măsuri pentru efectuarea cercetării în conformitate cu prevederile prezentelor norme metodologice, dispunând conducătorului persoanei juridice sau persoanei fizice în cauză completarea FIAM.

Art. 67. — (1) Conducătorul persoanei juridice sau persoana fizică are responsabilitatea juridică de a asigura respectarea și aplicarea prezentelor norme pentru toți angajații și pentru ceilalți participanți la procesul de muncă, indiferent dacă aceștia se află la locul de muncă obișnuit sau nu.

(2) Nerespectarea prevederilor prezentelor norme metodologice atrage sancționarea conform prevederilor stipulate în Legea protecției muncii nr. 90/1996.

Art. 68. — (1) Periodic, compartimentele de protecție a muncii ale agenților economici ISTPM vor face analiza evenimentelor înregistrate, sub aspectul cauzelor și al împrejurărilor în care s-au produs sau sub alte aspecte concludente, în baza cărora se vor stabili măsurile de prevenire necesare, iar rezultatele vor fi comunicate celor interesați, în vederea eliminării deficiențelor constatate. Persoanele juridice sau fizice vor face, de asemenea, analiza periodică a accidentelor ușoare.

(2) La solicitarea persoanelor juridice sau fizice, ISTPM, precum și MMPS—ISPM pot efectua studii și analize statistice în condițiile prevăzute la art. 20 lit. n) din Legea protecției muncii nr. 90/1996.

(3) Periodic, serviciile medicale ale agenților economici, cabinetele de medicină a muncii și inspectoratele de poliție sanitară și medicină preventivă vor face analize ale bolilor profesionale și ale celor legate de profesiune din întreprinderile arondate, sub aspectul cauzelor care au favorizat îmbolnăvirile, precum și al măsurilor de profilaxie necesare.

(4) Rezultatul analizelor va fi comunicat celor interesați, în vederea remedierii deficiențelor constatate.

TERMINOLOGIE

În prezentele norme metodologice, termenii și expresiile folosite au semnificațiile specificate mai jos:

• *accident de muncă de circulație*: accidentul survenit în timpul circulației pe drumurile publice sau generat de traficul rutier, care are drept cauze încălcarea prevederilor legale privind circulația pe drumurile publice, dacă persoana vătămată se află în îndeplinirea îndatoririlor de serviciu;

• *accident de muncă de traseu*: accidentul survenit pe traseul normal pe care lucrătorul îl parcurge între locul său de muncă și:

— domiciliu și invers;

— locul unde își ia mesele în mod normal (dacă accidentul s-a produs în timpul de lucru remunerat);

— locul unde își încasează salariul în mod normal, cu mijloace de transport conforme cu prevederile legale în vigoare, și care a antrenat decesul acestuia sau vătămări ale organismului;

• *accident ușor*: evenimentul survenit în condițiile prevăzute la art. 4 și 5 din prezentele norme metodologice, dar care are drept consecință leziuni superficiale:

— care necesită numai acordarea primelor îngrijiri medicale;

— care au antrenat incapacitate de muncă cu o durată mai mică de 3 zile;

• *caracterul accidentului*: rezultă în urma cercetării, când se stabilește că accidentul este:

— de muncă, dacă îndeplinește condițiile prevăzute la art. 1 și 2 din prezentele norme metodologice;

— în afara muncii, dacă nu îndeplinește aceste condiții;

— ușor, dacă se încadrează în definiția dată accidentului ușor;

• *comunicare*: procedură care definește căile și mijloacele de înștiințare privind producerea unui eveniment.

Este supus comunicării:

— orice eveniment, imediat după declanșare/producere;

— orice boală profesională, precum și cazurile suspecte de boală profesională;

• *comunicare operativă*: înștiințarea imediată a organelor competente asupra producerii unui eveniment;

• *declarare*: procedură prin care se transmit informații referitoare la accidentele de muncă și bolile profesionale înregistrate, de la persoana juridică sau fizică la inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii, instituțiile de asigurări sau alte organisme competente, prin căile și mijloacele stabilite de legislația în vigoare (de exemplu: formulare tipizate).

Declararea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale se face cu dublu scop:

1. al reparației (despăgubire);
2. statistic.

Declararea se face conform reglementărilor legale în vigoare.

• *de îndată*: imediat, fără întârziere, numai decît;

• *echipamente tehnice*, în sensul Legii protecției muncii nr. 90/1996, sunt: mașinile, utilajele, instalațiile, aparatura, uneltele, dispozitivele și alte mijloace asemănătoare, necesare în procesul muncii;

• *eveniment*:

— orice accident care a antrenat decesul sau vătămări ale organismului sau orice incident periculos care s-a produs pe teritoriul persoanei juridice sau fizice sau în orice loc de muncă organizat de aceasta sau în timpul îndeplinirii unor sarcini de serviciu;

— situațiile privind persoanele date dispărute;

— accidentul de traseu sau de circulație, în condițiile în care în accident au fost implicate persoane angajate la o persoană juridică sau fizică;

— bolile profesionale care figurează pe lista națională sau corespund definiției date pentru aceste boli;

— orice caz suspect de boală profesională;

— boli legate de profesiune;

• *evidență*: procedură prin care se stabilesc mijloacele și modalitățile de păstrare a informațiilor referitoare la evenimentele și la bolile profesionale înregistrate.

Sunt supuse înregistrării și evidenței toate evenimentele, dintre care, în mod distinct:

— accidentele de muncă;

— incidentele periculoase;

— bolile profesionale care figurează pe lista națională sau care corespund definiției date pentru aceste boli;

— bolile legate de profesiune.

La nivelul persoanelor juridice sau fizice, înregistrarea și evidența se extind și asupra accidentelor ușoare.

Accidentele ușoare se înregistrează și se țin în evidență, în principal, pentru a conserva drepturile accidentaților, în cazul în care, ulterior, apar consecințe asupra sănătății acestora, care ar putea modifica caracterul accidentului.

Înregistrarea și evidența se realizează conform reglementărilor în vigoare;

• *incapacitate de muncă*: întrerupere temporară sau permanentă a activității lucrătorului la locul său de muncă, ca urmare a producerii unui eveniment;

• *incident periculos*: eveniment identificabil (explozia, incendiul, avaria, accidentul tehnic, emisii majore de noxe etc), rezultat din disfuncționalitatea unei activități sau a unui echipament tehnic sau/și din comportamentul neadecvat al factorului uman, care nu a afectat persoanele participante la procesul de muncă, dar era posibil să aibă asemenea urmări și/sau a cauzat sau era posibil să producă pagube materiale la locurile de muncă cu pericol deosebit și/sau în împrejurimi;

• *îndatoriri de serviciu*: sarcini profesionale stabilite în: contractul individual de muncă sau convenția civilă, regulamentele de ordine interioară, regulamentele de organizare și funcționare, deciziile scrise, dispozițiile scrise sau verbale ale conducătorului direct, în legătură cu activitatea profesională a participanților la procesul de muncă;

• *înregistrarea*: procedură de înscriere/preluare într-un sistem de evidență a informațiilor referitoare la un eveniment sau la o boală profesională;

• *intoxicație acută profesională*: stare patologică apărută brusc, ca urmare a expunerii organismului la vapori, gaze, pulberi nocive sau iritante, substanțe toxice în stare lichidă sau solidă, radiații ionizante din mediul de muncă.

Exemplu: intoxicația acută cu monoxid de carbon, hidrogen sulfurat etc., iritări sau tulburări ale aparatului respirator datorate inhalării clorului și altele.

Determinantul de bază pentru a clasifica (a încadra) efectul unui accident ca vătămare violentă sau ca boală profesională este dat de natura evenimentului, respectiv de o expunere instantanee sau de o expunere în timp îndelungat la factorii de risc caracteristici muncii respective și/sau mediului de muncă.

Exemple: 1. O deficiență auditivă se încadrează ca accident de muncă, dacă este cauzată de o explozie, și, ca boală profesională, dacă este urmarea unei expuneri în timp îndelungat la zgomotul industrial (traumă sonoră).

2. Vătămarea tendoanelor de la o mână este considerată accident de muncă, dacă este cauzată de o lovitură, iar afecțiunile tendoanelor provocate de mișcări repetative și ritmice (vibrațiile), specifice locului de muncă, sunt încadrate ca boli profesionale.

3. Eforturile extreme, cum sunt ridicările accidentale de greutate, care produc vătămări ale organismului, cu efect nociv imediat (imobilizarea acută a victimei), sunt încadrate ca accidente de muncă; dacă aceste eforturi au un caracter permanent, legat de specificul muncii, și provoacă afecțiuni, sunt încadrate ca boli profesionale.

Intoxicația acută profesională se încadrează și ca accident de muncă și ca boală profesională, dacă expunerea lucrătorului este instantanee și accidentală. Dacă expunerea se face în timp îndelungat, intoxicația acută profesională se încadrează numai ca boală profesională;

• *loc de muncă*: — orice loc (zonă, încăpere, vehicul etc.) unde își desfășoară activitatea unul sau mai mulți lucrători și unde se exercită autoritatea conducătorului persoanei juridice sau a persoanei fizice;

— orice loc organizat, inclusiv punctele de lucru dispersate, unde persoana juridică sau persoana fizică desfășoară o activitate cu caracter permanent sau temporar.

• *participanți la procesul de muncă*: persoane care prestează o activitate de muncă pe cont propriu sau pentru o persoană juridică, indiferent de natura juridică a raportului de muncă stabilit. Sunt participanți la procesul de muncă:

- salariații;
- persoanele angajate cu contract individual, pe o perioadă determinată sau pentru o lucrare determinată;
- persoanele angajate cu convenție civilă;
- membrii asociațiilor familiale constituite legal;
- membrii cooperatori;
- lucrătorii independenți (persoane autorizate să lucreze pe cont propriu);
- șomerii, pe perioada reconversiei;
- ucenici, elevi și studenți în perioada efectuării practicii profesionale;
- persoana care coordonează activitatea unității al cărei proprietar este (patron);

• *persoane juridice*:

— agenții economici din sectorul public, privat și cooperatist, inclusiv cei cu capital străin, care desfășoară activități pe teritoriul României;

— autoritățile și instituțiile publice;

— agenții economici români care efectuează lucrări cu personal român, pe teritoriul altor țări, în baza unor convenții internaționale, contracte bilaterale sau alte forme prevăzute de lege;

— asociațiile cu scop lucrativ, constituite potrivit prevederilor legii*), care au dobândit personalitate juridică;

— asociațiile și organizațiile nonprofit constituite ca persoane juridice;

• *persoane fizice*:

— membrii asociațiilor cu scop lucrativ, care nu au dobândit personalitate juridică*);

— membrii asociațiilor familiale constituite potrivit prevederilor legale*);

— lucrătorii independenți;

— fiecare participant la procesul de muncă;

• *practică profesională*: instruire practică, specifică meseriei și specialității în care se pregătesc elevii, studenții și ucenicii în atelierele și laboratoarele persoanelor juridice și fizice;

• *puncte de lucru dispersate*: sondele, traseele de cale ferată, rețelele electrice și telefonice, șoselele, tarlalele agricole, parchetele forestiere, prospecțiunile (geologice, geofizice, seismice etc.), sectoarele în care își exercită activitatea picherii, factorii poștali, controlorii de conducte etc., precum și locurile unde se efectuează prestări de servicii pe bază de comandă, contract sau alte forme legale (inclusiv domiciliul clientului);

• *raportare* (statistică): procedură prin care se transmit periodic, prin mijloacele stabilite de legislație (tabele, situații, rapoarte etc), date referitoare la accidente și boli profesionale, de la persoana juridică sau fizică către organisme interesate, pe fluxul informațional intern și extern;

• *subunitate*: atelier, secție, uzină, filială etc., inclusiv cele dispersate pe teritoriul altor județe, aparținând unei persoane juridice;

• *termenele* stabilite în prezentele norme metodologice se referă la zile lucrătoare;

• *vătămare gravă*: vătămarea violentă a organismului, care, prin gravitatea sa, este posibil să antreneze invaliditatea sau decesul victimei;

• *vătămare profesională*: decesul, vătămarea corporală sau boala provocată de un accident imputabil procesului muncii sau survenit în timpul muncii, care împiedică lucrătorul să-și îndeplinească munca în mod normal, ducând la o incapacitate de muncă temporară sau permanentă.

Consecințele unui accident de traseu nu se consideră vătămări profesionale.

• *vătămare violentă a organismului*: afectarea integrității anatomo-funcționale, cu efecte imediate asupra stării de sănătate a persoanei accidentate, care are drept consecință următoarele traume:

a) o leziune fizică acută asupra corpului uman, cum sunt: arsura, contuzia, plaga, fractura, luxația, entorsa, înțepături, inflamații etc., produsă în condițiile și cu consecințele prevăzute la art. 1;

Exemple: — arsura pielii provocată de un arc electric sau de o flacăără, de contactul accidental cu substanțe chimice agresive — cum sunt acizii și bazele — sau cu substanțe și suprafețe fierbinți;

— o lovitură care cauzează contuzia tendoanelor de la o mână;

b) un efect negativ și acut, rezultat dintr-o expunere instantanee, care are drept consecință leziuni multiple asupra corpului uman, cum sunt: electrocutarea, asfixia, înecul etc., produs în condițiile prevăzute la art. 1;

c) pierderea sau dereglarea unui simț, dereglarea unui aparat sau a unui sistem al organismului, precum și trauma neuropsihică cauzată de leziuni fizice, de dereglări senzoriale, de climatul psihosocial existent sau de intoxicații acute, produse în condițiile prevăzute la art. 1;

Exemple: — o tulburare respiratorie cauzată de explozia unui agent toxic;

— iritarea gâtului datorită unei expuneri instantanee la gaze, vapori, emanate, de exemplu, de o conductă fisurată;

— suprasolicitarea organismului la eforturi suplimentare mari (ridicarea întâmplătoare de greutatea mari), cu efecte dăunătoare imediate.

Prescurtări utilizate

MMPS	= Ministerul Muncii și Protecției Sociale;
Pr. M	= protecția muncii;
ISTPM	= Inspectoratul de stat teritorial pentru protecția muncii;
ISPM	= Inspecția de stat pentru protecția muncii din MMPS;
ITM	= incapacitate temporară de muncă;
INV	= invaliditate;
D	= deces;
RA	= reluarea activității
FIAM	= formular-tip de înregistrare a accidentelor de muncă;
BP1	= fișă de semnalare a bolilor profesionale;
BP2	= fișă de înregistrare a bolilor profesionale.

*) Decretul-lege nr. 54/1990.

NORME METODOLOGICE

privind finanțarea cheltuielilor pentru realizarea măsurilor de protecție a muncii

În aplicarea prevederilor art. 47 alin. (1) lit. g) din Legea protecției muncii nr. 90/1996 se emit prezentele norme metodologice.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale și definiții

Art. 1. — (1) Prin *măsuri de protecție a muncii* se înțelege ansamblul lucrărilor și acțiunilor tehnice și organizatorice de prevenire a accidentelor de muncă și a bolilor profesionale.

(2) Măsurile de protecție a muncii sunt:

- a) de interes național;
- b) de interes local.

Art. 2. — (1) Măsurile de protecție a muncii de interes național se stabilesc de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale, prin programe anuale, care se supun spre aprobare Guvernului.

(2) Măsurile de protecție a muncii de interes local se stabilesc de către conducerea persoanei juridice și de persoana fizică.

CAPITOLUL II

Finanțarea cheltuielilor pentru realizarea măsurilor de protecție a muncii de interes național

Art. 3. — (1) Măsurile de protecție a muncii de interes național, prezentate în anexa nr. 1, se propun de către Ministerul Muncii și Protecției Sociale prin programe naționale și se aprobă de către Guvern.

(2) Finanțarea cheltuielilor pentru lucrările și acțiunile de protecție a muncii de interes național se face de la bugetul de stat, prin fondurile prevăzute, conform legii, inclusiv din fondurile de asigurări sociale.

CAPITOLUL III

Finanțarea cheltuielilor pentru realizarea măsurilor de protecție a muncii de interes local

Art. 4. — (1) Persoanele juridice vor elabora anual, cu consultarea sindicatelor și/sau a reprezentanților salariaților,

programe proprii de măsuri de protecție a muncii pe baza evaluării riscurilor la locurile de muncă.

(2) Programul de măsuri se aprobă de către consiliul de administrație, care poate să dispună și completarea acestuia ori de câte ori situația o impune.

(3) Persoanele fizice vor elabora, de asemenea, programe de măsuri de protecție a muncii.

(4) Categoriile de măsuri de protecție a muncii de interes local sunt prezentate în anexa nr. 2.

Art. 5. — (1) Persoanele juridice și fizice vor constitui fondurile necesare finanțării cheltuielilor pentru realizarea programelor proprii de măsuri de protecție a muncii.

(2) Cheltuielile aferente realizării măsurilor de protecție a muncii se suportă integral din costurile de producție ale persoanelor juridice sau fizice sau de la bugetul de stat, respectiv din bugetele locale, pentru persoanele juridice finanțate de la buget.

Art. 6. — Inspectorii de protecție a muncii vor controla modul în care persoanele juridice și fizice utilizează sumele alocate pentru protecția muncii, precum și eficiența obținută.

CAPITOLUL IV

Dispoziții finale

Art. 7. — Contractele colective de muncă pot cuprinde pe lângă măsurile de protecție a muncii prevăzute de Legea protecției muncii, și alte clauze a căror aplicare să asigure condiții normale de muncă, prevenirea accidentelor de muncă și a bolilor profesionale.

Art. 8. — La analizele periodice privind activitatea de protecție a muncii ce se efectuează în cadrul unității se vor evidenția și cheltuielile aferente acestei activități, precum și eficiența obținută.

NORME METODOLOGICE

privind locul de muncă cu pericol deosebit și pericol iminent de accidentare

În aplicarea prevederilor art. 47 alin. (1) lit. h) din Legea protecției muncii nr. 90/1996 se emit prezentele norme metodologice.

A. Pericol deosebit

Art. 1. — Prin *loc de muncă cu pericol deosebit* se înțelege locul de muncă cu un nivel ridicat de risc de accidentare sau de îmbolnăvire profesională care poate genera accidente cu consecințe grave, ireversibile (deces sau invaliditate).

Art. 2. — Persoanele juridice și fizice sunt obligate să identifice și să evidențieze locurile de muncă cu pericol deosebit din activitatea proprie.

Art. 3. — (1) Conducerea persoanelor juridice și persoanele fizice au obligația de a întocmi, pentru fiecare loc de muncă cu pericol deosebit, o fișă care va cuprinde date concrete privind criteriile care stau la baza stabilirii locurilor de muncă cu pericol deosebit.

(2) Lista locurilor de muncă identificate și fișele acestora vor fi ținute în evidență și vor fi reactualizate ori de

câte ori intervin modificări ale proceselor și parametrilor care caracterizează locul de muncă respectiv.

(3) Fișele se întocmesc în 2 exemplare, dintre care un exemplar la conducerea unității și un exemplar, la conducătorul locului de muncă respectiv.

Art. 4. — (1) La stabilirea locurilor de muncă cu pericol deosebit se vor avea în vedere următoarele criterii:

- a) identificarea factorilor de risc de accidentare și de îmbolnăvire profesională, precum și consecințele acțiunii acestora asupra organismului uman (deces sau invaliditate);
- b) nivelul cantitativ al factorilor de risc în cazul îmbolnăvirilor profesionale;
- c) durata de expunere la acțiunea factorilor de risc;
- d) nivelul morbidității prin accidente și boli profesionale.

(2) Locurile de muncă cu pericol deosebit se caracterizează prin existența unuia sau a mai multor factori de risc prezentați în continuare:

- a) factori de risc care pot genera explozii:
  - pulberi în suspensie în aer;
  - gaze sau vapori explozivi;
  - substanțe explozive;
  - recipiente sub presiune;
  - alți factori;
- b) factori de risc care generează incendii:
  - gaze sau vapori inflamabili;
  - substanțe inflamabile;
  - alți factori;
- c) factori de risc mecanic și termic:
  - surpare, prăbușire, scufundare;
  - scurgere, deversare, erupție, jet de fluide la temperaturi și presiuni ridicate;
  - corpuri cu temperaturi ridicate din domeniile: metalurgie, siderurgie, deformare plastică la cald, tratament termic, fabricarea sticlei și a produselor ceramice, fabricarea produselor refractare și altele;
- d) factori de risc chimic:
  - substanțe toxice, caustice, cancerigene;
  - gaze, vapori, aerosoli toxici sau caustici;
- e) factori de risc fizic:
  - zgomot și vibrații;
  - radiații electromagnetice și ionizante;
  - pulberi pneumoconioogene;
- f) factori de risc biologic:
  - microorganismele patogene;
  - plante periculoase;
  - animale periculoase;
- g) factori de risc datorăți caracterului special al mediului:
  - subteran;
  - acvatic;
  - subacvatic;
  - aerian;
- h) factori naturali de risc:
  - avalanșe;
  - trăsnet;
  - viitură;
- i) factori de risc psihic:
  - ritm mare de muncă impus de tehnologie;
  - monotonia muncii.

Art. 5. — (1) Identificarea locurilor de muncă cu pericol deosebit se face la nivelul unității de către o comisie mixtă formată din specialiști desemnați de conducătorul unității, reprezentanți ai sindicatelor sau/și reprezentanți ai salariaților.

(2) La stabilirea locurilor de muncă cu pericol deosebit, unitățile pot solicita, după caz, asistență tehnică de la institutele de specialitate (I.C.S.P.M. București, INSEMEX Petroșani etc.) sau experți abilitați în acest sens.

Art. 6. — (1) La locurile de muncă cu pericol deosebit se iau una sau mai multe dintre următoarele măsuri de protecție a muncii, organizatorice sau tehnice:

- a) adoptarea tehnologiilor de lucru cu risc minim;
- b) dotarea cu aparatură de control, semnalizare și avertizare a depășirii parametrilor de securitate;
- c) selecția personalului de decizie și operativ pe baza verificării pregătirii profesionale și a examinării medicale și psihologice;
- d) elaborarea programelor de lucru specifice pe baza fișelor tehnologice și a instrucțiunilor de lucru;
- e) instruirea și testarea personalului cu privire la cunoștințele de protecție a muncii specifice locurilor de muncă;
- f) repartizarea sarcinilor și supravegherea îndeplinirii acestora conform instrucțiunilor tehnologice;

g) verificarea dotării și folosirii echipamentului individual de protecție;

h) dotarea cu sisteme de protecție colectivă (de exemplu: ventilație, captare noxe etc.);

i) organizarea sistemului informațional și luarea deciziei de prevenire;

j) alte măsuri.

(2) Măsurile de prevenire care se stabilesc vor fi adaptate specificului locului de muncă și vor fi aprobate și avizate o dată cu lista locurilor de muncă cu pericol deosebit.

(3) Situația locurilor de muncă cu pericol deosebit de accidentare și îmbolnăvire profesională și măsurile de prevenire aferente constituie prioritate pentru controalele preventive.

Art. 7. — Evidența locurilor de muncă cu pericol deosebit constituie obligația persoanelor juridice și a persoanelor fizice.

B. Pericol iminent

Art. 8. — (1) Prin *pericol iminent de accidentare* se înțelege situația concretă, reală și actuală, căreia îi lipsește doar prilejul declanșator pentru a deveni realitate în orice moment.

(2) Constatarea stării de pericol iminent se face de către executant sau de către conducătorul procesului de muncă în raport cu prevederile normelor specifice, normativelor, standardelor, instrucțiunilor tehnice, precum și de către persoanele care au atribuții de control în domeniul protecției muncii.

(3) La constatarea stării de pericol iminent se vor lua imediat una sau mai multe dintre următoarele măsuri de securitate, după caz:

- a) oprirea instalațiilor și/sau a activității;
- b) evacuarea personalului din zonele periculoase;
- c) anunțarea conducătorilor ierarhici;
- d) eliminarea stării care a condus la oprirea instalațiilor și/sau a activității.

(4) În vederea realizării măsurilor precizate la alin. (3), conducerea persoanei juridice și persoana fizică au următoarele obligații:

a) să stabilească măsurile necesare pentru: acordarea primului ajutor în caz de accident, eliminarea cauzelor care creează situația de pericol iminent, evacuarea rapidă a lucrătorilor; la stabilirea acestor măsuri se va ține seama de natura activităților, mărimea unității, precum și de prezența altor persoane în afara celor implicate direct în procesul muncii;

b) să asigure sistemul de contactare a serviciilor exterioare pentru intervenție în cazul producerii unui accident, și anume: serviciul medical de urgență, salvarea și pompierii;

c) să desemneze persoanele responsabile cu asigurarea măsurilor privind acordarea primului ajutor și evacuarea lucrătorilor; numărul persoanelor desemnate în acest sens, instruirea lor și echipamentul pus la dispoziție vor fi stabilite în funcție de condițiile concrete;

d) să asigure un sistem operativ de informare a lucrătorilor asupra pericolului iminent la care sunt expuși și asupra măsurilor de protecție care au fost luate;

e) să asigure instruirea lucrătorilor privind modul în care urmează să întrerupă lucrul și să părăsească locul de muncă spre o zonă sigură, în cazul apariției unei situații de pericol iminent. În situația în care conducătorul locului de muncă lipsește, instructajul trebuie să asigure securitatea lucrătorilor pentru desfășurarea acțiunilor proprii în condiții corespunzătoare;

f) să interzică prin măsuri severe continuarea sau reluarea activității înainte de eliminarea cauzelor care au creat situația de pericol iminent.

NOTĂ:

Anexele la normele metodologice aprobate prin Ordinul nr. 388/1996 vor fi puse la dispoziția celor interesați de către inspectoratele de stat teritoriale pentru protecția muncii.

Art. 9. — Conducerea persoanei juridice sau persoana fizică este obligată să identifice locurile de muncă unde pot apărea stări de pericol iminent de accidentare, în vederea realizării măsurilor menționate la art. 7.

REPUBLICĂRI

HOTĂRÂREA GUVERNULUI Nr. 885/1995*) privind unele măsuri de organizare unitară a evidenței acționarilor și acțiunilor societăților comerciale

Art. 1. — Pentru asigurarea evidenței și a publicității anuale a situației acțiunilor emise de societățile comerciale, potrivit art. 71 din Legea nr. 31/1990, acestea, prin grija consiliului de administrație sau, după caz, a managerului, sunt obligate să deschidă și să țină la zi registrele prevăzute la art. 64 și la art. 127 lit. a) din Legea nr. 31/1990, după cum urmează:

— registrul acționarilor, cu conținutul prevăzut în anexa nr. 1;

— registrul de acțiuni, cu conținutul prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 2. — Actualizarea registrului acționarilor se efectuează ori de câte ori este convocată o adunare generală ordinară și/sau extraordinară, dar cel puțin o dată pe an, înaintea adunării generale ordinare de discutare a bilanțului.

Art. 3. — Actualizarea registrului acționarilor se face pornind de la lista acționarilor existenți la începutul perioadei pentru care se face actualizarea și ținând seama de soldul titlurilor, rezultat din toate transmiterile de acțiuni, indiferent de natura juridică a transmiterii, înregistrate în registrul de acțiuni în toată perioada pentru care se efectuează actualizarea.

Art. 4. — În registrul de acțiuni se înregistrează, în ordine cronologică, toate modificările în deținerea proprietății asupra acțiunilor, indiferent de natura juridică a transmiterii proprietății — cesiune, succesiune și altele.

Art. 5. — (1) La înregistrarea în registrul acționarilor, precum și în registrul de acțiuni, a modificărilor intervenite în deținerea proprietății asupra acțiunilor se vor avea în vedere următoarele:

a) în cazul cesiunii efectuate în situațiile prevăzute la art. 43 din Legea nr. 52/1994 este obligatorie semnătura în registrul de acțiuni a cedentului și a cesionarului ori a

mandatarilor acestora, precum și depunerea actelor care dovedesc încadrarea în prevederile legale;

b) în cazul dobândirii prin succesiune a acțiunilor, înscrierea se face cu respectarea prevederilor art. 68 alin. 2 din Legea nr. 31/1990, pe baza certificatului de moștenitor sau, pentru persoanele juridice, pe baza actului legal doveditor al calității de succesor, fiind obligatorie și semnătura beneficiarului ori a mandatarului acestuia;

c) în cazul vânzării prin executare silită a acțiunilor gajate, înregistrarea se face pe baza actului de vânzare legal încheiat, fiind obligatorie și semnătura beneficiarului sau a mandatarului acestuia;

d) în toate celelalte situații, înregistrarea se va face pe baza informațiilor primite de la Registrul unic computerizat din cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare sau, după caz, de la registrul independent privat ales de societatea comercială.

(2) În toate cazurile, depunerea semnăturii se face cu ocazia primei adunări generale, care are loc după efectuarea cesiunii, dobândirii succesiunii sau, după caz, a dobândirii silită.

(3) Societatea comercială, prin grija administratorilor sau, după caz, a managerului, este obligată să verifice identitatea persoanelor și dreptul acestora de a semna în registrul de acțiuni, precum și autenticitatea actelor pe baza cărora se certifică înregistrările operate.

Art. 6. — (1) În cazul acțiunilor materializate, emise de către societățile comerciale cu capital majoritar de stat, care nu au făcut obiectul procesului de privatizare reglementat prin Legea nr. 55/1995 pentru accelerarea procesului de privatizare, transmiterea acestora se va înscrie pe versoul titlului, menționându-se numele noului titular, actul său de identitate și data cesiunii.

*) Republicată în temeiul art. III din Hotărârea Guvernului nr. 934/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 11 octombrie 1996, dându-se textelor o nouă numerotare.

(2) În cazul tranzacționării acțiunilor materializate, în condițiile prevăzute la alineatul precedent, înregistrarea transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor se va efectua în registrul acționarilor ținut de societatea comercială și va fi comunicată, prin grija acesteia, la Registrul unic computerizat din cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare sau, după caz, la registrul independent privat ales de respectiva societate comercială.

Art. 7. — (1) În cazul acțiunilor dematerializate, se va elibera fiecărui acționar un certificat de acționar, în care se vor înscrie următoarele: numele/denumirea acționarului, domiciliul/sediul, seria și numărul actului de identitate/numărul de la Oficiul Registrului comerțului, numărul total de acțiuni dobândite și valoarea lor nominală.

(2) Certificatul de acționar atestă dreptul de proprietate asupra acțiunilor reprezentate și nu este tranzacționabil.

(3) Acțiunile societăților comerciale care sunt tranzacționate pe piața secundară vor fi emise în formă dematerializată sau, dacă sunt în formă materializată, vor fi dematerializate înaintea oricăror transferuri în concordanță cu regulamentele adoptate de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

Art. 8. — Registrele se țin în două exemplare și se completează citeț și cu toată atenția. În cazul unei erori, textul eronat se barează cu cerneală, scriindu-se textul corect în rubrica destinată acestui scop. Rectificarea se semnează de către persoana anume desemnată pentru completarea registrelor.

Art. 9. — Societățile comerciale au obligația ca, în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României a prezentei hotărâri, să deschidă și să completeze la zi registrele menționate la art. 1.

Art. 10. — (1) Societățile comerciale la care au avut loc privatizări totale sau parțiale au obligația ca, în termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României a prezentei hotărâri, să transmită, pe suport magnetic, Agenției Naționale pentru Privatizare lista propriilor acționari, conform structurii bazei de date stabilite pentru Registrul unic computerizat din cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare, pentru evidența acționarilor.

(2) Societățile comerciale care se privatizează în continuare, în conformitate cu prevederile Legii nr. 55/1995, Legii nr. 58/1991 și ale Legii nr. 77/1994, vor transmite în mod operativ datele privind evidența acționarilor în termen de 15 zile de la încheierea contractelor de către Fondul Proprietății de Stat și Fondurile Proprietății Private.

Art. 11. — (1) Registrele independente private vor fi autorizate și avizate, conform legii, de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

(2) Transferul informațiilor de la Registrul unic computerizat din cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare la registrele independente private, precum și transferul datelor și al informațiilor cu privire la societățile comerciale cu capital de stat, solicitate registrelor independente private de către Agenția Națională pentru Privatizare, în temeiul art. 64 din Legea nr. 58/1991, se vor face fără plată, comision sau taxe.

Art. 12. — (1) În scopul accelerării funcționării pieței secundare a valorilor mobiliare, transferul informațiilor de la Registrul unic computerizat din cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare poate fi efectuat și în cazul în care există un singur registru independent privat, legal abilitat.

(2) Acest registru independent privat unic are obligația ca, după intrarea în funcțiune a unui alt registru sau, după caz, a mai multor registre independente private, să transfere către acestea, în termen de 5 zile de la înregistrarea cererilor societăților comerciale, listele acționarilor la data respectivă, fără nici o condiționare și cu titlu gratuit.

(3) Refuzul de a transfera informațiile respective, potrivit prevederilor alineatului precedent, atrage după sine anularea abilitării funcționării registrului independent privat respectiv.

(4) După primirea unei astfel de sesizări, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va emite în termen de 5 zile lucrătoare decizia corespunzătoare.

Art. 13. — (1) Informațiile primite în conformitate cu prevederile art. 10 al prezentei hotărâri și informațiile rezultate în urma procesului de subscriere a cupoanelor nominative de privatizare și a carnetelor cu certificate de proprietate, precum și de alocare a acțiunilor, vor fi centralizate de către Agenția Națională pentru Privatizare într-un registru unic computerizat pentru evidența acționarilor.

(2) Registrul unic computerizat din cadrul Agenției Naționale pentru Privatizare va transfera către registrul/registrele independente private liste ale acționarilor rezultate din toate sursele, în forma existentă la acea dată, în termen de 10 zile de la data la care un astfel de registru independent privat va anunța și va face dovada că este operațional. În cazul existenței mai multor registre independente private, transferul informațiilor se va face în termen de 10 zile de la înregistrarea cererii societății comerciale (adresată Agenției Naționale pentru Privatizare sau registrului independent privat), cerere în care se va specifica registrul independent privat ales de aceasta pentru evidența propriilor acționari.

(3) În cazul înregistrării acționarilor rezultați din subscrierea la Fondurile Proprietății Private, Agenția Națională pentru Privatizare va transfera aceste liste ale acționarilor spre registrul independent nominalizat de acestea, în termen de 15 zile de la primirea listelor transmise de către societățile de investiții financiare rezultate din transformarea Fondurilor Proprietății Private.

(4) După efectuarea de către Agenția Națională pentru Privatizare a transferului, orice modificare privind structura acționarului, în urma tranzacționării acțiunilor emise conform reglementărilor Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, va fi transmisă, conform clauzelor contractuale, de registrele independente private către societățile comerciale emitente și, după caz, către societățile de investiții financiare rezultate în urma transformării Fondurilor Proprietății Private.

Art. 14. — Fondul Proprietății de Stat va informa atât Agenția Națională pentru Privatizare, cât și registrele independente private, asupra tuturor modificărilor în ceea ce privește pe titularii dreptului de proprietate, rezultate în urma vânzării/cesionării, după caz, a acțiunilor sale.

Art. 15. — Prevederile art. 10—14 nu sunt aplicabile înregistrării tranzacțiilor cu acțiuni emise de societățile comerciale înregistrate la Oficiul de înregistrare a acțiunilor aparținând Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare. Aceste tranzacții vor fi înregistrate conform Legii nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori.

Art. 16. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

NOTĂ:

Prevederile art. 5 alin. (1), art. 6, art. 7, art. 10 alin. (1), art. 11, art. 12, art. 13 alin. (2)—(4), art. 14 și art. 15, precum și ale anexelor nr. 1 și 2 au intrat în vigoare la data de 11 octombrie 1996.

SOCIETATEA COMERCIALĂ ..... — S.A.
Sediul: .....
Înmatriculată la Oficiul Registrului comerțului .....
sub nr. ....

REGISTRUL ACȚIONARILOR

LISTA ACȚIONARILOR – La data de ...../199.....

Nr. de identificare	Numele și prenumele (sau denumirea)	Domiciliul (sau sediul și numărul de înmatriculare la Oficiul Registrului comerțului)	Rectificări	Sold inițial		Dobândiri		Înstrăinări	
				Nr. de acțiuni	Nr. de ordine	Nr. de acțiuni	Nr. de ordine	Nr. de acțiuni	Nr. de ordine
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9

SUBSCRIERI				Diverse	SOLD NOU		OBSERVAȚII (gajare, sechestrare, anulări)		
Nr. de acțiuni	Vărsăminte efectuate				Nr. de acțiuni	Nr. de ordine	Nr. de acțiuni și nr. de ordine	Date de identificare a creditorului	Data încetării situației
	%	Data scadentă	Data plății						
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19

Prezentul registru conține ..... pagini,
numerotate de la 1 la .....,
fiecare filă fiind parafată/ștampilată de noi, astăzi, ...

*Reprezentantul legal al societății
comerciale,*

SOCIETATEA COMERCIALĂ ..... — S.A.

Sediul: .....

Înmatriculată la Oficiul Registrului comerțului .....

sub nr. ....

REGISTRUL DE ACȚIUNI

Prezentul registru conține ..... pagini,
numerotate de la 1 la .....,
fiecare filă fiind parafată/ștampilată de noi, astăzi, ...

*Reprezentantul legal al societății
comerciale,*

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.